

தழுவல் : த. கனகரத்தினம்
ஏ. வி. விக்டோரியா
த. இ. இராஜலிங்கம்

கதை (முதலாம்) தம்மி கா வன சிங்க

சிறுவர் சுற்றுலா

5 ஆந் தரம்

**கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்
(யுனிசெப் நிறுவனத்தின் ஆதரவில்)
வெளியீடு.**

முதற்பதிப்பு 1981
பதிப்புரிமை பெற்றது
கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்.

அரசாங்க அச்சகக் கூட்டுத்தாபனம்

சிறுவர் சுற்றுலா

5 ஆந் தரம்

மூலக்கதை : கலாநிதி தம்மிகா வனசிங்க
கலாநிதி தி. காரியவசம்(மேற்பார்வை)

தமிழில்
தழுவி எழுதியவர் :

த. கனகரத்தினம்
ஏ. வி. விக்டோரியா
த. இ. இராஜலிங்கம்

பதிப்பாசிரியர் :

த. கனகரத்தினம்

ஒவியம் :

பி. மாவில்மட

உள்ளுறை

முன்னுரை

1.	இறப்பர்த் தோட்டத்து மீரா	1
2.	ஒரு மீனவக் கிராமம்	20
3.	தேயிலைத் தோட்டத்துத் தங்கம்மாவும் வேலுவும்	33
4.	சேனையில் வேலை செய்யும் மோகன்	53
5.	மூதூரில் வாழும் பாத்தும்மாவும் பாருக்கும்	78
6.	யாழ்ப்பாணத்து நண்பர் சாந்தியும் குமாரும்	99

முன்னுரை

இந்நூல் ஐந்தாந்தர மாணுக்கருக்கென எழுதப்பெற்றது. இலங்கையில் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கை முறையைப்பற்றி இவ்வயதெல்லையையுடைய மாணுக்கர் அறிந்து கொள்ளச் செய்வதே இந்நூலின் பிரதான நோக்கமாகும். இந்நூல் பிரயாணக்கதை வடிவில் எழுதப்பட்டுள்ளது. துணைப்பாட நூல்களை எழுதுகையில் இக்கதைவடிவ உத்தி, முதன் முறையாகக் கையாளப்படுகிறதெனலாம். பிரயாணக் கதைகள் 10 வயது நிரம்பிய சிறுவர்களின் வாசினைச் சுவையை நிச்சயமாக அதிகரிக்கச் செய்யும் என்பதற் சந்தேகமில்லை. சிறுவர் உளவளர்ச்சி, வாசினை ஆர்வ வளர்ச்சி, வாசினை ஆர்வத்தைப் பேணுதல் என்பன இந்நூலின் மேலதிக நோக்கங்களாகும்.

ஆசிரியர் மனத்திற் கொள்ள வேண்டிய விடயங்கள் பல உள. இந்நூலில் உபயோகிக்கப்பட்ட கருக்கோள்களைச் சிறுவர்களுக்கு விளக்குதலும் அவற்றை அவர்கள் கற்றுக் கொள்ளச் செய்தலும் பிரதான நோக்கமாகும். கல்வியின் முக்கிய நோக்கங்களிலொன்றாய நல்ல மனப்பாங்கைக் குழந்தைகளிற் கொண்டு வருவதற்கு இயல்பாக நுழைக்கும் முறைகள் இந்நூலிற் கையாளப்பட்டுள்ளன. ஆசிரியர் குழந்தைகளில் அத்தகைய மனப்பாங்குகளை விருத்தியாக்க எல்லாவகை முயற்சிகளையும் மேற்கொள்வாரென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. ஐந்தாந்தர மாணுக்கருக்கேற்ற அளவிலே சொல்வளம் இந்நூலிற் கையாளப்பட்டிருக்கிறது. குழந்தைக்குப் பழக்கமான சொற்களோடு பழக்கமில்லாத புதிய சொற்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இம்முறை குழந்தையின் சொல்வளத்தைப் பெருக்குவதுடன் அதனது வாசினை ஆர்வத்தையும் விருத்தி செய்யும்.

இந்நூல், அச்சிடப்பட முன் பரீட்சித்துப் பார்க்கப்பட்டது. நாட்டுப் புறப் பாடசாலைகளையும் நகரப்புறப் பாடசாலைகளையும் பிரதிநிதிப்படுத்தும் வகையிலே தெரிவு செய்யப்பட்ட அனுபவமுள்ள ஆசிரியர்கள் இந்நூலை வாசித்துக் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். முன் - சோதனை நிகழ்கையில், மாதிரிகை ஐந்தாம் வகுப்பு மாணுக்கரும் இந்நூலை வாசித்தனர். முன் - சோதனையின் பெறுபெற்றைக் கொண்டு இந்நூல் மீளாய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆசிரியருக்கும் மாணுக்கருக்கும் வழங்

கிய முன் - சோதனையின் பின் இந்நூலின் விளக்கப்படங்களும் திருத்தப்பெற்றுள்ளன.

இந்நூலை எழுதுவதற்கு உதவியளித்த பாடசாலை அதிபர், ஆசிரியர், மாணாக்கர் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்கள அலுவலர் ஆகியோருக்கு எனது நன்றி. இந்நூலை வாசித்து, அரிய ஆலோசனைகள் வழங்கிய பாடவிதான அபிவிருத்தி நிலையத்தைச் சேர்ந்த கல்விப் பணிப்பாளர் (செல்வி) கமலா பீரிஸ் அவர்களுக்கும், யுனிசெப் நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த திருவாட்டி மார்ட்டி இராஜேந்திரன் அவர்களுக்கும் எனது விசேட நன்றி உரியதாகுக.

கலாநிதி தி. காரியவசம்

ஆணையாளர்

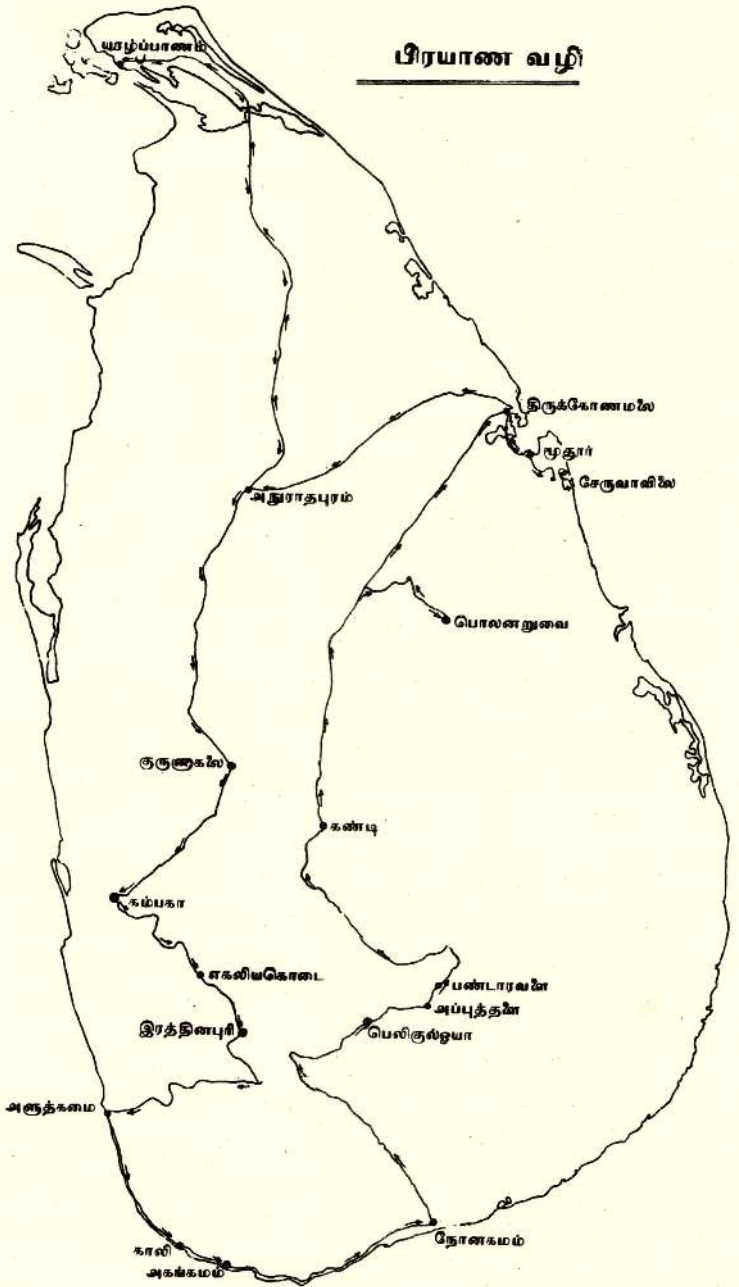
கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்

1981. 10. 14.

1. இறப்பர்த் தோட்டத்து மீரா

அன்று காலை வெயில் நன்றாக எறித்தது. எனினும், தோட்டத்திலே சிற்சில பகுதிகளில் மட்டுமே சூரியவொளி விழுந்தது. மரங்கள் அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்தமையே இதற்குக் காரணம். மரங்களின் இலைத்தொகுதியின் இடைவெளிகள் ஊடாகச் சூரியக் கதிர்கள் ஊடுருவிக்கொண்டு நிலத்திற் பாய்ந்தன. தொலைவிலிருந்த பாறைகளில் வழிந்தோடிக்கொண்டிருந்த நீர் சூரியவொளியில் வெள்ளித்தகடு போலக் காட்சியளித்தது. அது மலைப்பாங்கான ஓர் இடம். மட்டமான தரையையுடைய ஒரு பகுதியிற் பல வீடுகள் வரிசையாகக் கட்டப்பட்டிருந்தன. வீடுகள் இவ்வாறு அமைக்கப்பட்டுள்ள இடம் லயம் எனப்படும். அந்த வீடுகளுக்குச் சன்னல்கள் இல்லை. அவ்வீடுகள் ஒன்றுடனொன்று இணைக்கப்பட்டிருந்தன. பின்னல் தட்டித் துவாரங்களினூடாகவே வளியும் வெளிச்சமும் அவ்வீடுகளுக்குள் நுழைந்தன. லயத்துக்கு அண்மையிலே சிறுவர்கள் சிலர் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். மாரிமுத்து இன்னும் எழும்பவில்லை. அவர் பாயில் ஆழ்ந்த நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தார். அவர் மனைவி மரகதம், காலையிலேயே இறப்பர்ப் பால் வெட்டப் போய்விட்டாள். மகள் மீரா வேறு சிறுவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். மீராவுக்கு அண்ணன் ஒருவனும் அக்கா ஒருத்தியும் இருந்தார்கள். தம்பி ஒருவனும் தங்கை ஒருத்தியும் இருந்தார்கள். அண்ணன் குமாரும் அக்கா மீனாவும் பால் வெட்டச் சென்றுவிட்டனர். தம்பி பிரதாபனும் தங்கை மஞ்சளாவும் ஒரு மூலையில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பிரயாண வழி

மீராவின் வயது பன்னிரண்டு. ஐந்தடி உயரம். மீராவின் நிறம் கறுப்பு. வட்டமான முகம். நெற்றியிலே திருநீறு. தலையில் எண்ணெய் தடவி அழகாக வார்ந்து கூந்தலைப் பின்னிவிட்டிருந்தாள். மங்சள் நிறப் பூப்போட்ட செந்நிறச் சட்டையை அணிந்திருந்தாள்.

சிறுவர்கள் விளையாடிக்கொண்டிருந்த வேளையில் மலர்விழி, மணிவண்ணன், ஆசிரியை சாந்தி ஆகியோர் அங்கு வந்தனர். புதியவர்களைக் கண்டதும் சிறுவர்கள் விளையாடுவதை நிறுத்தினார்கள். மலர்விழி மீராவைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தாள். சிறுவர்கள் எல்லோரும் அவர்களை நோக்கி ஓடினார்கள். மலர்விழியின் தம்பியும் தங்கையும் ஓடி வந்தார்கள். “என் பெயர் மலர்விழி. உங்கள் பெயர் என்ன?” என்று மலர்விழி மீராவிடம் கேட்டாள். மீரா வெட்கப்பட்டாள். “என் பெயர் மீரா” என்று நாணிக்கோணிக் கூறினாள்.

இதற்கிடையில் மாரிமுத்து நித்திரைவிட்டு எழும்பிவிட்டார். யாரோ வந்திருந்தது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டதால் அவர் படுக்கையிலிருந்து திடீரென எழுந்தார். பக்கத்திலிருந்த துவாயை எடுத்துத் தனது தோளிற் போட்டுக் கொண்டார். விருந்தினரை வரவேற்பதற்காக வெளியில் வந்தார். அவர்கள் யார் என்று அவருக்குத் தெரியாது. “நேற்றுத் தோட்டத்திலே மிகக் கடுமையான வேலை. அதனாற் கொஞ்சங் கூடுதலாகத் தூங்கி விட்டேன்” என்று நீண்டநேர நித்திரைக்குக் காரணம் காட்டும் வகையிற் பணிவுடன் பேசலானார்.

“நாங்கள், இறப்பர்த் தோட்டத்திலே தொழிலாளர் செய்யும் வேலைகளைப்பற்றி அறிந்துகொள்வதற்குத்தான் இங்கு வந்தோம். இவ்வாறு பலரிடம் விசாரித்துத் தகவல்களைத் திரட்டுவது நமது அறிவை வளர்ப்பதற்கு உதவும். அந்த முயற்சியில் எங்களுக்குத் துணையாக எங்கள் ஆசிரியையும் வந்திருக்கிறார்” என்று மணிவண்ணன் ஆசிரியை சாந்தியைக் காட்டிச் சொன்னார்.

‘நல்லதுதான், இறப்பர்த் தோட்டத்திலே ஒரு தொழிலாளி செய்யும் வேலைகளைக் கூறுகிறேன். கவனமாகக் கேளுங்கள். தொழிலாளர் இறப்பர் மரத்திற் பால்வெட்ட வேண்டும். பால்வெட்டுவதற்குச் செல்லும் தொழிலாளி பால்வெட்டும்

கத்தி, குட்டிச்சாக்கு, வாளி ஆகியவற்றைக்கொண்டு செல்ல வேண்டும். குட்டிச்சாக்கினுள் மரத்திலிருந்த பால் வடித லுக்காக வைக்கப்படும் பீலி, சிரட்டை ஆகியன இருக்கும். பால்வெட்ட ஆரம்பிக்கும்போது முந்திய வெட்டில் ஊறிக் காய்ந்திருந்த ஒட்டுப்பாலை நூலாக இழுத்துச் சுருட்டிச் சாக் கினுட் போட வேண்டும். அதுபோலவே சிரட்டையிற் காய்ந் துள்ள சிரட்டைப் பாலையும் எடுத்துச் சாக்கினுட் போடவேண் டும். அதற்குப் பிறகு பால்வெட்டும் கத்தியால் முந்திய வெட் டுக்குக் கீழே கவனமாக வெட்டவேண்டும். வெட்டிய முனையிலி ருந்து பால் வழியும். அவ்வாறு வழியும் பால் சிரட்டையினுள் வடியும். பால் சிரட்டையினுள் வடிவதற்கு ஏற்றவாறு தகரத் தாற் செய்யப்பட்ட பீலியின் அடியிலுள்ள கொக்கியிற் சிரட் டையை மாட்டிவிடவேண்டும். பிறகு சிரட்டையில் ஊறி யிருக்கும் பாலை வாளியிற் சேர்த்துத் தொழிற்சாலைக்குக் கொண்டு செல்லவேண்டும். அதோடு குட்டிச்சாக்கிற் சேக ரித்த ஒட்டுப்பாலையும் சிரட்டைப் பாலையும் கொண்டுபோக வேண்டும். அங்கே அளவுமானியைக்கொண்டு பாலிலே தண் ணீர் கலக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்று பரிசோதிப்பார்கள். பிறகு வாளியுடன் பாலை நிறுப்பார்கள். வாளியின் எடையைக் கழித்துக்கொண்டு எத்தனை கிலோகிராம் பால் சேகரிக்கப்பட் டுள்ளது என்பதைக் குறித்துக்கொள்வார்கள். ஒட்டுப்பாலை யும் சிரட்டைப்பாலையும் நிறுத்து அவற்றின் எடையையும் குறித்துக்கொள்வார்கள்.”

மாரிமுத்து கூறியவற்றை எல்லோரும் கவனமாகக் கேட் டார்கள். “நாங்கள் தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்க்க விரும்பு கிறோம்” என்று மணிவண்ணன் கூறினான். “அதற்கென்ன நன்றாகச் சுற்றிப் பார்க்கலாம்” என்று மாரிமுத்து கூறினார். “எங்கே உங்கள் அம்மா?” என்று மலர்விழி மீராவிடம் கேட்டாள்.

“அம்மா காலையிலேயே பால்வெட்டப் போய்விட்டார். அண்ணாவும் அக்காவும் பால்வெட்டப் போய்விட்டார்கள். குறிப்பிட்ட பகுதிகளிலுள்ள மரங்களிலேதான் ஒவ்வொரு வரும் பால் வெட்டவேண்டும்”. அதைக் கேட்டு மலர்விழி மகிழ்ச்சியடைந்தாள். “அவர்கள் பால்வெட்டுவதைப் பார்த்

தற்கு ஆசையாக இருக்கிறது. அவர்கள் பால்வெட்டும் இடங்கள் எங்கே இருக்கின்றன” என்று மலர்விழி கேட்டாள்.

“அவர்கள் பால்வெட்டும் இடங்கள் கொஞ்சத் தூரத்தில் இருக்கின்றன. இந்தத் தோட்டம் சிற்சிறு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு பிரிவிலுமுள்ள மரங்களில் ஒருவர்தான் பால்வெட்டவேண்டும். அம்மா பால்வெட்டும் பிரிவு தோட்டத்தின் எல்லையில் இருக்கின்றது” என்றாள் மீரா.

“உங்கள் அண்ணாவும் அக்காவும் வேலைசெய்யும் பிரிவுகள் எங்கே இருக்கின்றன?” என்று மலர்விழி வினாவினாள். “அதோ

அந்த மலையிலேதான் அவர்கள் வேலை செய்கிறார்கள்” என்று மலை இருந்த திசையைக் காட்டிக்கொண்டே மீரா கூறினாள். மலர்விழியும் மலை இருந்த திசையைப் பார்த்தாள். மலர்விழி ஒருவரையும் காணவில்லை. வானளாவ உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த இறப்பர் மரங்களைத்தான் கண்டாள்.

“ஒவ்வொரு நாளும் பால்வெட்டப் போவார்களா?” என்று மணிவண்ணன் கேட்டான்.

“ஒவ்வொரு நாளும் போகமாட்டார்கள். ஒன்றைவிட்டு ஒருநாள்தான் பால்வெட்டப் போவார்கள்” என்று மீரா பதிலளித்தாள்.

“ஏன் ஒன்றைவிட்டு ஒருநாள் பால் வெட்டுகிறார்கள்.” என்று மலர்விழி கேட்டாள்.

“ஒவ்வொரு நாளும் பால்வெட்டினால் மரத்திற் சுரக்கும் இறப்பர்ப் பாலின் அளவு குறைந்துவிடும். மழை நாட்களிலே பால்வெட்டுவதில்லை. சாதையான தூறல் இருந்தாலும் பால் வெட்டப்படுவதில்லை. இந்தப் பிரதேசத்தில் ஒரு மாதத்தில் இருபது நாட்களுக்குக் கூட பால்வெட்டுவது கஷ்டம்” என்று மாரிமுத்து விளக்கப்படுத்தினார்.

“இறப்பர் மரத்திற் பால்வெட்டுவதைப் பார்க்க ஆசையாக இருக்கிறது. நீர் பால்வெட்டுவதில்லையா?” என்று மலர்விழி மீராவிடம் கேட்டாள்.

“எப்படிப் பால்வெட்டுவது என்று அம்மாவிடம் கேட்டுப் பழகுகிறேன். இப்போது பால்வெட்டப்படும் மரங்களில் நான் பால் வெட்டிப் பழகுவதில்லை. பால் வெட்டப்படாத மரங்களிலேதான் பால் வெட்டிப் பழகுகிறேன். பிழையான முறையிற் பால்வெட்டினால் மரம் பாதிக்கப்படலாம்” என்று மீரா கூறினாள்.

“நாங்கள் பால்வெட்டுவதைப் போய்ப் பார்ப்போமா?” என்று மணிவண்ணன் கேட்டான்.

“சரி நாங்கள் போவோம்” என்றாள் மீரா.

“நீங்கள் இருவரும் இறப்பரைப் பற்றி அறியவேண்டிய விடயங்களை அறிந்துகொண்டு வாருங்கள். அவதானித்தல் மூலம் பலவிடயங்களை அறியலாம். அனுபவ வாயிலாகவும் பல்வேறு விடயங்களை அறிந்துகொள்ளலாம். நீங்கள் வரும்

வரை நான் இங்கே காத்திருக்கிறேன்” என்று கூறி ஆசிரியை சாந்தி அவர்களை வழியனுப்பினார்.

“எங்கள் அப்பாவும் அம்மாவும் இறப்பர் மரத்தை ஒரு குழந்தையைப் போலப் பேணுவார்கள். மிகக் கவனமாகப் பால்வெட்டுவார்கள். ஆனால், கவனயீனமாகப் பால்வெட்டுபவர்களும் இருக்கின்றார்கள்” என்று கூறிக்கொண்டே மீரா நடக்கத் தொடங்கினாள். அவர்களுடன் மீராவின் தம்பி பிரதாபனும் தங்கை மஞ்சளாவும் சேர்ந்துகொண்டார்கள். அவர்களோடு சேர்ந்து விளையாடிய வேறு சிறுவரும் அவர்களைத் தொடர்ந்தார்கள்.

மரங்கள் செழிப்பாகவும் அடர்த்தியாகவும் வளர்ந்திருந்தமையால் நடந்து செல்லும்போது சூரியனின் வெப்பத்தை அவர்கள் உணரவில்லை. காற்று வீசியபோது உடம்பெல்லாம் ‘சில்’ லென்று குளிர்ந்தது. எங்கும் நடைபாதைகள் வலைப் பின்னல் போலக் காணப்பட்டன. தோட்டத்தில் எப்பகுதிக்கும் அந்நடைபாதைகள் வழியாகச் செல்லமுடிந்தது. ஓரிடத்திலே கற்கள் ஒழுங்காக அடுக்கப்பட்டிருந்தன. “அந்தக் கல்வரிசையைப் பாருங்கள். ஏன் கற்கள் அவ்வாறு அடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன?” என்று கல்வரிசையைக் காட்டி மலர்விழி கேட்டாள். “மழைக் காலத்தில் மழைநீர் வழிந்தோடும் போது மேற்பரப்பிலுள்ள மண்ணும் மழைநீரோடு அருவி களைச் சென்றடையும். இதை மண்ணரிப்பு என்பர். மண்ணரிப்பைத் தடுப்பதற்காகத்தான் இவ்வாறு கற்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளன” என்று மணிவண்ணன் தன் தங்கை மலர்விழிக்கு விளங்கப்படுத்தினாள். “இதோ இந்தச் செடிகளும் மண்ணரிப்பைத் தடுப்பதற்காகவே இங்கு நடப்பட்டுள்ளன” என்று செடிகள் பலவற்றைச் சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டே மணிவண்ணன் கூறினான்.

“இந்தத் தோட்டம் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது. போகப் போகத் தோட்டத்தின் அழகும் கூடுகிறது” என்று மலர்விழி கூறினாள்.

மலர்விழியும், மணிவண்ணனும் பேசியதை அனைவரும் கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டார்கள். தாங்கள் வாழும் தோட்டம் அத்துணை அழகு வாய்ந்தது என்று அவர்கள் அதுவரையும் உணர்ந்திருக்கவில்லை. வார்த்தைகளினால் விவரிக்கமுடியாத

பெருமித உணர்ச்சி அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. சிறுவர்கள் இருவர் ஏதேதோ இரகசியமாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். அப்போது மலர்விழி ஓர் இறப்பர் மரத்தின் அருகில் நின்றாள். சற்று முன்னர்தான் அம்மரத்திற் பால்வெட்டப்பட்டிருந்தது. இறப்பர்ப் பால் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகச் சிரட்டையினுள் வடிவதை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தாள். “மணிவண்ணன் இறப்பர்ப் பால் சொட்டுச் சொட்டாக சிரட்டையினுள் வடிவதைப் பார்த்தாயா? எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது. பசுப் பாலைப் போலவே இறப்பர்ப் பாலும் வெண்மையாக இருக்கிறது” என்றாள் மலர்விழி.

அவர்கள் ஏறத்தாழ இரண்டு கிலோமீற்றர் தூரம் நடந்து விட்டார்கள். ஒரு மேடு தென்பட்டது. அந்த மேட்டில் ஓர் அழகான வீடு அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

“அதுதான் இந்தத் தோட்டத்துத் துரையின் வீடு. தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கச் செல்லும்போது, துரை குதிரையிலே தான் செல்வார்” என்றாள் மீரா.

துரையின் இல்லத்தைச் சுற்றி, பாத்திகளில் பூங்கன்றுகள் வளர்க்கப்பட்டிருந்தன. அப்பூஞ்செடிகளில் வண்ண வண்ணப் பூக்கள் மலர்ந்திருந்தன. அவை பார்ப்பதற்கு மிக அழகாயிருந்தன. அம்மலர்களின் நறுமணம் எங்கும் ‘கம கம’ எனப் பரவியது. மல்லிகையின் மணம் மூக்கைத் துளைத்தது. துரையின் வீட்டுக்கு எதிரிலே சிறு தடாகம் ஒன்றும் இருந்தது. அத்தடாகத்திலே தாமரை மலர்கள் மலர்ந்திருந்தன. தடாகத்தின் மத்தியில் ஒரு செயற்கை நீர்ஊற்றும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

துரையின் வீட்டைக் கடந்து சென்றபோது ஒரு நடைபாதை தென்பட்டது. “நாங்கள் இந்த நடைபாதை வழியாகச் செல்வோம். இவ்வழியாகச் சென்றால் அம்மா வேலை செய்யுமிடத்துக்குப் போகலாம். அங்கே அம்மா பால் வெட்டுவதைப் பார்க்கலாம். அம்மா பால் வெட்டுவதைப் பார்ப்பதற்கு எனக்கு விருப்பம். மரத்திற்குச் சேதம் ஏற்படாதவாறு அவர் பால் வெட்டுவார். பால்வெட்டும்போது அவர் உடலசைவு மிகக் கவர்ச்சிகரமானதாக இருக்கும்” என்றாள் மீரா.

“எனக்கும் உங்கள் அம்மா பால்வெட்டுவதைப் பார்ப்பதற்கு ஆசையாக இருக்கிறது. வாருங்கள் போவோம்” என்றுள் மலர்விழி.

“சரி போவோம்; கவனமாக இறங்க வேண்டும். ஏறுவதிலும் பார்க்க இறங்குவதுதான் கஷ்டம். சறுக்கிவிடும் கவனம். பக்கத்திலுள்ள மரத்தைப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று எச்சரிக்கை செய்துகொண்டே பிரதாபன் இறங்கினான்.

அவர்கள் இறங்கிச் சென்றபோது தொழிலாளர் பால் வெட்டுவதைக் கவனித்தார்கள். தொழிலாளரின் திறமையைக் கண்டு மணிவண்ணனும் மலர்விழியும் வியப்படைந்தார்கள். அந்தத் தோட்டத்து இறப்பர் மரங்கள் யாவும் அரும்பொட்டல் வழியாக வளர்க்கப்பட்டவையே. அவையே மிகச் சிறந்த இன இறப்பர் என்பதை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்வர். ஒரு மரத்தின் சுற்றளவு ஏறத்தாழ கால்மீற்றர். மரத்திலே பால்வெட்டப்படும் இடம் பளபளப்பான கபில நிறச் சீலைத் துண்டு போல் இருந்தது. ஒவ்வொரு வெட்டும் அந்தத் துணியில் நூல் இழுபட்டது போலிருந்தது. சில

இறப்பர் மரங்களுக்கு மருந்து இடப்பட்டிருந்தது. மரங்களைப் பேணிப் பாதுகாப்பதற்கே மருந்திடப்பட்டது.

மீரா, தன்பாட்டில், இறங்கிச் சென்றாள். தோட்டம் முழுவதும் மீராவுக்கு நன்றாகத் தெரியும். மீராவுக்குத் தோட்டத்தின் சகல பகுதிகளும் தலைகீழ்ப்பாடம். ஒவ்வொரு மரமும் அவளுக்குத் தெரியும்.

மீராவைத் தொடர்ந்து சென்றாள் மலர்விழி. மலர்விழி, கருநிற அரைப் பாவாடையும் சிவப்புச் சட்டையும் அணிந்திருந்தாள். இந்த மாதிரிப் பிரதேசத்திலே குன்றுகளில் ஏறுவதும் இறங்குவதும் மலர்விழிக்குச் சிரமமாக இருக்கவில்லை. அவள் பால்வெட்டுவதைப் பார்ப்பதிலே கண்ணுங்கருத்துமாக இருந்தாள். எனினும், அக்கம் பக்கத்திலே வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களையும் கவனித்துக் கொண்டே மலர்விழி சென்றாள். அங்கோர் இடத்தில் ஒருவன் மிக வேகமாகவும் சாமர்த்தியமாகவும் பால் வெட்டிக்கொண்டிருந்தான். மணிவண்ணனும் மலர்விழியும் கண்ணிமை கொட்டாமல் அவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் அந்தத் தொழிலாளியைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை மீரா கவனித்தாள். “அவர் பெயர் சுப்பையா. அவர் மிகத் திறமையான தொழிலாளி. அவரே மிகக் கூடுதலான அளவு இறப்பர்ப் பால் சேகரிப்பவர். குறிப்பிட்ட அளவுக்குக் கூடுதலாகப் பால் கொண்டுபோனால், ஒவ்வொரு கிலோகிராமுக்கு ரூ 3/ 50 வீதம் காசு கொடுக்கப்படும். கூடுதலான வருமானத்தைப் பெற விரும்புவதால் அவர் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்கிறார். தோட்டத்திலே ஆகக் கூடுதலான அளவு இறப்பர்ப் பால் சேகரிப்பவர் சுப்பையா தான்”. என்று மீரா சுப்பையாவின் திறமையைப் பற்றிக் கூறினாள்.

“இவர் இந்தத் தோட்டத்தில் எத்தனை ஆண்டுகளாக வேலை செய்கிறார்?” என்று மணிவண்ணன் கேட்டான்.

“ஏறத்தாழ பதினைந்து ஆண்டுகளாக இங்கே வேலை செய்கிறார். மீரா சொன்னதுபோல, இவர் கெட்டிக்காரர்” என்று மீராவின் அப்பா மாரிமுத்து பதிலளித்தார்.

சுப்பையா வேலை செய்வதை மலர்விழி பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். இருந்தாற்போல மலர்விழி கூச்சலிட்டாள். எல்

லோரும் மலர்விழியைப் பார்த்தார்கள். “என்ன? என்ன?” என்று மணிவண்ணன், மலர்விழியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கேட்டான். “கால், கால்” என்று காலைத் தூக்கிக் கொண்டு மலர்விழி கத்தினாள். தூக்கிய காலிலிருந்து இரத்தம் வடிந்து கொண்டிருந்தது. இரத்தம் பெருக்கெடுத்த இடம் தக்காளிப்பழம் போல் சிவந்திருந்தது. மீரா ஓடி வந்தாள். “பயப்படவேண்டாம். அட்டையொன்றுதான் காலிற் கடித் திருக்கிறது” என்று சொல்லிக்கொண்டே மலர்விழியின் காலிலிருந்த அட்டையை மெதுவாகப் பிடுங்கி எறிந்தாள். “அட்டை கடித்தால் பயப்படத் தேவையில்லை” என்று பிரதாபன் கூறினான். அட்டையைப் பிடுங்கி எறிந்த மீரா பக்கத்திற் பாய்ந்தோடிய அருவிக்கு ஓடினாள், அருவியிலிருந்து நீர் கொண்டு வந்தாள்; அந்த நீரால் மலர்விழி காலில், அட்டை கடித்த இடத்தைக் கழுவினாள். கால் நன்றாகச் சிவந்திருந்தது. அப்போது மலர்விழிக்குக் கொஞ்சம் வெட்கமாக இருந்தது. மீராவைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தாள். “நான் நன்றாகப் பயந்து விட்டேன்” என்றாள் மலர்விழி. “அட்டை கடித்தால் இப்படியா சத்தம் போடுவது? அட்டையைப் போன்ற ஜந்துக்களைக் கண்டு இப்படிப் பயப்படலாமா? இன்னுங் கொஞ்சத்திலே தோட்டத்திலுள்ளவர்கள் எல்லோரும் புதினம் பார்ப்பதற்கு இங்கு வந்திருப்பார்கள்” என்று மணிவண்ணன் மலர்விழியைக் கடிந்து கொண்டான்.

“சரி நாங்கள் போவோம். இதோ இந்தக் கற்களில் கால் வைத்து நடவுங்கள். கற்களில் அட்டைகள் இருக்கமாட்டா. புல்லிலும் இலைகளிலுந்தான் அட்டைகள் காணப்படுகின்றன” என்று மீரா கூறினாள்.

கொஞ்சத் தூரம் நடந்து சென்றார்கள். மீரா ஒரு பெண் தொழிலாளியைக் காட்டி “அவர் தான் என் தாய். அவர் தனக்குரிய பகுதியில் ஏறத்தாழ எல்லா மரங்களிலும் பால் வெட்டிவிட்டார். பால் வெட்டுவதற்குச் சில மரங்கள் தான் இருக்கின்றன. பால் வெட்டிய மரங்களிலுள்ள சிரட்டையினுள் இறப்பர்ப் பால் வடிந்து கொண்டிருக்கும். எல்லா மரங்களிலும் பால் வெட்டிய பின்னர், அம்மா சிரட்டைகளில் நிறைந்துள்ள இறப்பர்ப் பாலைச் சேகரிப்பார்” என்றாள் மீரா. எல்லோரும் மீராவின் அம்மா மரகதம் பால்வெட்டிக் கொண்

டிருந்த மரத்தினருகே சென்றார்கள். மலர்விழி மரகதம் பால் வெட்டும் அழகினைப் பார்த்து நயந்தாள். “நானும் பால் வெட்டலாமா?” என்று சொல்லிக்கொண்டு மலர்விழி மரகதத்தின் பால் வெட்டுங் கத்தியை எடுத்தாள். கொஞ்சம் சிந்தித்தாள். “நீங்கள் வெட்டுவதைப் போல என்னால் வெட்ட முடியாதே” என்று கூறியவாறு கத்தியை மரகதத்திடம் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டாள். “பால் வெட்டுதல் ஆரம்பத்திற்கஷ்டமாக இருக்கலாம். ஆனால், முறைப்படி வெட்டிப் பழகினால், பால் வெட்டுதல் எளிதாகிவிடும். ‘சித்திரமும் கைப் பழக்கம், செந்தமிழும் நாப்பழக்கம் அல்லவா?’ இதோ நான் இந்த மரத்திற் பால்வெட்டுகிறேன் பாருங்கள்” என்றாள் மரகதம். பால்வெட்டுவதற்கு முன்னர் மரத்திலிருந்த ஒட்டுப் பாளையும் சிரட்டையிலிருந்த சிரட்டைப் பாளையும் எடுத்து மரகதம் குட்டிச்சாக்கினுட் போட்டாள். பால்வெட்டுங் கத்தியை எடுத்தாள். முந்திய வெட்டுக்குச் சற்றுக்கீழே அரை அங்குலத்திலும் குறைவான ஆழத்துக்குக் கத்தியின் கூர்மையான முனையாற் கோடாகச் சீவினாள். வெட்டின் முனையிலிருந்து வழியும் பால் சிரட்டையினுள் வழிவதற்கு ஏற்றவாறு பீலியின் கொக்கியிற் சிரட்டையை மாட்டிவிட்டாள். மரத்திற்கு ஊறு ஏற்படாமல், அரை அங்குலத்திற்குக் குறைவான ஆழத்திற்குச் சீராகவும், பால் வழியும் வண்ணம் சரிவாகவும் சீவுதல் ஒரு தனிக்கலை என்பதை மலர்விழி உணர்ந்தாள்.

இறப்பர்ப் பால் நிறைந்திருந்த சிரட்டைகள் மலர்விழியின் மனதைக் கவர்ந்தன. பால் நன்றாகச் சுரக்கும் மரங்களில் இரண்டு சிரட்டைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு மரத்திலிருந்த சிரட்டையிற் பால் நிறைந்திருந்தது. அதிலே மலர்விழி தனது கையை வைத்தாள். கையிற் பால் ஒட்டியது. கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பின்னர், கையில் ஒட்டிய பால் காய்ந்தது. அது இறப்பரினாலான தோல் ஒன்று கையிலே ஒட்டிக் கொண்டிருந்ததைப் போலத் தோன்றியது. மீரா அந்தத் தோலைக் கவனமாக உரித்தாள்.

எல்லா மரங்களிலும் பால்வெட்டிய பிறகு, மரகதம் பாலைச் சேகரிக்கத் தொடங்கினாள். மரகதம் இறப்பர்ப் பாலை விரைவாகச் சேகரிக்கும் விதத்தைப் பார்த்து எல்லோரும் வியந்த

தனர். மரகதம் எல்லா மரங்களிலிருந்தும் பாலைச் சேகரிக்கும் வரை அனைவரும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பாலைச் சேகரித்த பின்னர், பால் நிறைந்திருந்த வாளியை, மற்றுமொரு பெண் தொழிலாளி, மரகதத்தின் தலையில்

வைத்தாள். இவ்வாறு தோட்டத் தொழிலாளர் ஒருவருக் கொருவர் உதவி செய்வது வழக்கம். வாளியைத் தலையிற் சுமந்துகொண்டு மரகதமும் மற்றத் தொழிலாளரும் தொழிற் சாலைக்குச் சென்றார்கள். பிற்பகல் ஒரு மணியாகி விட்டதால் மலர்விழி, மணிவண்ணன், மீரா முதலானோர் சாப்பிடச் சென்றார்கள்.

தொழிற்சாலையானது தொழிற்பாடு மிக்க இடம். இறப்பர்ப் பால் நிறைந்த வாளிகளைச் சுமந்துகொண்டு தொழிலாளர் அங்குச் சென்றார்கள். இறப்பர்ப் பால் நிறுக்கப்படும் வரை எல்லோரும் அளவளாவினர். பலவகையான விடயங்களைப் பற்றிப் பேசினார்கள். சிலர் வெற்றிலை மென்றார்கள். சிலர் அருகிலிருந்த கடைக்குச் சென்று தேநீர் குடித்தார்கள். பால் நிறுக்கப்படும்வரை இவ்வாறே தொழிலாளர் பொழுதைப் போக்கினார்கள்.

அந்த வேளையில் மலர்விழியும் மணிவண்ணனும் பகலுணவு அருந்திவிட்டுத் தொழிற்சாலைக்கு வந்தார்கள். அப்போது மீரா மட்டுமே அவர்களுடன் வந்திருந்தாள். தொழிலாளர் வாளிகளிற் சேகரித்துக் கொண்டுவந்த பால் முழுவதும் பெரிய தொட்டி ஒன்றில் ஊற்றப்படுவதை மலர்விழி கவனித்தாள்.

“இந்தத் தொட்டியிலிருக்கும் பாலை இனி என்ன செய்வார்கள்?” என்று மலர்விழி மீராவிடம் கேட்டாள்.

இறப்பர்ப் பால் முழுவதையும் தொட்டியில் ஊற்றிய பிறகு, பாலிற் சில இரசாயனப் பொருள்களைக் கலந்துவிடுவார்கள். அப்போது, கெட்ட பால் உறைந்துவிடும். கெட்ட பாலானது ‘மஞ்சட் பால்’ எனப்படும். நல்ல பால் உறையாது. அது ‘வெள்ளைப் பால்’ எனப்படும். நல்ல பாலைப் பிரித்தெடுப்பதற்காகப் பால்வடிகட்டப்படும்” என்றாள் மீரா.

“நல்ல பாலைக் கெட்ட பாலிலிருந்து பிரித்து எடுத்த பிறகு என்ன செய்வார்கள்?” என்று மணிவண்ணன் கேட்டான்.

“நல்ல பாலைப் பெரிய தட்டுகளில் ஊற்றுவார்கள். அந்தப் பாலில் அமிலம் சேர்க்கப்படும். தட்டிலுள்ள பால் இறுகிவிடும். தட்டிலே இறுக்கமடைந்த வெள்ளைப் பால், செவ்வக வடிவத்திலிருக்கும்” என்றால் மீரா.

அப்போது, சில தொழிலாளர்கள், ஒரு தட்டிலிருந்து இறுகிய பாலை வெளியில் எடுப்பதை அவர்கள் கண்டார்கள். அது வெள்ளை வெளேரென்று இருந்தது.

“அதோ பாருங்கள். தட்டிலிருந்து எடுக்கும்போது இறப்பர்ப் பால் அப்படித்தான் இருக்கும். பிறகு இந்த இறுகிய பால் இயந்திர உருளையிற் போட்டு அழுத்தப்படும். அப்போது அது மெல்லிய ‘‘தகடு’’ போல மாறிவிடும். இந்தத் தகட்டு இறப்பர் ஈரமாக இருக்கும். ஈரம் உலரும்வரை, துணி காயப்போடுவதுபோல, காயப்போடப்படும்’’ என்று மீரா கூறி முடித்தாள்.

தொழிற்சாலைக்கு அண்மையிலே ‘‘தகட்டு இறப்பர்’’ காயப்போடப்பட்டிருந்தது. சில தொழிலாளர்கள், நன்றாக உலர்ந்த தகட்டு இறப்பரைத் தொழிற்சாலையினுட் கொண்டு செல்வதை மலர்விழி கண்டாள்.

‘‘உலர்ந்த தகட்டு இறப்பரை எங்கே கொண்டு செல் கிறார்கள்?’’ என்று மலர்விழி மற்றுமொரு கேள்வியைக் கேட்டாள்.

மலர்விழியும் மணிவண்ணனும் கேட்ட கேள்விகளுக்கு, மீரா பதில்களைத் தெளிவாகக் கூறினாள். மீரா, தோட்டத் துக்கு அண்மையிலுள்ள மகா வித்தியாலயத்தில் ஆறாம் வகுப்பிற் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். சமூகக் கல்வியே

மீராவுக்கு மிக விருப்பமான பாடம். எனவே, எதனையும் ஆராய்ந்து அறிவதிற் கவனஞ் செலுத்தினாள்; சுற்றாடலை நன்றாக அவதானித்தாள்; அதனாலே, இறப்பர் உற்பத்தியைப் பற்றிப் பல்வேறு விடயங்களை நன்றாக அறிந்திருந்தாள்.

“அந்தத் தொழிலாளர்கள் உலர்ந்த தகட்டு இறப்பரைப் “புகைக் காம்பரா” வுக்குக் கொண்டு செல்கிறார்கள். அவ்வறையினுள் அவை தொங்கவிடப்படுகின்றன. புகைக்காம்பராவுக்குப் புகை மட்டுமே செலுத்தப்படுகிறது. புகைக் காம்பராவிலிருந்து வெளியே எடுக்கப்படும் தகடுகள், பொன்னிறமாக இருக்கும். இந்த இறப்பர் வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றது; இலங்கையிலும் பல்வகைப் பொருள் உற்பத்தி செய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது” என்று மீரா விளங்கப்படுத்தினாள்.

பின்னர், தோட்டத் துரையின் அனுமதியுடன் அவர்கள் தொழிற்சாலையைப் பார்வையிடச் சென்றார்கள்; இறப்பர் உற்பத்தி சம்பந்தமான பல்வேறு கட்டங்களைக் கண்டு களித்தார்கள். தொழிலாளர்கள் நெற்றி வியர்வை நிலத்திற் சிந்தப் பாடுபட்டு உழைப்பதை அவர்கள் கண்டார்கள். மலர்விழி அவர்களின் கடமையுணர்ச்சியை மிகவும் மெச்சினாள். இவர்கள் தொழிற்சாலையிலிருந்து வெளியே வந்தபோது மரகதமும் மீராவின் தம்பி தங்கையும் அங்கே நின்றார்கள். எல்லோரும் மீராவின் வீடு இருந்த லயத்தை நோக்கி நடந்தார்கள். அங்கே ஆசிரியை சாந்தி அவர்களுக்காகக் காத்திருந்தார். போகும் வழியிலே கூட்டுறவுக் கடையைக் கண்

டார்கள். தமக்குத் தேவையானவற்றைக் கொள்வனவு செய் தற்காக அங்கு பலர் கூடியிருந்தார்கள்.

லயத்துக்குச் சென்றபோது ஆசிரியை சாந்தி, “இறப்பர் உற்பத்தியைப் பற்றி எல்லா விடயங்களையும் அறிந்து கொண் டார்களா?” என்று மலர்விழியிடம் கேட்டார்.

“ஆம் ரீச்சர். அநேக விடயங்களை அறிந்து கொண்டோம். புத்தகங்களைப் படிப்பதன் மூலம் இத்தனை விடயங்களை இவ் வளவு தெளிவாக அறிந்திருக்கமாட்டோம். அதோடு, மீரா வின் விளக்கங்களும் பிரமாதமாக இருந்தன” என்று மலர்விழி தன் மனதிற்பட்டதை ஒளிவு மறைவின்றிக் கூறினாள்.

பிறகு, மலர்விழியும் மணிவண்ணனும் ஆசிரியையும் எல் லோருக்கும் நன்றி கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். அவர்கள் பிரிவு இறப்பர்த் தோட்டத்துப் புதிய நண்பர்கள் அனைவர்க் கும் கவலையை அளித்தது.

பயிற்சி

ஒவ்வொரு வினாவிற்கீழ் தரப்பட்டுள்ள விடைகளுள் மிகப் பொருத்தமான விடையைத் தெரிவு செய்து, அதன் கீழ்க் கோடிடுக.

1. மலர்விழியும் மணிவண்ணனும் தோட்டத்துக்கு வந்த போது மீரா
 - i. படித்துக்கொண்டிருந்தாள்
 - ii. விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள்.
 - iii. தாயாருக்கு உதவி செய்துகொண்டிருந்தாள்.
 - iv. இறப்பர்ப் பால் வெட்டப் பழகிக் கொண்டிருந் தாள்.
2. மீராவைப் பற்றிய மிகப் பொருத்தமான கூற்று எது?
 - i. ஓய்வு நேரங்களிற் பாடம் படிக்கின்றவள்
 - ii. குடும்பத்தில் ஆக இளையவள்
 - iii. தனது தாயாருக்குச் சமையலில் உதவி செய்கின் றவள்
 - iv. சுற்றாடலைப் பற்றி நன்கு அறிந்தவள்

3. மாரிமுத்து காலையில் நீண்ட நேரம் நித்திரை செய்த தற்குக் காரணம் என்ன?

- i. அவன் சோம்பேரியாக இருந்தமை
- ii. அவன் மனைவி அதிகாலையிற் பால் வெட்டச் சென்றமை
- iii. முந்திய தினம் தோட்டத்திலே கஷ்டப்பட்டு உழைத்தமை
- iv. சுகமில்லாமல் இருந்தமை.

4. சுப்பையா ஏன் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்தான்?

- i. கூடின வருமானம் பெறவேண்டுமென்பதால்
- ii. தோட்டத்தின் வருமானம் அதிகரிக்குமென்பதால்
- iii. அவன் ஒரு வாலிபன் என்பதால்
- iv. ஆகக் கூடிய அளவு இறப்பர்ப் பால் சேகரிக்கின்றவன் எனத் தோட்டத்திலே அவன் பெயர் பெற்றுள்ளமையால்.

5. தொழிற்சாலையை மிகப் பொருத்தமாக வருணிக்கும் கூற்று எது?

- i. தகட்டு இறப்பர் உற்பத்தி செய்யப்படும் இடம்
- ii. இறப்பர்ப் பால்: சேகரிக்கப்படும் இடம்
- iii. இறப்பர்ப் பால் உலர வைக்கப்படும் இடம்
- iv. எல்லோரும் உல்லாசமாகப் பொழுது போக்கும் இடம்

பின்வரும் வினாக்களுக்குப் பூரணமான விடை தருக

6. மீராவின் தாயார் இறப்பர்ப் பால் வெட்டச் சென்றுள்ளார் என அறிந்த மலர்விழி ஏன் மகிழ்ச்சியடைந்தாள்?

7. ஓர் இறப்பர்த் தொழிற்சாலையிலே செய்யப்படும் முக்கியமான மூன்று கருமங்களைக் கூறுக.

8. சுப்பையா என்பவன் யார்?

9. மாரிமுத்து வேலை செய்த இறப்பர்த் தோட்டத்தின் புவியியல் இயல்புகளைக் கூறுக.

10. இறப்பரினாற் செய்யப்படும் பொருள்கள் பலவற்றை எழுதுக.

11. பின்வரும் சொற்கள், சொற்றொடர்கள் ஆகியனவற்றிற்கு இணையான கருத்தைத் தரும் சொற்களை இந்த அத்தியாயத்திலிருந்து தெரிவு செய்க.
1. கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்தல்
 2. வெட்கப்படுதல்
 3. பலரிடம் கேட்டு விடயங்களை அறிந்துகொள்ளல்
 4. மிக உயரமான
 5. கவனித்தல்
 6. நன்றாக அறிந்த
 7. திறமை
 8. நெருக்கமாக
 9. நீரினால் மண் கொண்டு செல்லப்படுதல்
 10. உயரமான நிலப்பகுதி
 11. ஆச்சரியமடைதல்
 12. பயிற்சி மூலம் திறமை பெறுதல்
12. பின்வரும் சொற்களின் எதிர் சொற்களைத் தருக.
1. கவனமாக
 2. நறுமணம்
 3. செயற்கை
 4. சிரமம்
 5. தொழிற்பாடு
 6. அண்மையில்
 7. உயர்ந்த
 8. ஏற்றுமதி
 9. அடர்த்தியாக
 10. மேடு
13. பின்வரும் பொருள்பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதுக.
“இறப்பரின் உபயோகம்”
14. (அ) இறப்பர்த் தொழிற்சாலையின் மாதிரிகை ஒன்று செய்க.
(ஆ) தொழிற்சாலை ஒன்றை வரைக.
(இ) இறப்பர்ப் பால் வெட்டும் பெண் ஒருவரின் படத்தை வரைக.
15. ஒருவர் இறப்பர்ப் பால் வெட்டுவதைச் செய்து காட்டுக.

2. ஒரு மீனவக் கிராமம்

“மலர்விழி! நீ நாளைக்காலையில் நேரத்தோடு எழுந்திருக்க வேண்டும். இலங்கை முழுவதையும் சுற்றிப் பார்ப்பதற்குப் பயணஞ் செய்யவிருக்கிறோம். பயணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் அனைத்தையும் நான் செய்துவிட்டேன்” – இவ்வாறு கூறிவிட்டு, மணிவண்ணன் தன்னை ஒரு துணியால் போர்த்திக் கொண்டு, நித்திரைக்குச் சென்றான்.

“அண்ணா! நாளை எப்போது விடியுமென்று எதிர்பார்த்திருக்கிறேன்” என்று மலர்விழி கைதட்டியவாறே பதில் கூறினான். அடுத்து நடக்கவிருக்கும் நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிச் சிந்தித்தவளாய் அவளும் படுக்கைக்குச் சென்றாள்.

அந்த இரவு அமைதியில் ஆழ்ந்திருந்தது. தோட்டத்திலுள்ள மாவிலைகள் அசையும் அளவிற்கு சிறிதளவு காற்றுங் கூட வீசவில்லை. மணிவண்ணனும் மலர்விழியும் நன்றாகக் கண்ணயர்ந்தனர்.

அவர்கள் இருவரும் அண்ணனும் தங்கையும் ஆவர். அவர்கள் களனியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்கள். மலர்விழியின் வகுப்பு ஆசிரியை சாந்தி அவளைக் கூட்டிச் செல்வதற்கு அதிகாலையில் வருவார்.

அன்றுதான் அவர்களுக்குப் புதுவருட விடுமுறை தொடங்கியிருந்தது. மணிவண்ணனும் மலர்விழியும் இனந்தெரியாத மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்திருந்தனர். இராசன் வாகனங்களை நன்றாக ஓட்டக்கூடியவன். ஒரு ‘ஜீப்’ வண்டியில் நாட்டைச் சுற்றி வருவதற்கு அவர்கள் பெற்றோர் அனுமதியளித்திருந்தனர். அவர்கள் நெடுந்தூரப் பயணஞ் செய்யவிருந்தமையால் அவர்

களுடைய மோட்டார் வண்டிச் சாரதியும் அவர்களுடன் சென்றான். அவர்கள் தங்களுக்குத் தேவையான உணவையும் பானங்களையும் எடுத்துச் சென்றனர். அவர்கள் காலிமுகத் திடலைக் கடந்து மோட்டார் வண்டியில் விரைந்தனர்.

“ஆஹா! என்ன அழகு!! அதோ அந்தக் கடற்கரையைப் பார். மோதும் அலைகளைப் பார்” என்று கத்தினான் மலர்விழி.

“இலங்கை ஒரு சிறிய தீவு. இந்த நாட்டுச் செடிகொடிகள் யாவும் பச்சைப்பச்சை என்று காணப்படுகின்றன. பரந்த கடற்கரையில் வெண்மணல் பரவியிருத்தல், ஒரு நீலநீற்ச் சட்டையில் வெள்ளைச் சரிகை வைத்துப் பதித்தாற்போலத் தோற்றமளிக்கின்றது. களனி, மாவலி, கலு, நில்வலா முதலான ஆறுகள் ஆங்காங்கே ஓலமிட்டுக் கொண்டு கடலை நோக்கி ஓடிவரும் காட்சியானது நாட்டியமாடுவோர் தாளயத்திற்கேற்பத் தங்களுடைய பாதங்களை ஆட்டியசைப்பதை நினைவூட்டுகிறது. தீவைச் சுற்றிச் சூழ்ந்துள்ள மலைகள் படைக் காவல் வீரர்களைப் போன்று காட்சி தருகின்றன. கல்லோயா பலநோக்குத் திட்டமும், அண்மையில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள மாவலி பலநோக்குத் திட்டமும் நாட்டின் பொருளாதார மேம்பாட்டுக்கு வழிவகுக்கும் என்று பிற நாட்டாருமே கூறுகிறார்கள். இலங்கையில் உற்பத்தியாகும் தேயிலைக்கு ஒப்பான தேயிலை வேறெங்குமே கிடைப்பது அரிது என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். விந்தனை போன்ற தொலைவிடங்களிலுள்ள வேடர்கள் பழங்காலக் காட்டு மக்களின் இனத்தவராவர் என்பது அவர்கள் கருத்து. யாழ்ப்பாணம், மூதூர் என்பன போன்ற இடங்களை அழகு கொழிக்கும் பிரதேசங்களாக அவர்கள் கருதுகிறார்கள்” — இவ்வாறு ஆசிரியை சாந்தி கூறினார்.

“இதனாற்றான் இங்குள்ள கடற்கரையைக் காண்பதற்குப் பிறநாட்டார் விரும்புகிறார்கள். சமுத்திரம் அபூர்வமான ஒரு நீலநிறத்தைக் கொண்டதாக இருக்கிறது போலும்!” என்று தனக்குள்ளே கூறிக்கொண்டான் மலர்விழி.

“மீன் இருப்பது அந்த இடத்திற்குள். மீன் இருக்கின்ற இடங்களில் கடல் அவ்வாறான நீலநிறமுடையதாக அமைந்துள்ளது” என்று சாரதி இராசன் பதிலளித்தான்.

“நாம் இப்போது ஒரு மீனவக் கிராமத்தைப் பார்க்கப் போகிறோம். நான் உங்களை அங்கே கூட்டிச் செல்கிறேன்” என்றார் ஆசிரியை.

அரைமணி நேரத்தில் அவர்கள் காலி வீதியிலிருந்து குச் சொழுங்கை வழியாகத் திரும்பி, ஜீப் வண்டியைச் செலுத்தினர். “இலங்கை மோட்டார் வழிகாட்டிப் படத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். நாம் போக நினைத்துள்ள இடங்களை அதில் அடையாளமிட்டுக் காட்டியுள்ளேன்” என்றான் மணிவண்ணன். மலர்வழியோ அப்படத்தைத் தனது மடியில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, அதனை உற்றுநோக்கினான். “இப்பொழுது நாம் எங்கிருக்கிறோம் தெரியுமா? இதுதான் மொறட்டுவை எகொட உயன என்பது” என்று கூறி ஆசிரியை அதனைக் காட்டினார். “அப்படியானால் இதுதான் மீனவக் கிராமமாக இருக்க வேண்டும்” என்றான் மலர்வழி. “ஆம். நான் அடிக் கடி இங்கே வருவதுண்டு. இங்கு நிறைய மீனவர்கள் வசிக் கிறார்கள்” என்று ஆசிரியை கூறினார்.

“இப்பகுதியில் ஏராளமான குடிசைகள் இருக்கின்றன. அதோ அவற்றைப் பார்” என்று கத்தினான் மலர்வழி.

“ஆம், மலர்வழி. இக்குடிசைகளில் மீனவர்கள் வசிக் கிறார்கள். பத்து வருடங்களுக்கு முன்னரே இப்பகுதி எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். நீ இதற்கு முன்னர் இப்பகுதிக்கு வந்த தில்லை” — இவ்வாறு குடிசைகளைப் பார்த்தவாறே மணிவண்

ணன் கூறினான். குடிசைகளைச் சுற்றிக் குழந்தைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்ததை மலர்விழி ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“அண்ணா, இக்குழந்தைகள் நம்மைக் கண்டு கையசைக்கிறார்கள். அவர்கள் நம்மை நோக்கி ஓடி வருகிறார்கள்” என்று உரக்கக் கத்தினாள் மலர்விழி.

“ஆம், மலர்விழி. மீனவர்கள் வாழுமிடம் இதுதான். இக்குடிசைகள் பலவற்றுக்கு நான் போயிருக்கிறேன். இவர்கள் மிகவும் சாதாரணமான மக்கள். இவர்கள் கடுமையாக உழைத்து, பல இன்னல்களுக்கிடையே தமது சீவனோபாயத்தைத் தேடுகிறார்கள்”. குடிசைகள் மிகவும் சிறியவை என்று ஆசிரியை சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது, அக்குழந்தைகள் கத்திக்கொண்டு, வீதியை நோக்கி ஓடிவந்தனர். ஓடிச்சென்று ஜீப் வண்டி நிற்கும் இடத்தை அடைந்தனர்.

“நாம் இங்கு நிறுத்துவோம்; அவர்களை நெருங்கி, அவர்களுடன் பேசுவோம்” என்று கூறினாள் மலர்விழி.

மனோகரனும் மல்லிகாவும் ஒருவர் மற்றவர் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, வீதிப்பக்கமாக ஓடி வந்தனர். அவர்களைத் தொடர்ந்து அவர்களின் தம்பியும் தங்கையும் பின்னால் மெதுவாக நடந்து வந்தனர். கடல் மணல் அவர்களைச் சுற்றிப் பளபளத்துக் கொண்டிருந்தது. சுருண்டு சுருண்டு கடலில் எழும் அலைகள் வெள்ளிப் பாளங்களாகத் தோற்றமளித்தன. கடலில் எழும் ஓசை காதைப் பிளந்தது.

மணிவண்ணனும் மலர்விழியும் இராசனும் ஆசிரியை சாந்தியும் ஜீப் வண்டியிலிருந்து இறங்கினர். “குழந்தைகளே, நீங்கள் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறீர்கள். உங்களுடைய வீடு எங்கிருக்கிறது” என்று ஆசிரியை சாந்தி விசாரித்தார். மனோகரன் தனது ஆள்காட்டி விரலால் வீட்டைச் சுட்டினான். “எங்கள் வீட்டுக்குள் வாருங்கள்” என்று அவர்களை அழைத்தான்.

“வாருங்கள், வாருங்கள்” என்று கூறி மல்லிகாவும் அவளின் சகோதர சகோதரிகளும் அழைத்தனர். மற்றவர்கள் பின்தொடர, அவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு தம் வீட்டை நோக்கி ஓடினர். நாற்புறமும் கிடுகுகளால் வேயப்பட்டு அடைக்கப்

பட்டிருந்த குடிசையே அவர்களுடைய வீடு. அதில் அறையொன்று இருந்தது. அவ்வறையின் பின்னால் கடலை நோக்கிய வண்ணம் சமையலறை காணப்பட்டது. வீட்டின் மூலையில் நன்றாகக் கழுவப்பட்ட சமையற் பாத்திரங்கள் அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருந்தன. அவை ஒழுங்காகவும் அழகாகவும் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

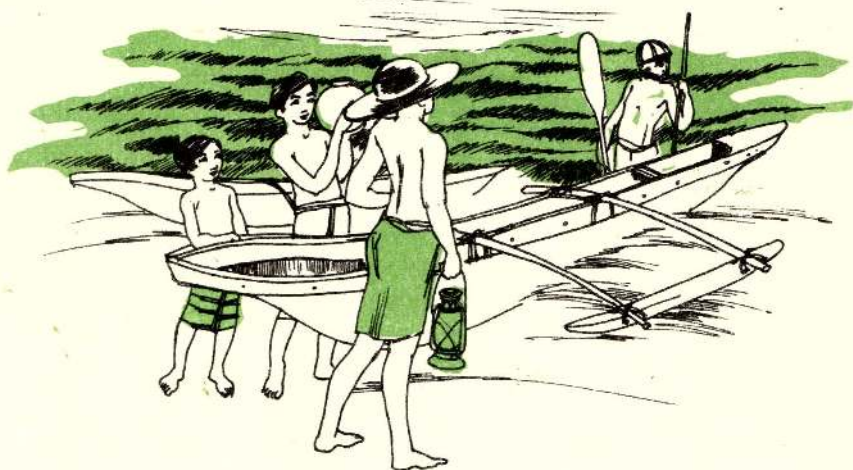
குடிசையின் நுழைவாயிலுக்கு அண்மையில் போடப்பட்டிருந்த ஒரு மேசையில் விளக்கென்று வைக்கப்பட்டிருந்தது. குடிசையின் தரையில் பாடசாலைப் புத்தகங்கள் வைப்பட்டிருந்தன. அத்தரைக்குக் களிமண் பூசப்பட்டிருந்தது. தரையில் விரித்திருந்த பாயில் சிறிய தம்பி நிம்மதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். கயிற்றினால் இழைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பழைய கட்டிலொன்று மற்றொரு மூலையில் காணப்பட்டது. மலர்விழி பல வீடுகளுக்குச் சென்று பார்த்தாள். அவ் வீடுகளில் காலை உணவிற்கு என்ன சமைக்கிறார்கள் என்பதை அவள் கவனித்தாள். அநேகமாக எல்லோருமே சோறும் குழம்பும் சமைக்கிறதைக் கண்டாள்.

இவ்வீடுகள் ஒரே வரிசையாக, ஒன்றையொன்று அடுத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தன. கோழிகள் அங்குமிங்கும் ஓடித்திரிந்தன. பன்றிகள் உறுமிக்கொண்டு ஓடித்திரிய, பன்றிக்குட்டிகள் புழுதியிலே புரண்டு திரிந்தன. கடலோரத்தில் பல வள்ளங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன.

குறிப்பிட்ட அந்த நாளிலே கடலோரச் சுற்றாடலில் ஒரு நெருக்கடியான நிலை காணப்பட்டது. கரையோரத்தை அலைகள் கடுமையாக மோதின. துணி துவைக்கும் கல்லில் வண்ணம் துணிகளை ஓங்கியடிக்கையில் எழும் ஓசையை அவ்வலையோசை நினைப்பூட்டியது. அலையொன்று மணிவண்ணனதும் மலர்விழியினதும் முகங்களில் மோதியது. தூரக்கடலில் சிறுதூறல் விழுந்து கொண்டிருந்தது. “கடலில் இன்று கடும் அலை வீசுகின்றது” என்று கடலை நோக்கியவாறே மனோகரனின் பாட்டி கூறினாள். அவன் தாய் அடுத்த வீட்டுக்குப் போயிருந்தாள்.

“இன்று கடலில் கடுமையாக அலை வீசுகின்றது. மீனவர்கள் இன்னும் வீடு திரும்பவில்லை. அவர்களுக்கு ஏதேனும்

இடையூறு ஏற்பட்டதோ என்னவோ'' என்று அவள் இரக் கத்துடன் கூறினாள். ''ஓ! அதுபற்றிக் கவலைப்பட வேண்டிய தில்லை. நாம் இவ்வாறான நிலைமைகளைப் பற்றிப் பயப்பட வேண்டியதில்லை. குறிப்பிட்ட இடத்தில் நீந்திச் செல்லும் மீன்கூட்டங்களைப் பற்றி எங்களுக்குத் தெரியும். நங்கூரம் பாய்ச்ச வேண்டிய இடங்களுக்கு கும்மிருட்டுக் காலத்திலுங் கூட வள்ளங்களைக் கொண்டு சேர்ப்பது எப்படி என்பது எங்களுக்குத் தெரிந்த விடயம். இன்று வள்ளங்கள் இது வரையில் கரை வந்து சேராமையுக்குக் காரணம், நெடுந் தொலைவுக்கு மீன்கள் பெயர்ந்து போயிருக்கலாம் என்பதே'' என்று பாட்டா பதிலளித்தார்.

மனோகரனின் தந்தை தொலைவிலுள்ள கடலுக்கு மீன் பிடிப்பதற்காக நாள்தோறும் காலையிலோ மாலைவிலோ வள் ளத்திற் போகிறார். அக்கிராமவாசிகள் அவரது பயணத்திற்கு உதவுகிறார்கள். அவன்தாய் அவருக்குச் சாப்பாட்டைக் கட் டிக் கொடுக்கிறாள். சோறு, ஒரு துண்டு பொரித்த கருவாடு, ஒரு மரக்கறி, ஊறுகாய் என்பன அச்சாப்பாட்டில் அடங்கும். அவன் அண்ணனோ ஒரு சிறுபானையில் தண்ணீரை நிரப்பி அந்த வள்ளத்தினுள் வைக்கிறான். மாலை வேளையாயின், தந்தை கையில் விளக்கொன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு வள்ளம் இருக்கும் இடத்திற்குப் போகிறார். சிலநாட்களில் அவன் சிற

றப்பாவும், சிலவேளைகளில் அவனுமே அவருடன் போகிறார்கள். அயலவர்கள் வள்ளத்தைத் தண்ணீருள் இறக்குவதற்காக அதனைத் தள்ளிக் கொடுப்பார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டிலிருந்தும் ஒவ்வொரு வள்ளம் பெரும்பாலும் போய்வரும். இதனால், இருண்ட இரவில் மீன்பிடி வள்ளங்களிலுள்ள விளக்குகள் வரிசையாக வெளிச்சம் போட்டிருப்பது போன்று காட்சியளிக்கும். மீனவர்கள் தனிமையை உணருவதில்லை. எனவே, கடலுக்குப் போவதென்பது அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியான ஒரு பயணமாகும். அவர்கள் வீட்டுத் தேவைக்காக மட்டுமன்றி, விற்பனை செய்வதற்காகவும் மீன்களைப் பிடித்து வருவார்கள். அவர்கள் மீனை விற்று, வீட்டுக்கு வேண்டிய பிற பொருள்களையும் வாங்குவார்கள். இவ்வாறு பெறப்படும் பணத்தைக் கொடுத்தே அவர்கள் உணவு, உடை, புத்தகங்கள் முதலானவற்றை வாங்குகிறார்கள்.

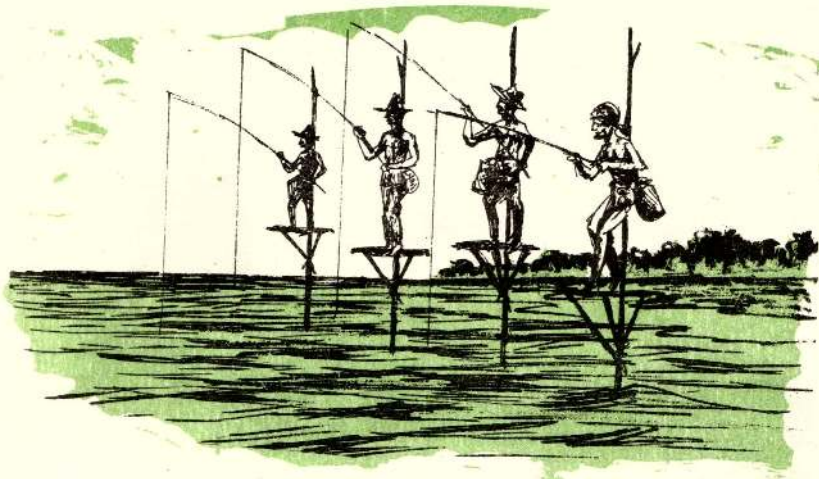
மனோகரனும் மல்லிகாவும் தங்கள் தந்தையின் வருகையைப் பொறுமையாக எதிர்பார்த்திருக்கிறார்கள். மீன்கள் நிறையப் பிடிப்பட்டிருந்தால், தனக்கு அழகான ஒரு சட்டைகிடைக்கும் என்பது மல்லிகாவுக்குத் தெரியும். இளைய சகோதர சகோதரிகளோ தங்களுக்குப் பணிகம் இனிப்பும் கடையிலிருந்து தந்தை வாங்கி வருவாரென எதிர்பார்த்திருப்பார்கள்.

மீன்பாடு இல்லாத நாட்களும் உண்டு. அப்படியான நாட்களில் தம்தாயார் அவ்வப்போது சேமித்து வைத்துள்ள பணத்தைக் கொண்டு குடும்பச் செலவைச் சரிக்கட்ட வேண்டியவராவார். மனோகரனின் தந்தைக்குக் கடலில் எத்தனையோ இடர்ப்பாடுகள் நேரிட்டுள்ளன. ஒரு நாள் அவர் சென்ற வள்ளம் புயலில் அகப்பட்டுக் கவிழ்ந்து போயிற்று. அதனால், அவர் மூன்று நாட்களுக்கு உண்ணவும், அருந்தவும் எதுவுமின்றிக் கடலில் இருந்தார். மூன்று நாட்களுக்குப் பின்னர் அவர் ஒரு கற்பாறைமீது இருந்ததை ஓர் இயந்திர வள்ளம் கண்டுபிடித்தது. இவ்வாறான சூழ்நிலைகளைக் கவனத்திற் கொண்டால், மீன்பிடித் தொழில் ஓரளவுக்கு அபாயமானதொன்று என்பதைப் பிறர் ஏற்றுக் கொள்வர்.

மீனவர்கள் மிகக் கடினமாக உழைக்க வேண்டியவராவர். அவர்கள் பேராபத்துக்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிய அவசிய

மிருக்கும். அவர்களுக்கு எத்தனையோ வகைகளில் அபாயம் உண்டாகும். அவர்கள் தங்களுடைய சீவனோபாயத்தைக் கழிப்பதற்காகக் கடின உழைப்பை மேற்கொள்ள வேண்டிய வராவர்.

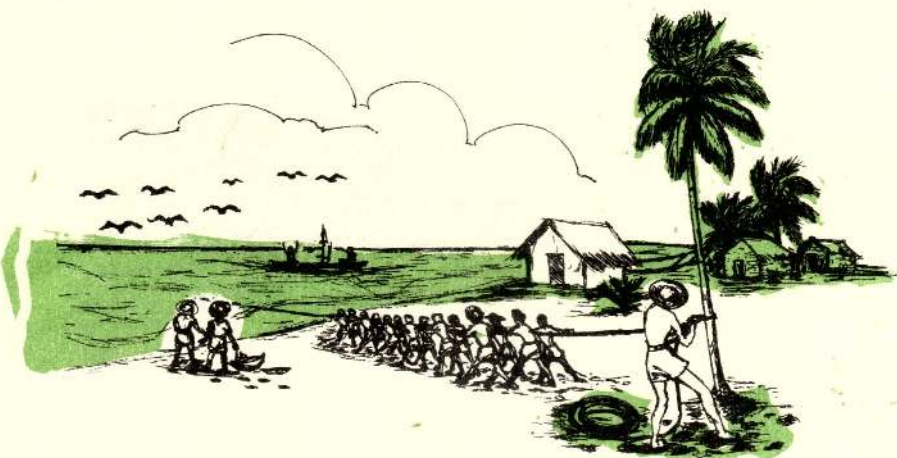
“அவர்கள் மீன்பிடித்தலிற் சிறப்பான முறைகளைக் கைக் கொள்வதில்லையா?” என்று மலர்விழி கேட்டாள்.

“இந்த நாட்டில் மீனவர் பழங்காலப் பாரம்பரிய முறைகளையே பின்பற்றுகிறார்கள். மீனவர் சிலர் தூண்டில் போட்டு மீன்பிடிக்கிறார்கள். மற்றும் பலர் பல்வேறு வகையான வலைகளைக் கொண்டு மீன் பிடிக்கிறார்கள். பாய்மரக் கப்பலிற் சென்று ஆழ்கடலில் மீன்பிடிக்கப்படுவதும் உண்டு” என்று மணிவண்ணன் விளக்கிக் கூறினான்.

“ஆம், மலர்விழி. பாரம்பரியக் கலங்களுக்குப் பதிலாக இயந்திர வள்ளங்களை உபயோகித்து மீனவர் இப்போது மீன்பிடிக்கத் தொடங்கியுள்ளனர். மோட்டார் வள்ளங்கள் அதிக பாதுகாப்பானவை. அவற்றின்மூலம் நிறைய மீன்களைப் பிடிக்க முடியும். எனினும், எரிபொருளுக்காக அவர்கள் அதிகம் செலவிடவேண்டிய அவசியமிருக்கும்” என்று விடயங்களைக் கண்டறிவதில் அதிக ஆர்வமுள்ள மலர்விழிக்கு ஆசிரியை சாந்தி பதில் கூறினார்.

இதனிடையில், குழந்தைகள் கரையோரமாக விரைந்து ஓடுவதை மலர்விழி கவனித்தாள். மீனவர் சிலர் கரையோரமாக மீன்பிடி வலையொன்றை இழுத்துக் கொண்டிருப்பதை இராசன் மலர்விழிக்குச் சுட்டிக் காட்டினான். “அவர்கள் ஏராளமான மீன்களைப் பிடித்துவிட்டார்கள் போலத் தெரிகிறது” என்று அவன் கூறினான். “கடல் பறவைகள் நாலாபக்கமும் பறந்து திரிகின்றன. குழந்தைகளும் அவ்விடத்திற்கு ஓடிச் செல்கிறார்கள்” என்று அவன் தொடர்ந்து கூறினான். அவன் தனது பேச்சை முடிக்குமுன்னர், வலை இழுக்கப்படும் இடத்தை நோக்கி மலர்விழி ஓடோடிச் சென்றாள்.

கரையோரமாக வலை இழுக்கப்பட்டபோது அங்கு நிலவிய சூழ்நிலையைக் கண்டு மலர்விழி வியப்படைந்தாள். மீனவியாபாரிகள் தோள்களிலே வட்டிகளைத் தொங்க விட்டுக் கொண்டு வருவதை அவள் பார்த்தாள். “இக்கிராமத்தில் மீனவர் கூட்டுறவுக் கடையொன்று உண்டு. மீனவருக்கு நியாய விலையைப் பெற்றுக் கொடுப்பதிலும், அவர்களது வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதிலும் இக்கூட்டுறவுக் கடை உதவி செய்கின்றது” என்று தன்னை நெருங்கி வந்த மலர்விழிக்கு மணிவண்ணன் விளக்கினான். நேரமாவதால் கிராமத்தை விட்டு நீங்கி, பணயத்தைத் தொடர வேண்டும் என்றும் அவன் கூறினான்.

காலியில் ஒரு பெரிய மீன்பிடித் துறைமுகம் கட்டப்பட்டுள்ளதாகவும், அதிலே நவீன இழுவைக் கப்பல்கள் இருப்பதாகவும் தான் படித்திருப்பதாக மலர்விழி கூறினாள். ஆசிரியை சாந்தி ஜீப் வண்டியை நோக்கி நடந்தவாறே, மீன்பிடித் தொழிலை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள பற்பல நடவடிக்கைகளை விவரித்துக் கொண்டு போனார். மலர்விழியையும் மணிவண்ணனையும் பின் தொடர்ந்து வந்த குழந்தைகள் முண்டியடித்துக் கொண்டு ஜீப் வண்டியை நெருங்கினர்.

குழந்தைகளின் சிநேக பாவம் மலர்விழியைப் பெரிதும் ஃவர்ந்தது. மீண்டுமொரு முறை மணிவண்ணன் தன்னை அக்கிராமத்திற்குக் கூட்டிவர வேண்டுமென்று மலர்விழி அவனைக் கேட்டுக்கொண்டாள். பின்னர் அவள் மகிழ்ச்சியோடு ஜீப் வண்டியில் ஏறினாள். வண்டி நகரத் தொடங்கியதும் அவள் குழந்தைகளிடம் விடைபெறுமுகமாகக் கையசைத்தாள். அதனைக் கண்ட குழந்தைகள் தாமும் கைகளையசைத்து, தமது கிராமத்திற்கு வந்த விருந்தினர்களை வழியனுப்பி வைத்தனர்.

2. பயிற்சி

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கேள்விகளுக்குரிய மறுமொழிகளில் மிகப் பொருத்தமானதைத் தெரிவுசெய்து, சரியான மறுமொழிக்கு எதிராக அடையாளமிடுக.

1. மலர்விழியும் மணிவண்ணனும் மீனவர்களைக் காண்பகற்காக எந்த இடத்திற்குப் போனார்கள்?

(i) கண்டி	(iii) மொறட்டுவை
(ii) கொழும்பு	(iv) பேசாலை

2. மீனவர்களின் வீடுகள் எந்த முறையில் கட்டப்பட்டிருந்தன?

- (i) வரிசைவரிசையாக
- (ii) அங்குமிங்கும்
- (iii) கடற்கரையோரமாக
- (iv) கிராமத்தின் மத்தியில்

3. மீனவக் கிராமத்திற்கு மலர்விழியுடன் எத்தனைபேர் சென்றனர்?
(i) இருவர் (ii) மூவர் (iii) நால்வர் (iv) ஐவர்
4. மீன்பிடிக்கச் செல்கையில் எதிர்ப்படும் முக்கியமான இடையூறுகள் யாவை?
(i) மீன்பிடிக்க இயலாமல் இருத்தல்
(ii) தனியாகக் கடலுக்குப் போகுதல்
(iii) படகுகள் கவிழ்ந்து போவதால் உண்டாகும் அபாயங்கள்
(iv) மீன்களை விற்க இயலாதிருத்தல்
5. மீன் பிடிப்பதற்குக் கையாளப்படும் நவீன முறைகள் யாவை?
(i) தூண்டில் போட்டு மீன்பிடித்தல்
(ii) வலைகளை வீசி மீன்பிடித்தல்
(iii) பாய் மரக்கப்பலில் சென்று ஆழ்கடலில் மீன் பிடித்தல்
(iv) மோட்டார் வள்ளங்களிற் சென்று மீன்பிடித்தல்
- பின்வரும் கேள்விகளுக்குரிய மறுமொழியை வசனங்களில் எழுதுக.
6. இலங்கையில் மீன்பிடிப்பதற்கு உபயோகிக்கப்படும் பல் வேறு முறைகளை விவரிக்க.
7. மீனவர்கள் எவ்வாறான மக்கள் என நீர் நினைக்கின்றீர்?
8. மீனவரின் வாழ்க்கை முறையை மாற்றியமைப்பதற்கு என்ன செய்யலாம்?
9. மீன் பிடிப்புக்காகக் காலையில் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டது முதல் மாலையில் வீடு திரும்பும் வரையில் மீனவர் ஒரு வருக்கு ஏற்படும் சிந்தனைகளையும் அனுபவங்களையும் விவரிக்க.
10. மீனவக் கிராமம் ஒன்றினை வரைந்து காட்டுக.
11. அவர்கள் தமது தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தும் கருவிகளைச் செய்து காட்டுக.
12. வகுப்பினைப் பல பிரிவுகளாகப் பிரித்து, பின்வரும் நடவடிக்கைகளைப் பாட்டின் மூலம் நடித்துக் காட்டுக.

- (i) மீனவர் வள்ளத்திலிருந்து தண்டு வலித்துக் கொண்டு கடலிற் செல்லுதல்
- (ii) கடலில் அவர்கள் வலை வீசி மீன் பிடித்தல்
- (iii) பிடித்த மீன்களை ஏலத்துக்கு விடுதல்
- (iv) இயந்திரப் படகொன்றிலிருந்து மீன் பிடித்தல்
- (v) கரையோரமிருந்து தூண்டில் போட்டு, ஏறியிறங்கும் அலைகளினூடே மீன் பிடித்தல்
- (vi) மீன் பிடிக்கச் சென்றவர்களுக்கு வீடு திரும்புவதில் காலதாமதம் ஏற்படும்போது அவர்களுடைய குடும்பத்தினரும் அயலவர்களும் எவ்வாறு பதைபதைத்துப் போவார்கள் என்பதனை நாடக ரூபத்தில் எடுத்துக் காட்டுக.

13. பின்வரும் சொற்களுக்கு இணையான சொற்கள் அடைப்புக் குறிக்குள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. சரியான சொல்லின் கீழ்க் கோடிடுக.

- (i) உதவி — (முயற்சி, முதலுதவி, கொடை, பணம் உதவுதல், தோள்கொடுத்தல்)
- (ii) மீனவன் — (வியாபாரி, மாலுமி, மீன்பிடிப்பவன், நீந்துவோன், மீன்பெட்டிக்காரன்)
- (iii) ஆபத்து — (துரதிட்டம், கடினம், பயங்கரம், கலகம், அபாயம்)
- (iv) இடையூறு (பிரச்சினை, அழிவு, அபாயம், கிளர்ச்சி, இடர்ப்பாடு)
- (v) ஆழ்கடல் — (கடலோரம், தூரத்தில், கடலுக்குள், நடுக்கடல், கடலுக்கருகில்)

14. கீழே காணப்படும் சொற்களுக்குப் பொருத்தமான எதிர்ச் சொற்கள் அடைப்புக் குறிக்குள் காணப்படுகின்றன. அவற்றின் கீழ்க் கோடிடுக.

- (i) பழைமை — (நீண்டகாலமாக இருப்பது, நவீனம், புதுமை, பழங்காலம், சிதைவுகள்)
- (ii) மாசற்றவன் — (குற்றவாளி, கெட்டவன், கடுமையானவன், சுறுசுறுப்பானவன், குறும்புக்காரன்)

- (iii) சுத்தம் — (அழுக்கு, எளிமை, அசுத்தம், தூய்மை, கழிவுப்பொருள்)
- (iv) துக்கம் — (சந்தோஷமின்மை, துயரம், வருத்தம், மகிழ்ச்சி)
- (v) நியாயமானது — (சூழ்நிலை, பொதுவானது, கெட்டது, அநியாயமானது, சட்ட விரோத மகிழ்ச்சி, துன்பம்)

3. தேயிலைத் தோட்டத்துத் தங்கம்மாவும் வேலுவும்

மலர்விழியும் மற்றைய உல்லாசப் பிரயாணிகளும் ஓர் இறப்பர்த் தோட்டத்தைப் பார்வையிட்டனர். அவர்கள் அன்றிரவு 'பெலிகுல்ஓயா' எனும் இடத்திலுள்ள வாடி வீட்டிலே தங்கினர். அங்கிருந்து அதிகாலையிலே தங்களது பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர். அவர்கள் பலாங்கொடை வழியாக அப்புத்தளை என்னும் இடத்தை அடைந்தனர்.

அப்புத்தளையிலுள்ள மலைக்குன்றுகள் மிக அழகானவை. மலையின் சரிவுகளிலே தேயிலைச் செடிகள் மிகச்செழித்து வளர்ந்திருந்தன. அவைகள் பச்சைக் கம்பளங்கள் விரித்தாற் போலக் காட்சியளித்தன. மலைகளின் மேலே பஞ்சக் கூட்டங்கள் போல முகில்கள் தவழ்ந்து விளையாடின. மலைக்குன்றுகளிலிருந்து வீசும் குளிர்காற்று 'கதகத' வென உடம்பிற்கு இதமளித்தது. 'ஜீப்' வண்டியின் பக்க மூடிகளினூடாக இடைக்கிடை புகுந்த காற்றுக் குளிராகவிருந்தது. "அப் பாடா! மிகவும் குளிராகவிருக்கிறதல்லவா?" என்றான் மலர்விழி. உண்மையாகச் சொல்லப் போனால் எனக்கு இப்படியான குளிரான இடங்களிற்குள் நல்ல விருப்பம்" என்றான் மணிவண்ணன்.

மலைக்குன்றுகள் எங்கும் பசுமையாகக் காட்சியளித்தன. சிலவேளைகளிற் பற்பல வண்ணங்கள் தோன்றி மறைந்தன. சில இடங்கள் இளம் பச்சையாகவும் வேறு சில இடங்கள் கடும் பச்சையான நிறமாகவும் காட்சியளித்தன. இவ்வாறு ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலத்திலே தேயிலைத் தோட்டங்கள்

காணப்பட்டன. இக்காட்சி கண்ணுக்கு விருந்தாக அமைந்திருந்தது. மலர்விழி வைத்த கண் வாங்காமல் இக்காட்சியைக் கண்டுகளித்தாள். எங்கும் 'பச்சைப் பசேல்' என்றிருந்தது. மலைகளின் மேடு பள்ளமும் அவற்றிலே படர்ந்திருந்த தேயிலைச் செடிகளின் பசுமையும் மனத்தைக் கவர்ந்தன.

தேயிலைத் தோட்டத்திலே பெண்கள் தேயிலைக் கொழுந்து பறித்துக்கொண்டு நின்றார்கள். அவர்கள் வரிசை வரிசையாக நின்று கொழுந்து பறித்த காட்சியை மலர்விழி பார்த்து மகிழ்ந்தாள். தேயிலை பறிக்கும் பெண்கள் மொட்டாக்கு மாதிரித் தலையிலே 'கொங்காணி' போட்டிருந்தார்கள். அரையிலே படங்குத்துண்டைச் சேலைக்கு மேலாகக் கட்டியிருந்தார்கள். தலையிலே கொங்காணிக்கு மேலாகக் கூடையின்

கயிறு மாட்டப்பட்டிருந்தது. அக்கயிறுகளிலே தொங்கிய கூடைகள் அவர்களது முதுகிலே உருண்டாடிக்கொண்டிருந்தன. அக்கூடைகள் மூங்கில் நார்களினுற் செய்யப்பட்டவை. தேயிலைக் கொழுந்துகளைப் பறித்து அக்கூடைகளுட் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இரண்டு இலைகளும் ஓர் அரும்புமாக ஒடித்து ஒடித்துக் கை நிறைந்தவுடன் கழுத்துப் புறமாகக் கூடைக்குள் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இளம் கொழுந்துகள் இளம்பச்சை நிறமாகக் காட்சியளித்தன. பெண்கள் அழகான கொழுந்துகளைச் சுறுசுறுப்பாகக் கொய்து கொண்டிருப்பது கண்கொள்ளாக் காட்சியாகவிருந்தது. இப்பசுமையான இலைகள் கறுப்பு நிறமான தேயிலையாக மாறுவது புதுமையல்லவா? நாம் பருகும் தேநீருக்கு வேண்டிய தேயிலையை எப்படி ஆக்குவார்கள்? என்று வினாவினாள் மலர்விழி.

“தேயிலைக் கொழுந்துகளைப் பதனிட்டுத் தேயிலை தயாரிப் பதற்குத் தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன. அதோ! மேலே தெரிகிறதே ஒரு கட்டடம். அதுதான் இத்தேயிலைத் தோட்டத்திற்குரிய தொழிற்சாலை. அங்குச் செல்லும்போது அதைப் பற்றி விளக்குவேன்” என்றான் இராசன். “மலர்விழி, முதலில் தேயிலைத் தோட்டத்தில் நிகழ்வனவற்றைக் கிட்டநின்று பார்க்கத்தக்கதாக அழைத்துச் செல்வேன். இதோ! இருக்கிறதே. ஒரு தேயிலைத் தோட்டம். இது தேசிய பெருந்தோட்ட அபிவிருத்திச் சபைக்குச் சொந்தமானது. இங்குச் செல்வோமே” என்று பெரேரா மாமா கூறினார்.

இராசன் வண்டியைச் சிறிது தூரம் செலுத்தி, வலது பக்கம் திருப்பினான். தேயிலைத் தோட்டத்திற்குப் போவதற்கு இந்த இடத்திலே திரும்ப வேண்டும். தோட்டத்தின் பெயர் “மயிலாடு தோட்டம்” என்று கூறியவாறு தெருமுடக்கில் ‘ஜீப்’ வண்டியை வெட்டித் திருப்பினான். வண்டி சென்ற விரைவில் ஒரு பக்கம் சாய்ந்தது. பின் ஆசனத்தில் ஒரு பக்கத்திலிருந்த மலர்விழி எதிர் ஆசனத்திலே தூக்கி வீசப்பட்டாள். அவ்வாறு வீசப்பட்டபோது அவளுக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. மலை நாட்டில் வண்டிப் பயணம் இப்படித்தான் இருக்கும் என்று கூறியவாறு மலர்விழி ‘ஜீப்’ வண்டியின் கரையிலிருந்த சலாகையைக் கைகளால் இறுகப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

மலைநாட்டிலுள்ள தெருக்களெல்லாம் முடக்கும் வளைவு மாகத்தான் இருக்கும். மலையைச் சுற்றி சுற்றித்தான் தெருக்கள் செல்லும். அதனாலே, கீழிருந்து பார்க்கும்போது ஆகாயத்தை நோக்கி மேலே போவதுபோலவிருக்கும். இங்கே பாருங்கள். தெருக்களின் இரு கரைகளிலும் தேயிலைச் செடிகள் காணப்படுகின்றன. “தூரத்தில் நின்று பார்க்கும்போது இத்தெருவும் பச்சைத் துணியாற் போர்த்த மாதிரியல்லவா இருக்கிறது?” என்று மலர்விழி சொன்னான். ‘இதோ இத்தெருக்கரையில் ஒரு பெண் நிற்குகொண்டு தேயிலை பறிக்கிறாள். எவ்வளவு சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்கிறாளென்ப பார்த்தாயா? இப்பெண்ணைப் பார்த்தாற் கைதேர்ந்த ஒரு தொழிலாளிபோல் காணப்படுகிறாள்” என்றார் ஆசிரியை சாந்தி. மலர்விழி உனக்குத் தெரியுமா? இத்தேயிலைச் செடிகள் சாதாரணமாக 15 – 20 அடி உயரம் வரை வளரக்கூடியன. ஆனால், அவ்வாறு வளரவிட்டால் தேயிலைக் கொழுந்தைப் பறிக்க முடியாது. அதனால், அடிக்கடி 3 – 5 அடி உயரத்தில் கவாத்துச் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு கவாத்துச் செய்த செடிகளில் ஒரு கிழமையில் நல்ல துளிகள் முளைக்கும். அவற்றில் நிறையத் தேயிலைக் கொழுந்துகளைப் பறிக்கலாம்” என்று ஆசிரியை சாந்தி விளங்க வைத்தார்.

“தேயிலைத் தோட்டத்திலே பெண்கள் தேனீக்கள் போலச் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்கிறார்கள். இதைப் பார்க்கும்போது பெண்களின் திறமையை மெச்சாமலிருக்க முடியவில்லை. பெண்களைப் பற்றிப் பெருமை கொள்கிறேன்.” என்றான் மலர்விழி. ஆனால், பெண்கள் ஆண்களைப் போலச் சம்பளம் பெறுவதில்லையே” என்றான் மணிவண்ணன். ஏன் அவ்வாறு சமசம்பளம் வழங்கப்படுவதில்லை?” என்று கேட்டான் மலர்விழி. “ஆண்கள் கடினவேலை செய்வதால் அவர்களுக்குக் கூடிய சம்பளம் வழங்கப்படுகிறது. தேயிலைக் கொழுந்து பறித்தல் கடினவேலையாகக் கருதப்படுவதில்லை. அது இலே சானவேலை. அதனாற்றான் சமசம்பளம் வழங்கப்படுவதில்லை” என்று மணிவண்ணன் கூறினான்.

எனினும், தேயிலைக் கொழுந்து பறிக்கும் ஆண்களும் பெண்களும் வித்தியாசமான சம்பளம் பெறுகிறார்களா? அது சரியான கேள்வி அண்ணா. ஒரே வகையான வேலைக்கு ஆண்

களும் பெண்களும் சமசம்பளம் பெறுவதில்லை. இது சிக்கலான விடயம். இதற்கு ஒரு முடிவு விரைவில் ஏற்படலாம்'' என்றான் மணிவண்ணன். அப்போது தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர் பரம் அங்கே வந்து சேர்ந்தார். ஆதோ மலையின் மேலே தூரத்திலே தெரிவதுதான் துரையின் பங்களா. அந்த இடத்திற்கு மெல்லமெல்லமாகத்தான் வண்டியை ஓட்டிச் செல்லவேண்டும் என்றார் ஆசிரியர். தோட்டத்துரை எங்களது வரவை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். நாங்களும் வண்டியை மெல்லமாக ஓட்டிச் சென்றோம். தோட்டத்தின் பிரதான இடங்களிலே பெயர்ப்பலகைகள் காணப்பட்டன. அவைகள் வழிகாட்டிகளாகவும் விளங்கின. தோட்டத்தினுடாகச் செல்லும் தெருக்களைக் குறிக்கும் சைகைகளும் ஆங்காங்கே காணப்பட்டன. ஒரு தேயிலைத் தோட்டத்தை எளிமையான சிறிய நகரமென்றே சொல்லலாம். அங்கே வைத்தியசாலை, பாடசாலை, கூட்டுறவுப் பண்டசாலை பொழுதுபோக்குக் கூடங்கள் ஆகியனவும் பிற வசதிகளும் காணப்படுகின்றன.

இன்று தேசிய பெருந்தோட்ட அபிவிருத்திச் சபைக்குச் சொந்தமாகவிருக்கும் இத்தேயிலைத் தோட்டம், முன்னர் வெளிநாட்டாருக்குச் சொந்தமாகவிருந்தது. இலங்கையிலே ஏறத்தாழ 600,000 ஏக்கர் நிலத்திலே தேயிலைத் தோட்டங்கள் காணப்படுகின்றன. நுவரெலியா, வதுளை, கண்டி, கம்பளை, மாத்தளை, ஹற்றன், நாவலப்பிட்டி ஆகிய இடங்களிலே தேயிலை பெருந்தோட்டப் பயிராகப் பயிரிடப்படுகிறது. இலங்கையின் கீழ்நாட்டிலும் தேயிலை பயிரிடப்படுகிறது. என்று ஆசிரியை சாந்தி சொன்னார். அவர்கள் எல்லாரும் தோட்டத்துரையின் பங்களாவிற்குச் சென்றார்கள். பங்களாவைச் சுற்றியுள்ள வளவிற கண்ணுக்கினிய பூமரங்கள் பல வண்ணங்களிலே பூத்துக் குலுங்கி நின்றன. ரோசா, சூரியகாந்தி, செவ்வந்தி ஆகிய பல செடிகளிலே பூத்திருந்த பூக்கள் பார்த்தவர் கண்ணையும் மனதையும் கவர்ந்தன. பங்களாவில் நவீன வசதிகள் பலவும் நிறைந்திருந்தன. மலர் விழியும், மணிவண்ணனும் சிறிது நேரம் இளைப்பாறினார்கள். பின்னர், அவர்கள் தேயிலை பறிக்கும் பகுதியை நோக்கிச் சென்றார்கள். அதோ பார்! தேயிலைப் பூக்கள் எவ்வளவு

அழகாய் இருக்கின்றன. என்ன! நீ இன்னும் அவற்றைக் காணவில்லையா? என்று மணிவண்ணன் பூக்களின் பக்கமாகக் கைகளைச் சுட்டிக் காட்டியவாறே கூறினான். அங்கே அந்தத் தேயிலைச் செடியைப் பார். மஞ்சள் மலரிழைகளோடு கூடிய வெள்ளை வெள்ளைப் பூக்களாக அழகாக மலர்ந்திருக்கின்றன. சரியாகக் காட்டு ரோசாப் பூப்போல இருக்கிறதல்லவா?'' என்று மணிவண்ணன் வர்ணித்தான்.

மலர்விழி கூட்டுறவுப் பண்டசாலைக்குச் சென்றிருந்த தங்கம்மாவையும் வேலுவையும் சந்தித்தாள். தங்கம்மாவும் வேலுவும் சகோதரர்கள். அவர்களின் தாயும் தந்தையும் தோட்டத்திலே தேயிலை பறிக்கும் தொழிலாளிகள். தங்கம்மாவும் வேலுவும் தேயிலைத் தோட்டப் பாடசாலையிலே படித்தார்கள். அவர்களது விடுதலை காலத்திலே புதுவருட பிறப்பிற்காக வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களது குடும்பத்திலே ஆறு பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். அவர்களுள் வேலுவும் தங்கம்மாவும் முறையே மூன்றாவது நாலாவது பிள்ளைகள். வேலு தனது கையிலே ஒரு பையை வைத்திருந்தான். தங்கம்மா தலையிலே சிறு மூடையைச் சுமந்துகொண்டு வந்தாள். அவர்கள் இருவரும் அந்தக் கிழமைக்குரிய உணவுப் பண்டங்களை வாங்குவதற்காகக் கூட்டுறவுப் பண்டசாலைக்குச் சென்று பொருள்களை வாங்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். கூட்டுறவுப் பண்டசாலையில் அரிசி, பருப்பு, கருவாடு, கறிச்சரக்கு வகைகள் என்பன அவர்களுக்குத் தாராளமாகக் கிடைக்கும். தோட்டத்திற்குச் சொந்தமான லொறிவண்டி தேவையான பொருள்களை வெளியிடங்களிலிருந்து ஏற்றிவரும். ஒவ்வொரு குடும்பமும் தமக்குத் தேவையான பொருட்களைக் கடனுக்கு வாங்கமுடியும். பின்னர் அவர்களது சம்பளத்திலிருந்து இக்கடன் தொகையைக் கழித்துக்கொண்டே மிச்சம்பணத்தை வழங்குவார்கள். வருடப்பிறப்பு, தீபாவளி போன்ற விழாக்காலங்களிலே மக்கள் தங்களுக்குத் தேவையான பொருள்களை இக்கூட்டுறவுப் பண்டசாலைகளிற் பெற்றுக்கொள்வர். துணிவகைகளையும் கட்டுப்பாட்டு விலையிற் பெற்றுக்கொள்வர். பொருள்களை வாங்கிய பின் ஒரு பகுதிப் பணத்தைச் சேமிப்பார்கள். அவர்கள் திரைப்படம் பார்ப்பதற்காகப் பட்டினங்களிலுள்ள படமாளி

கைகளுக்கும் செல்வர். திரைப்படம் பார்ப்பது அவர்களுக்கு மிக விருப்பமான ஒரு பொழுதுபோக்காகும்.

பண்டசாலைக்குச் சென்று திரும்பிக்கொண்டிருந்த தங்கம்மாவையும் வேலுவையும் வழியில் மலர்விழி சந்தித்தாள். இந்தத் தேயிலைத் தோட்டம் மிக அழகாயிருக்கிறது அல்லவா? மலைகளினூடாக காற்றும் 'ஜில்' என்று குளிராயிருக்கிறது. குளிர்காற்று உடம்பிலே பட எவ்வளவு இன்பமாகவிருக்கிறது. நீங்கள் பாடசாலையிற் படிக்கிறீர்களா?"

"ஆம், நாங்கள் இங்குள்ள தோட்டப் பாடசாலையிலேயே படிக்கிறோம். நான் ஐந்தாம் தரத்திற் படிக்கிறேன். எனது மூத்த அக்காள் ஆறாம் வகுப்பிற் படிக்கிறாள்" என்று வேலு பதிலளித்தான். "மகிழ்ச்சி. நானும் எங்களுர்ப் பாடசாலையிலே ஐந்தாந்தரத்திற்றான் படிக்கிறேன்" என்றாள் மலர்விழி.

"உங்களது பாடசாலையிலே எத்தனை பிள்ளைகள் படிக்கிறார்கள்?" என்று மலர்விழி கேட்டாள்.

"எங்களுடைய பாடசாலையிற் கிட்டத்தட்ட 120 பிள்ளைகள் படிக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் இந்தத் தோட்டத்துச் சிறுவர்கள். அண்மைக் காலத்திலிருந்து எங்களுக்கு எல்லாப் புத்தகங்களும் இலவசமாகக் கிடைக்கின்றன. அதனாலே, எல்லாப் பிள்ளைகளும் மிகவும் ஆர்வத்தோடு பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்கிறார்கள். இப்போது பள்ளிக்கூடத்திலே புதிதாக ஆசிரியர் இருவர் வந்துள்ளனர்" என்று வேலு சொன்னான். அப்போது தங்கம்மா இடை மறித்து "அந்த ஆசிரியர் இருவரும் எங்களிடத்தில் மிகவும் அன்பாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பாடங்களை நன்றாகப் படிப்பிக்கிறார்கள்" என்றாள்.

"வேலு கடையிலே சாமான்கள் எல்லாவற்றையும் தவறாமல் வாங்கினாயா? தங்கம்மா, தங்கம்மா, தோட்டத்திலே கொஞ்சம் கோவாவை வெட்டியெடுத்துக் கறி சமைத்து வை. மத்தியான உணவுக்குப் பருப்புக் கறியையும் சமைத்து வை. நான் இந்தத் தேயிலைக் கொழுந்தைப் பறித்து முடித்து விட்டு விரைவில் வருகிறேன்." என்று அருகிலே வேலை செய்து கொண்டிருந்த அவர்களின் தாய் உரத்த குரலிற் கூறினாள்.

மலர்விழி, குரல் கேட்ட திசையிலே சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். ஒருவரும் அவள் கண்ணிற் படவில்லை.

“யார் அது? எங்கிருந்து பேசுகிறார்?”

அவர்தான் எனது அம்மா. மலைச் சரிவில் மற்றப் பக்கத்திலே எனது அப்பா தேயிலைக் கொழுந்து கொய்கிறார்.”

தங்கம்மாவின் தாய் மெலிந்த ஓர் உருவம். அவளது உயரம் ஐந்தடி இருக்கும். பச்சைக் கரைபோட்ட கருஞ்சிவப்புச் சேலையை உடுத்திருந்தாள். அவள் முதுகிலே தொங்கிக் கொண்டிருந்த கூடையிலே தேயிலைக் கொழுந்துகள் நிறைந்திருந்தன. அவள் குளிர்க்காகத் தலையை மூடிக் ‘கொங்காணி’ போட்டிருந்தாள். அவளது காதுகளிலே கனத்த இரு தோடுகள் பளிச்சிட்டுக் கொண்டிருந்தன. சிவப்புக் கற்களாலான அட்டியல் அவளது கழுத்தை அலங்கரித்தது. அவள் ஒரு தேயிலைச் செடியிலிருந்து இன்னொரு செடிக்கு மிகவும் கவனமாக அடியெடுத்துவைத்து நகர்ந்து கொண்டிருந்தாள். அவளது இரண்டு கைகளும் சுறுசுறுப்பாகத் தேயிலைக் கொழுந்துகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டிருந்தன. தேயிலைக் கொழுந்துகளிலேயே அவள் கண்கள் பதிந்திருந்தன. இளந்தளிர்களைப் பூப்போல மெதுவாகப் பிடுங்கிக் கூடைகளில் இலாவகமாகப் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள். இந்த அழகான முறை தேயிலைக் கொழுந்து பிடுங்கும் ஆண்களில் காணப்படவில்லை. “என்னுடைய அம்மா காலே ஐந்து மணிக்கு எழுந்திடுவார். விட்டு வேலைகளையும் முடித்துவிட்டு தேயிலை பிடுங்கப் புறப்பட்டுவிடுவார். அதற்குமுன் எங்களுக்குக் காலேச் சாப்பாட்டுக்கு வேண்டிய சோறும் ஒரு கறியும் சமைத்துவிடுவார். சிலவேளைகளில் உரொட்டி செய்வார். இவற்றையெல்லாம் நாங்கள் எழும்புமுன்னே செய்துமுடித்து விடுவார்.” என்று தங்கம்மா கூறினாள்.

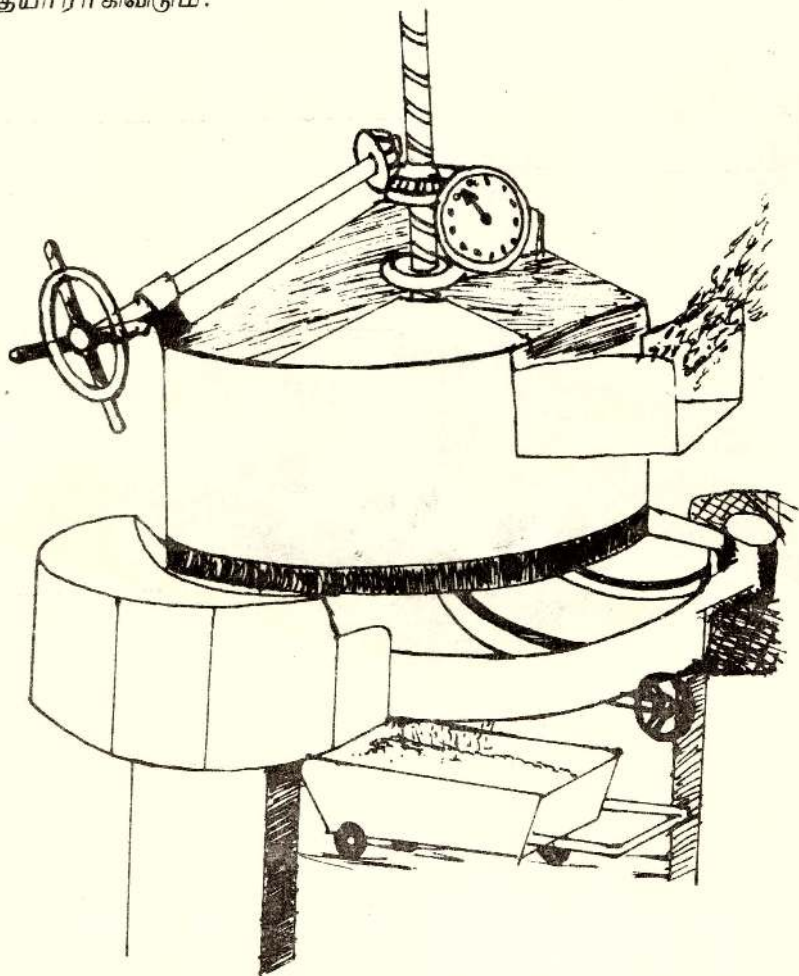
தேயிலைத் தோட்டத்தில் நிரைபிடித்து வேலை செய்வார்கள். மூன்று மணித்தியாலம் வரை தொடர்ந்து தேயிலை பறிப்பார்கள். பின்னர், பிடுங்கிய தேயிலைக் கொழுந்துகளைத் தோட்டத்திலுள்ள தெருக்களுக்குக் கொண்டு வருவார்கள். அங்கே, கங்காணி தேயிலைக் கொழுந்துகளை நிறுத்துக் கணக்குப்போடுவார். இவ்வாறு தேயிலைக் கொழுந்துகளை ஒரு

நாளில் மூன்றுமுறை நிறுத்துச் சேகரிப்பார்கள். காலையில் 8.00—9.00 மணிக்கு ஒரு நிறுவையும், பகல் 12.00 மணிக்கு இரண்டாவது நிறுவையும் மாலை 3.00 மணிக்கு மூன்றாவது நிறுவையும் நடைபெறும். சேகரிக்கப்பட்ட தேயிலைக் கொழுந்துகளைத் தோட்ட லொறிவண்டியிலே தொழிற்சாலைக்குக் கொண்டு செல்வார்கள்.

தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலை செய்பவர்கள் வசிப்பதற்கு 'லயம்' என்னும் வரிசையான வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு 'லயத்திற்குப் பக்கத்திலும் சிறிய காய்கறித் தோட்டம் அமைந்திருக்கிறது. இத்தோட்டங்களிலே கோவா, அவரை, மஞ்சள்முள்ளங்கி (கரட்) சீனிக் கிழங்கு (பீட்ரூட்) ஆகிய காய்கறிகள் பயிரிடப்படுகின்றன. இத்தோட்டத்தில் உற்பத்தியாகும் பொருள்களைத் தோட்டத் தொழிலாளர் தமது உணவிற்கு உபயோகிப்பார்கள். பெரும் பாலான வீடுகளில் ஆடுகளை வளர்க்கிறார்கள். ஆடுகள் தரும் பால் அவர்களுக்கு நல்ல உணவாகிறது. சிலர் கோழிப் பண்ணையும் வைத்திருக்கிறார்கள். தமது உணவிற்கு மேலதிகமான முட்டை, பால் என்பனவற்றைப் பிறருக்கு விற்பனை செய்கிறார்கள்.

அந்தத் தொழிற்சாலை பெரிய மூன்று மாடிக் கட்டடம். எல்லாப் பக்கங்களிலும் கண்ணாடி யன்னல்கள் போடப்பட்ட அக்கட்டடம் அழகாகக் காட்சியளித்தது. தேயிலை உலர்த்தும் யந்திரங்களும் தேயிலையைத் தூளாக வெட்டும் யந்திரங்களும் அங்குக் காணப்பட்டன. அங்கே தேயிலையைத் தரம் பிரித்துப் பெரிய பெட்டிகளிலும் சிறிய பெட்டிகளிலும் அடைக்கும் வேலை நடைபெறும். தேநீரைச் சுவைபார்க்கும் ஓர் இடமும் இருக்கிறது. தேநீர்ச் சுவைஞர் பலவகைத் தரத்திலுமுள்ள தேயிலைகளைச் சுவைத்துப் பரீட்சிப்பார். தேயிலை வெவ்வேறுகத் தரப்படுத்தப்பட்ட பின் விற்பனைக்குத் தயாராகிவிடும்.

மலர்விழி, தேயிலைக் கொழுந்துகள் எவ்வாறு தொழிற் சாலைக்குக் கொண்டு வரப்படுகின்றனவென்பதைப் ஆவலோடு அவதானித்தாள். முதலிலே, தேயிலைக் கொழுந்துகள் நிறுக் கப்படுகின்றன. பின்னர், துரவிகள் மூலம் தேயிலை உலர்த்தும் இடங்களுக்கு அனுப்பப்படுகின்றன.

“இந்தத் தேயிலைகள் 10 – 15 மணித்தியாலம் உலர்த்தப் படுகின்றன. இதுதான் தேயிலை ஆக்குவதின் முதலாவது படி” என்று வேலு விளக்கினான். தேயிலையிலுள்ள ஈரப்பத னைச் சுழலும் விசிறிகளைக்கொண்டு உலர்த்துகிறோம். அதனால், தேயிலையின் நிறையும் கிட்டத்தட்ட அரைவாசிக்குக் குறைக் கப்படுகிறது” என்று தேயிலை பதனிடுவதற்குப் பொறுப் பான அலுவலர் குறிப்பிட்டார்.

“தேயிலைகளை ஒரு யந்திரத்திற் போட்டுச் சிறுசிறு துண்டு களாக வெட்டுவார்கள். பின்னர் அங்கேயிருக்கும் உருளி யந்திரத்திற்போட்டு நுண்ணிய தூளாக்குவார்கள்.” என்று வேலு அந்த யந்திரங்களைச் சுட்டிக் காட்டினான். இவற்றை யெல்லாம் மலர்விழி கவனமாகச் செவிமடுத்தாள்.

மலர்விழி தேயிலை பதனிடும் இடத்திற்கு நகர்ந்தாள். அங்கே சிறிது தூளாக வெட்டப்பட்ட தேயிலை உலர்த்தப் படும் முறையை அவதானித்தாள். “வசதியாக உலர்வதற் கேற்றமுறையில் தரையிற் பரவி விடப்பட்டிருக்கின்றன” என்று வேலு சொன்னான். இந்த முறையிலே தேயிலைத் தூள்கள் 45 நிமிடம்வரை உலரவிடப்படும். அதன்பிறகு தேயிலைப் பெட்டிகளில் அடைத்து வெளிநாடுகளுக்கு அனுப் பப்படும். கொஞ்சம் விலகுங்கள் பார்ப்போம். அண்ணை, இங்கே பாருங்கள். ஈயத் தகடுகளில் எவ்வளவு அழகாகத் தேயிலை அடைக்கப்படுகின்றது.. என்று மலர்விழி சத்த மிட்டாள். மீண்டும் தேயிலைப் பெட்டிகள் நிறுக்கப்படுவதை யும் மலர்விழி மிக்க ஆர்வத்தோடு அவதானித்தாள்.

அந்தநேரம் அங்கேவந்த மணிவண்ணன் தேயிலை பதனிடும் முறையை விளக்கினான். இலங்கைத் தேயிலை வெவ்வேறுகத் தரப்படுத்தப்பட்டு வெவ்வேறு பெயர்கள் சூட்டப்பட்டிருந் தது.

தேயிலைக் கொழுந்தைப் பறித்து முடித்ததும் வேலுவின் தாய் தெருவிற்கு வந்தாள். மற்றைய பெண்களும் அவரவர் வேலையை முடித்துக்கொண்டு வரிசை வரிசையாகத் தெருக் கரையிலிருந்த நிறுவை நிலையங்களை நோக்கி வந்தார்கள். அவ்விடங்களிலே தேயிலைக் கொழுந்துகள் நிறுவை செய் தார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் கொண்டுவந்த தேயிலைக் கொழுந்துகளின் அளவை ஒரு பேரேட்டிற் பதிந்தார்கள். “நான் இன்று அதிக அளவு கொழுந்துகளைப் பறித்தேன். நான் சிறிது நேரத்துடன் பறிக்கத் தொடங்கியமையால் அப்பாவிலும் பார்க்கக் கூடுதலாக கொழுந்துகளைப் பறித்து வந்தேன்” என்று வேலுவின் தாயார் தேயிலைச் சுமையை இறக்கியவாறே சொன்னாள். அவள் மனச்சுமையும் இறங்கிய வாறு மனவாறுதலடைந்தாள். அவள் களைப்பினாற் சிறிதளவு தளர்ச்சியடைந்திருந்தாள். “அம்மா, எப்போதும் கூடுத லான கொழுந்துகளைப் பறித்துவருவதுதான் வழக்கம். எங் கள் குடும்பத்தில் மூத்த அண்ணனும், மூத்தஅக்காவும் கூடத் தேயிலைக் கொழுந்து பிடுங்கச் செல்வார்கள். ஒரு குடும்பத் திலே பலர் வேலைசெய்வதால் வருவாயும் கூடும்” என்று தங்கம்மா சொன்னாள்.

“உலகத்திலே மிகத் திறமான தேயிலை, இலங்கையிலேயே தயாரிக்கப்படுகிறது. இங்கிலாந்திலே இலங்கைத் தேயிலைக் குத்தான் நல்ல பிரியம் இருக்கிறது. அப்படியல்லவா?” என்று கேட்டான் மணிவண்ணன். இதனைக் கேட்டுத் தங்கம்மாவும் வேலுவும் வியப்படைந்தார்கள். “இலங்கைத் தேயிலை தரத்தில் மிகவும் சிறந்ததாகையால் வெளிநாட்டார் அதனை விரும்பி வாங்குகிறார்கள். பின்னர், குறைந்த தரமுள்ள தேயிலையுடன் கலந்து விற்கிறார்கள்” என்று மணிவண்ணன் கூறினான். தேயிலைத் தோட்டத்தில் ஓரின அட்டைகள் அதிகம். அவை மனிதரின் இரத்தத்தை உறிஞ்சிக் குடிக்கின்றன. அதனால், தொழிலாளர் தக்க பாதுகாவலுடன் தோட்டத்தில் வேலை செய்கின்றனர். புகையிலைச் சாயம், சவர்க்காரம் என்பனவற்றைக் காலிற் பூசினால் கடிக்கும் அட்டைகள் அகன்றுவிடும்.

மலைநாடுகளிற் காடுகளை அழித்தே தேயிலைச் செடியைப் பயிரிடுவர். இந்தச் தேயிலைச் செடியின் வரலாறு மிகப் பழமையானது. முதன்முதலிலே தேயிலை சீன தேசத்திலே தான் காணப்பட்டது. இலங்கையில் 150 வருடங்களுக்குமுன் பேராதனைப் பூந்தோட்டத்தில் முதலில் வளர்க்கப்பட்டது. அதன் பின்பு, இதனை எமது முன்னோர் தோட்டமாகப் பயிரிடத் தொடங்கினர். அக்காலத்தில் இத்தோட்டங்களுக்குச் செல்லத் தெருக்கள் இருக்கவில்லை. ஒற்றையடிப் பாதைகள்தான் இருந்தன. ஆங்கிலேயர் தெருக்களை அமைத்துத் தேயிலை, கோப்பி என்பனவற்றைப் பயிரிடத் தொடங்கினர். அதன்பிறகுதான் இன்றைய முறையிலே தேயிலை பயிரிடப்பட்டது. இத்தேயிலைத் தோட்டங்களிலிருந்து அவர்களுக்கு நல்ல வருவாய் கிடைத்தது. அதனால், ஆங்கில நாட்டிலிருந்து மேன்மேலும் ஆங்கிலேய மக்கள் பலர் இந்நாட்டிற்கு வந்தனர். அக்காலத்தில் இத்தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்கு சிங்கள மக்கள் விரும்பவில்லை. ஆதலின் தென்னிந்தியாவிலிருந்து தமிழர்களை இங்கு கொண்டு வந்தார்கள். வேலுவும் தங்கம்மாவும் அவர்களின் வழித்தோன்றல் என்று ஆசிரியை சாந்தி சொன்னார்.

இந்தத் தோட்டத்திலே இந்தியத் தமிழர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். தேயிலைத் தோட்டங்களை ஆரம்பித்த காலத்திலே

அவர்கள் இந்தியாவிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டார்கள். அவர்கள் இந்த நாட்டிலே 100 வருடங்களுக்கு மேலாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள். அவ்வாறு வாழ்ந்து வரும் அவர்கள் இலங்கைத் தமிழர்களதும் சிங்கள மக்களதும் பல பழக்க வழக்கங்களையும் பின்பற்றுகிறார்கள். அவர்கள் இந்நாட்டின் குடிகளாகக் குடியுரிமையும் பெற்று வாழ்கிறார்கள்.

“ஆமாம். அதனைப் பற்றியும் நான் கேள்விப்பட்டேன். எனது அம்மா, இவைகள் எல்லாவற்றையும் விபரமாகச் சொன்னார். அப்பா தேயிலைத் தோட்டங்களை மிகப் பெருமையோடு பேசுவார்” என்று மலர்விழி சொன்னான். இவற்றையெல்லாம் வேலுவும் தங்கம்மாவும் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டுநின்றார்கள். “தங்கம்மாவுக்கு மிகவும் வெட்கமாகும். சரி, சரி உனக்கும் தேயிலைக் கொழுந்து பிடுங்கத் தெரியுமா? சும்மா வெட்கப்பட்டாமற் சொல்” என்று மலர்விழி கேட்டாள். எனக்குத் தெரியும், தேயிலைக் கொழுந்து நன்றாகப் பறிக்க எனக்குத் தெரியும். கல்லாமலே குலவித்தை பாதிவருமே” என்றாள் தங்கம்மா.

“நானும் சும்மா இருக்க மாட்டேன். அம்மாவோடு கொழுந்து பறிக்கப் போவேன். அம்மா கொழுந்து பறிப்பதிற்குரி. எங்கள் எல்லாரிலும் பார்க்கத் திறமையாகக் கொழுந்து பறிப்பார். நான் முதன்முதலில் வேடிக்கையாகவே கொழுந்து பறிக்கக் கற்றேன்” என்று கூறினாள் தங்கம்மா.

தங்கம்மாவும் வேலுவும் புதுவருடப் பிறப்பை ஆவலோடு எதிர்நோக்கியிருந்தார்கள். அவர்கள் மட்டுமென்ன தோட்டத்திலுள்ள சிறுவர்கள் எல்லோருமே அவ்வாறு எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். புதுவருடப் பிறப்பு, தீபாவளி, தைப்பொங்கல் என்பனவே தோட்டப்பகுதிகளிலே கொண்டாடப்படும் முக்கிய விழாக்கள். தோட்டத்தில் வேலை செய்பவர்களுக்குப் புதுவருடத்திற்கென விசேட முற்பணமும் கிடைக்கிறது. எனவே, அவர்கள் உடைகள் வாங்குவதற்கும் கையிற் போதிய பணம் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் இரண்டுசோடி புதிய உடைகள் கிடைக்கும். அதனாலும், குழந்தைகள் புதுவருடப் பிறப்பை மிக்க ஆவலோடு எதிர்பார்ப்பார்கள்.

மலர்விழி தேயிலைத் தோட்டத்தை நன்றாகச் சுற்றிப் பார்த்தாள். வேலுவும் தங்கம்மாவும் ஜீப் வண்டியில் அவளுடன் கூடிச்சென்று எல்லா இடங்களையும் காட்டினர். அவர்கள் இருவரும் மலர்விழியுடன் நட்புக்கொண்டு உரையாடியவாறே சென்றனர். அன்றைய நாள் தங்கம்மாவுக்கும் வேலுவுக்கும் நல்ல கொண்டாட்டம். முதன்முதலாக ஜீப் வண்டியிலே இலவசமாகப் பிரயாணஞ் செய்தமையால் அவர்களுக்கு மனத்திலே மட்டற்ற மகிழ்ச்சி உண்டானது. தங்களுக்குக் கிடைத்த சலுகையை நினைத்து நினைத்துச் தோட்டத்துச் சிறுவர் குதூகலமடைந்தனர். மணிவண்ணன் ஆங்காங்கு காணப்பட்ட பொருள்களைப் பற்றி விபரித்தான். இராசன் பழைய சம்பவங்கள் பலவற்றை நினைவுறுத்தினான். வேலுவும் தங்கம்மாவும் எல்லாவற்றையும் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். தேயிலைத் தோட்டத்தில் இங்கு மங்குமாக மலையிலிருந்து நீர்வீழ்ச்சிகள் விழுந்து கொண்டிருந்தன. “தயவுசெய்து ஒரு கணம் வண்டியை இங்கே நிறுத்துங்கள். அங்கே ஓடிவருகிற நீரருவி பால்போல வெள்ளையாகவும் அழகாகவும் இருக்கிறதே அதற்குக் கிட்டச் சென்று பார்த்தாலோ..” என்று மலர்விழி கூறினாள். இராசன் வண்டியை நிறுத்தினான். மலர்விழி வண்டியிலிருந்த இறங்கினாள். வேலுவும் தங்கம்மாவும் வண்டியிலிருந்து குதித்து அவர்பின்னே சென்றார்கள். “இந்த இடத்திலேதான் நாங்கள் குளிப்போம். இந்த நீர் சுத்தமானது. குளிர்ச்சியானது. இதில் குளித்தால் உடம்பிலுள்ள அலுப்பெல்லாம் ஓடி மறைந்து விடும்” என்றான் வேலு. “நிசந்தான். வேலு சொல்வது முற்றும் உண்மை. இந்நீர், பனிக்கட்டிபோலக் குளிராக விருக்கிறது. அத்துடன் பளிங்குபோலச் சுத்தமாகவும் இருக்கிறது என்று கூறியவாறே மலர்விழி குனிந்து இரண்டு கைகளாலும் நீரை அள்ளிப் பருகினாள். நீர்வீழ்ச்சியிலிருந்து விசிறிக் கொண்டிருந்த நீர்த்திவலைகள் அவளது உடையிலே தெறித்தன. மலர்விழி சிறிது நேரம் தன்னையே மறந்தாள். அவளுடைய மனத்தில் இன்பம் பொங்கி வழிந்தது. வேலுவும் தங்கம்மாவும் சிறிது நீரைக் கையிலே அள்ளி அதனை மலர்விழிக்குமேல் வீசினார்கள். “அப்பாடா. நடுங்கும் குளிர் உஹ்.. உஹ்.. அவ்வாறு இல்லையா? நீங்கள் மிகவும் அதிர்ஷ்ட

சாலிகள் உங்களுக்கு இவ்வாறான சுத்தநீரும் சுத்தக்காற்றும் கிடைக்கின்றன. இந்தச் சுகம் வேறு யாருக்குக் கிடைக்கப் போகிறது” என்று மலர்விழி கூறியபோது தங்கம்மாவும் வேலுவும் புன்னகை பூத்தார்கள். தங்களது மலைவளத்தைப் பற்றிப் பெருமைப்பட்டார்கள்.

தோட்டத்திலுள்ள வைத்தியசாலை பாடசாலை கூட்டுறவுப் பண்டகசாலை மென்பந்துத்திடல், லயம் என்பனவற்றையும் பார்த்தார்கள். சூரியன் ஆடி ஆடி மறைந்து கொண்டிருந்தது, மலையின் அடியில் மறைவதுபோலத் தோன்றியது. ஆகாயத்தில் மெல்ல இருள் படர்ந்தது. எங்கும் பனிப்புகார் படரத் தொடங்கியது. மலர்விழி தேயிலைத் தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேறும் நேரம் கிட்டியது. மலர்விழி தோட்டத்து நண்பர்களிடமிருந்து விடைபெற்றாள். அவர்களுக்கு நன்றி பாராட்டிவிட்டுத் தனது குழுவினருடன் புறப்பட்டாள்.

3. பயிற்சி

பின்வரும் வினாக்களுக்குப் பொருத்தமான விடையைக் கண்டுபிடித்து அதன்கீழ்க் கீறிடுக.

1. அப்புத்தனையிலுள்ள தேயிலைத் தோட்டத்தைப் பார்ப்பதற்குச் சென்ற மலர்விழியை, ஆசிரியர் ஏன் பலாங்கொடை வழியாகக் கூட்டிச் சென்றார்?

- i. வெலிகுல் ஓயா வாடி வீட்டுக்குப் போவதற்காக
- ii. நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளையும் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்காக
- iii. பிரதேசத்துக்குப் பிரதேசம் தாவரங்களில் வேறுபாடு உண்டு என்பதைக் காட்டுவதற்காக.

2. ஆசிரியர் மலர்விழிக்கு எந்த வகையான தேயிலைத் தோட்டத்தை காண்பித்தார்?

- i. தனிப்பட்டவருக்குச் சொந்தமான ஒரு தேயிலைத் தோட்டத்தை
- ii. தேசிய பெருந்தோட்ட அபிவிருத்திச் சபைக்குரிய ஒரு தேயிலைத் தோட்டத்தை
- iii. ஒரு தோட்டக் கண்காணிப்பாளரின் தேயிலைத் தோட்டத்தை

- iv. ஆசிரியருக்குத் தெரிந்த ஒரு தேலைத் தோட்டத்தை
3. ஒரு தேயிலைத் தோட்டம் சிறிய நகரம் போலென்று ஏன் சொல்லப்படுகின்றது?
- ஒரு பட்டினத்திற்குத் தேவையான எல்லாம் கிடைக்குமாகையால்
 - அரசாங்கத்தினால் கையேற்கப்பட்டு நன்கு நிருவகிக்கப்படுவதால்
 - மக்கள் எல்லோரும் மகிழ்ச்சியோடு வாழ்வதால்
 - அங்கே ஒரு பாடசாலை இருப்பதால்
4. இலங்கையிலே எவ்வளவு பரப்பு நிலத்திலே தேயிலை பயிரிடப்படுகிறது?
- ஆறு இலட்சம் — 6,00000 ஏக்கர்
 - ஆறு கோடி — 6,0000000 ஏக்கர்
 - நாலு கோடி — 4,0000000 ஏக்கர்
 - கிட்டத்தட்ட அறுபது இலட்சம் — 60,00000 ஏக்கர்
5. எந்தத் தேசத்திலே முதன் முதலிற் தேயிலை கண்டு பிடிக்கப்பட்டது.?
- இலங்கையில்
 - இங்கிலாந்தில்
 - சீனாவில்
 - இந்தியாவில்
6. வேலுவினதும் தங்கம்மாவினதும் பெற்றோர்கள் :
- சிங்களவர்கள்
 - இந்தியத் தமிழர்கள்
 - ஆங்கிலேயர்கள்
 - யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள்
7. தங்கம்மாவும் வேலுவும் நீராடும் இடம்:
- கிணறு
 - நீர் வீழ்ச்சி
 - ஆறு
 - குளம்

8. கண்டி பிரதான இடமாக இருப்பதன் காரணம்:

- i. தலதாமாளிகை இருப்பதால்
- ii. அங்கே பல பாடசாலைகள் இருப்பதால்
- iii. அது ஒரு நகரமாய் இருப்பதால்
- iv. வாவி இருப்பதால்

பின்வரும் வினாக்களுக்கு நிறைவான வாக்கியங்களில் விடையளிக்க.

9. தேயிலைக் கொழுந்து பறிப்பது முதல் தேயிலை ஏற்றுமதி செய்தல்வரை நிகழும் படிமுறைகளைப் பற்றி நான்கு வாக்கியங்கள் எழுதுக.

10. தேயிலைச் செடியிலிருந்து தேயிலைக்காக எப்பகுதி கொய்யப்படுகிறது?

11. எத்தனை அடி உயரத்தில் தேயிலைச் செடிகள் கவாத்துச் செய்யப்படுகின்றன?

12. தேயிலைத் தோட்டத்தில் என்ன விசேட வசதிகள் கிடைக்கும்?

13. பின்வரும் வரிகளில் இரண்டு சொற்கள் மற்றைய சொற்களோடு பொருத்தமற்றன. அவற்றின் கீழ்க் கோடிடுக.

i. தேயிலை, வைத்தியசாலை, பாடசாலை, கூட்டுறவுப் பண்டசாலை,

ii. தேயிலைச்செடி மாங்காய், தோடை பெட்டிகள், தக்காளி

iii. தங்கம்மா, மலர்விழி, தந்தை, மணிவண்ணன்

iv. கோவா, ஆட்டிறைச்சி, சீனிக்கிழங்கு, மஞ்சள் முள்ளங்கி, முட்டை

v. அடைத்தல், நிறுத்தல், குளித்தல், கொய்தல், ஓடுதல்

vi. இந்தியா, சீனா, இலங்கை, அப்புத்தளை, பெலி குல் - ஓயா

14. இக்கதை ஒரு பழமொழியை விளக்குகிறது. அப்பழமொழி எது?

i. மின்னுவதெல்லாம் பொன்னல்ல

ii. நடந்த கால் சீதேவி இருந்த கால் மூதேவி

iii. குறை குடம் தளம்பும், நிறைகுடம் தளம்பாது.

iv . பள்ளிக் கணக்குப் புள்ளிக்குதவாது

v . தூரத்துப் பச்சை கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சி

- 15 . தேயிலைத் தொழிற்சாலையிற் காணப்படும் இயந்திரங்களைப் பற்றிய தகவல்களைச் சேகரித்து உமது குறிப்புப் புத்தகத்தில் எழுதுக. முடியுமானால் அவற்றோடு சம்பந்தப்பட்ட படங்களையும் சேகரித்து ஒட்டுக.
- 16 . தேயிலைத் தோட்டத்தில் மக்கள் அதிகாலையில் எழுதல், தேயிலை கொய்தல், தேயிலைக் கொழுந்துகளைத் தொழிற்சாலையிற் சேர்த்தல் ஆதியனவற்றை ஒன்றிணைத்து ஒரு நாடகமாக்குக.
- 17 . “ஒரு தேயிலைத் தோட்டம் ஒரு சிறிய பட்டினம்” என்ற கூற்றை நியாயம் காட்டி நிறுவுக.
- 18 . இலங்கையிலே தேயிலைப் பெருந்தோட்டத்தின் விளைவுகளைப் பற்றி இரு குழுக்களாகப் பிரிந்து மலந்துரையாடுக.
- 19 . மலர்விழி, பண்டாரவளையில் ஓர் இரவைக் கழித்தமை பற்றித் தனது சிநேகிதிக்கு எழுதுவதாக ஒரு கடிதம் வரைக.

4. சேனையில் வேலை செய்யும் மோகன்

கிழக்கு வானிலே சூரியன் உதயமாகிக் கொண்டிருந்தான். அந்த நேரத்திலே மோகன் காவற் பரணிலிருந்து ஏணி வழியாகக் கீழே இறங்கிக் கொண்டிருந்தான். இந்தக் காவற் பரண் ஒரு மரத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. மரத்திலே இரு கிளைகளுக்கிடையே வைக்கப்பட்ட பலகைகள்மீது காவற் பரண் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் கூரை கிடுகுகளினால் வேயப்பட்டிருந்தது. பரணுக்குட் செல்வதற்குச் சிறு கதவு ஒன்றும் இருந்தது. இந்தப் பரணிலிருந்து கொண்டதான் இரவு முழுவதும் மோகன் சேனையைக் காவல் செய்தான். பொழுது புலர்ந்ததும் மோகனின் மனம் ஆறுதலடைந்தது; மன நிம்மதியோடு கீழே இறங்கினான்.

மோகன், பரணிலிருந்து சேனையைக் காவல் செய்வதற்கு விரும்பினான். நிலத்திலிருந்து 15 மீற்றர் உயரத்தில் மர உச்சியிலே பரண் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதிலே இருக்கும் போது முழு உலகமும் தனக்குத் தென்படுவதுபோலிருந்தது. அப்போது அவனுக்கு ஒரு பெருமித உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. வனவிலங்குகள் சேனைக்கு வருவது அவனுக்கு ஒரு சவாலாகத் தென்பட்டது. காவல் செய்யும்போது மோகன் பெற்ற அனுபவங்கள் பல: இந்த அனுபவங்கள் யாவும் வாழ்க்கையில் அவன் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண்பதற்கு அவசியமான பயிற்சியை அளித்தன. இரவிலே நித்திரை கொள்ளாமல் இருப்பதற்காக அவன் உரத்த குரலிலே பாட்டுப் பாடிக்கொண்டிருந்தான். அவன் பாடும் கவிதைகளிலே புதுவகையான ஒரு சந்தம் இருப்பதை உணர்ந்தான். பாட்டுப்

பாடும்போது அவனுக்குப் புதுவித வீரஉணர்ச்சி பிறக்கும். எனினும், சேனைப் பயிர்களை வன விலங்குகளிடமிருந்து காப்பதற்கு இதைவிடச் சீரான முறைகள் இருத்தல் வேண்டும் என்று எண்ணினான். மோகன், மிக்க விவேகமுடையவன். சேனையிலே தனது தந்தைக்கு உதவியபோதும் அவன் கல்விகற்பத்தில் மிகவும் ஊக்கமுடையவனாக இருந்தான். முயற்சியின்றி எதுவும் கைகூடாது என்று நம்பினான். தனது தம்பி தங்கையர்களுக்கும் அந்தக் கருத்தை வலியுறுத்திக் கூறினான்.

மோகனின் வீட்டிலிருந்து ஏறக்குறைய இரண்டு கிலோமீற்றருக்கு அப்பாலே சேனை இருந்தது. எனவே, மோகன் வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டான். கதிரவனின் பொற் கதிர்கள் மரங்களினூடாக நிலத்திற் பாய்ந்தன. கதிரவனை வரவேற்பது போலப் பறவைகள் கூட்டங் கூட்டமாக வானிற் பறந்து சென்றன. வீட்டுத் தோட்டத்தில் மோகனின் பெற்றோர் அவன் வரும்வரை காத்திருந்தார்கள். குட்டித் தங்கை, தேவி, பாயில் படுத்திருந்தாள். மோகனின் மற்றைய தங்கைகள் மூவரும், தம்பிமார் இருவரும் தோட்டத்தில் என்னென்னவோ செய்து கொண்டிருந்தனர். மோகனின் தந்தை சுந்தரம் மண்வெட்டிக்குப் பிடியைப் பொருத்திக் கொண்டிருந்தார். “மோகன் இருந்ததினால் நேற்றிரவு, சேனையைக் காட்டு மிருகங்களிடமிருந்து பாதுகாத்துக் கொள்ள முடிந்தது” என்று சுந்தரம் பெருமிதத்துடன் கூறினார். “மோகனுக்குக் களைப்பாக இருக்கும்” என்று அவன் தாய் வள்ளி கூறினார். “அப்பா, நேற்றிரவு பல காட்டு மிருகங்கள் சேனைக்குள் வந்தன. நாங்கள் எல்லோரும் உரத்துச் சத்தமிடவே அவை நாலு திசைகளிலும் ஓடி மறைந்துவிட்டன. யானைகளும் கூட்டமாக வந்தன. நாங்கள் மூட்டிய தீயைக் கண்டதும் அவை ஓடிவிட்டன” என்று மோகன் முதல்நாள் இரவு நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறினான்.

“மந்திரங்களைச் செபிக்கவில்லையா? மந்திரங்களைச் செபித்தால் யானைகள் ஓடிவிடும். எங்கள் மூதாதையர் காலந் தொட்டு நம் மக்கள் இந்த மந்திரங்களைத் தான் செபித்து வந்துள்ளனர். இந்த மந்திரங்கள் ஒருபோதும் பிழைக்க மாட்டா; கைமேற்பலன் அளிக்கும்சக்தி வாய்ந்தவை” என்று சுந்தரம் கூறினார். அந்தச் சமயத்திலே அடுத்த தோட்டத்தி

லிருந்து கிளிமாமி அங்கே வந்தார். அவரும் உரையாடலிற் கலந்து கொண்டார். “இல்லை. இல்லை. எங்களை வனவிலங்கு களிடமிருந்து காட்டுத் தெய்வங்களே என்றும் காக்கின்றன. ஒரு மிருகம்கூட எங்களுக்குத் தீமை செய்வதில்லை” என்று கிளிமாமி தனது அபிப்பிராயத்தைக் கூறினார். “இந்நாட்டை அரசர் ஆட்சிசெய்த காலத்திலிருந்து நமது முதாதையரும் நாமும் இந்தக் கிவுலவலைக் கிராமத்திலே தான் வாழ்ந்து வருகின்றோம்.” “கிளிமாமி மோகனின் தலையைத் தடவினார். “உனக்கும் பதினாறு வயதாகிவிட்டதல்லவா? காட்டுத் தெய்வங்களே எங்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கின்றன” என்று கிளிமாமி மேலும் கூறினார்.

மோகனின் தந்தையார் சுந்தரம் இக்கிராமத்திற் குடியேறியவர். அவருக்கு இன்னும் நாற்பது வயதாகவில்லை. மோகனின் தாயார் வள்ளி இளம் வயதினள். பதினான்காம் வயதிலே வள்ளி சுந்தரத்தைத் திருமணஞ் செய்தாள். ஆடம் பரமான திருமணச் சடங்குகள் ஒன்றும் நடைபெறவில்லை. சுந்தரமும் வள்ளியும் ஒருவரையொருவர் விரும்பினார்கள். அவர்கள் தத்தம் விருப்பத்தைத் தமது பெற்றோரிடம் கூறினார்கள். பெற்றோரின் அனுமதியுடன் இருவரும் குடித்தனம் நடத்த ஆரம்பித்தார்கள். மிகச் சந்தோஷமாக வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். வள்ளி வீட்டு வேலைகளைச் செய்வாள்; சேனையிலே தனது கணவனுக்கும் உதவி செய்வாள். சமீப காலத்திலே அரசு மேற்கொண்ட முயற்சிகளினாலே அவர்கள் இருவரதும் திருமணம் பதிவு செய்யப்பட்டது.

சேனைப் பயிர்ச்செய்கையே அவர்களது பிரதான தொழில். சேனைப் பயிர்ச்செய்கைக்காக ஒதுக்கப்பட்ட நிலம் உலர் பருவத்தில் துப்புரவாக்கப்படுகிறது. நிலத்தைத் துப்புரவாக்குவதற்கு அங்குள்ள மரஞ்செடி முதலானவற்றிற்குத் தீவைக்கப்படுகிறது. அதற்குப் பிறகு, எரியாமல் எஞ்சியிருக்கும் மரத்துண்டுகளைக் கொண்டு சேனையைச் சுற்றிவர வேலி அமைப்பர். வனவிலங்குகளிடமிருந்து சேனையைப் பாதுகாப்பதற்காகவே வேலி அடைக்கப்படுகிறது. மழைக் காலத்திலே சேனைகளிலே எள், நெல், சோளம், குரக்கன், ஆனைப்பயறு முதலானவை பயிர்செய்யப்படுகின்றன. துப்புரவாக்கப்பட்ட நிலத்தில் நெல் விதைக்கப்படுகிறது. அறுவடை செய்யப்படும்

வரை நெற்பயிர் வளரும். இதுபோலவே, மற்றப் பயிர்களும் பயிரிடப்படுகின்றன. கெக்கரி, வெண்டிக்காய், பாகற்காய் முதலான காய்கறிகளும் சேனைகளிற் பயிர்செய்யப் படுவதுண்டு.

சேனையிலே தனது தந்தையார் வேலைசெய்யும்போது மோகன் உதவி செய்வது வழக்கம். மோகனின் தம்பி தங்கைகளும் மோகனிடம் ஓடி வந்தார்கள். “அண்ணா அண்ணா, இதோ மாம்பழம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்; சாப்பிடுங்கோ” என்று தம்பி குமரன் கூறினான். “அண்ணா, அண்ணா, நேற்றிரவும் யானைகள் பயிர்களை அழித்தனவா?” என்று தங்கை வசந்தி கேட்டாள். “இல்லை, இல்லை. நாங்கள் யானைகளை வரவிடாது விரட்டி விட்டோம். யானைகள் எந்தத் திசையிலிருந்து வருமென்று எங்களுக்குத் தெரியுந்தானே. எனவே, யானைகள் வருவதைக் கண்டதும் அந்தத் திசையில் நாங்கள் தீ மூட்டி விட்டோம்” என்று மோகன் விளக்கமாகக் கூறினான்.

அப்போது காலை உணவு சாப்பிடுவதற்காக மோகனின் தாயார் வள்ளி மோகனைக் கூப்பிட்டாள். அன்று ‘களி’ எனப்படும் உணவை வள்ளி செய்திருந்தாள். சேனையிலுள்ள வர்கள் களி செய்வதற்குச் சோள மாலை உபயோகிப்பார்கள். முதலிலே சோளம் இடித்து மாவாக்கப்படுகிறது. சோள மா தண்ணீருடன் கலந்து பசையாக்கப்பட்டு அடுப்பில் வைத்து நன்றாகக் கிண்டப்படுகிறது. பின்னர் அது சிறு உருண்டைகளாக்கப்படுகிறது. களியோடு சேர்த்துச் சாப்பிடுவதற்கு வள்ளி கொம்புப் பயிற்றங்கொட்டைக் குழம்பும் செய்திருந்தாள். மோகன் களியைச் சுவைத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான்; அவன் தாய் அதைப் பார்த்து இரசித்துக் கொண்டிருந்தாள். “அம்மா, இன்று களி மிகவும் உருசியாக இருக்கிறது. எனக்குச் சரியான பசி” என்று மோகன் கூறினான். “இராத்திரி முழுவதும் பாட்டு பாடியதால் அண்ணாவின் குரலும் மாறியுள்ளது” என்று மோகனின் இரண்டாவது தங்கை கீதா கூறினாள்.

“அதோ ஒரு ஜீப் வண்டி வந்திருக்கிறது. அதிலிருந்து யார் யாரோ இறங்குகிறார்கள். . . . எங்கள் வீட்டுக்கத்தான் வருகிறார்கள்” என்று மோகனின் கடைசித் தங்கை மீரா சத்தமிட்டுக் கூறினாள்.

மோகனைப் போன்ற வாலிபன் ஒருவனும் அவன் பின்னால் யுவதி ஒருத்தியும் நடுத்தர வயதுப் பெண் ஒருத்தியும் ஜீப் பிலிருந்து இறங்கி வந்துகொண்டிருந்தார்கள். வீட்டிலுள்ளோர் எல்லோரும் அவர்களுையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். “நாங்கள் உங்கள் நண்பர்கள். கொழும்பிலிருந்து வந்திருக்கிறோம்” என்று கூறிக்கொண்டே, மலர்விழி என்ற யுவதி ஓடி வந்தாள். மலர்விழியின் பின்னால் அவளது அண்ணன் மணிவண்ணன் வந்தான். “என் பெயர் மணிவண்ணன். உங்கள் பெயர் என்ன?” என்று கூறிக்கொண்டே மணிவண்ணன் மோகனின் கையைப் பற்றியவாறு வினவினான். “என் பெயர் மோகன்” என்று மோகன் நாணத்துடன் கூறினான். “இவர்தான் எங்களுக்குத் துணையாக வந்துள்ள ஆசிரியை சாந்தி” என்று சாந்தியை மணிவண்ணன் எல்லோருக்கும் அறிமுகஞ் செய்துவைத்தான். எல்லோரும் ஆர்வத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அடுத்த தோட்டத்திலுள்ளவர்களும் புதினம் அறிவதற்கு அங்குக் கூடிவிட்டார்கள்.

“உங்கள் சேனையைப் பார்ப்பதற்கு மிகவும் ஆசையாக இருக்கிறது. அதைப் பார்ப்பதற்கு எங்களை அழைத்துச் செல்வீர்களா?” என்று மணிவண்ணன் மோகனிடம் கேட்டான். “எங்கள் சேனை அருகிலில்லை; இங்கிருந்து கொஞ்சத் தூரம் போகவேண்டும்” என்று மோகன் பதிலளித்தான். இவர்கள் பேசியதை மோகனின் பெற்றோரும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர். “மோகன் இவர்களைக் கூட்டிக் கொண்டுபோய் எங்கள் சேனையைக் காட்டு” என்று சுந்தரம் கூறினார்.

“இந்த ஜீப் வண்டியிலேயே போகலாம். ஜீப் வண்டி செல்லக் கூடிய தூரம்வரை ஜீப் வண்டியிலே செல்வோம். அதற்குப் பிறகு நடந்து போவோம்” என்று மணிவண்ணன் கூறினான். மணிவண்ணன் கூறியதை அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

அங்கிருந்த சிறுவர்கள் எல்லோருக்கும் புதிய உற்சாகம் பிறந்தது. அவர்கள் அங்குமிங்கும் ஓடினார்கள். துள்ளிக் குதித்தார்கள். ஒவ்வொருவராக எல்லோரும் ஜீப் வண்டியினுள் ஏறி அமர்ந்தார்கள். வள்ளியும் மோகனின் கடைசித் தங்கை தேவியும் மட்டுமே வீட்டிலிருந்தார்கள்.

ஜீப் வண்டி சென்ற பாதையில் மேடும் பள்ளமும் இடையிடையே குழிகளும் இருந்தன. ஜீப் வண்டி குழிகளிலே குதிக்கும்பொழுதெல்லாம் ஜீப்பிலிருந்தவர்களின் தலைகள் ஜீப் வண்டியின் கூரையில் அடிபட்டன. அப்போது எல்லோரும் சிரித்தார்கள். சிலர் தமது சிரசுகளைத் தடவிக் கொண்டார்கள்.

“இந்தாருங்கோ. எல்லோரும் விசக்கோத்து சாப்பிடுங்கள்” என்று கூறிக்கொண்டு, மலர்விழி விசக்கோத்துப் பெட்டியை ஒவ்வொருவரிடமும் நீட்டினான். சிறுவர்கள் விசக்கோத்தைச் சந்தோசத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். ரதி சற்றுத் தயக்கத்துடன் விசக்கோத்தை எடுத்துச் சாப்பிட்டாள்.

“ஜீப் வண்டியை நிறுத்துங்கள். இதற்கு அப்பால் ஜீப் வண்டியைக் கொண்டுபோக முடியாது. எல்லோரும் இறங்குங்கள். இந்த இடத்திலிருந்து நடந்துதான் போக வேண்டும்” என்று மோகனின் தந்தையார் சுந்தரம் கூறினார்.

எல்லோரும் ஜீப் வண்டியிலிருந்து இறங்கினார்கள். சுந்தரமும் மோகனும் முன்னாலே சென்றார்கள். இருவரும் பாதையிலிருந்த புதர்களையும் கொடிகளையும் கைக்கோடரியினால் வெட்டிக்கொண்டு சென்றார்கள். மலர்விழியின் காலில் முட்கொடி ஒன்று சிக்குண்டது. அது அவள் காலைக் கீறிவிட்டது. கீறப்பட்ட இடத்தில் இரத்தத் துளிகள் தோன்றின. மலர்விழி தனது காலிலிருந்த இரத்தத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள். கீறப்பட்ட இடம் நொந்தபோதும் மலர்விழி அதனை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை. மீரா, மலர்விழியின் கையைப்பிடித்துக் கொண்டே நடந்து சென்றாள்.

அந்த இடம் மனித நடமாட்டம் இல்லாததோர் இடம். எங்கும் சிலவண்டுகள் கீச்சிடும் ஒலி கேட்டது. ஆயிரக்கணக்கான நெற்குருவிகள் கூட்டங் கூட்டமாக வானிலே பறந்து கொண்டிருந்தன. “இவை தான் எமது எதிரிகள். ஒரு மணி நேரத்தில் ஒரு புசலுக்குக் கூடுதலான அளவு நெல்லை இவை சாப்பிட்டு விடுகின்றன” என்று நெற்குருவிகளைச் சுட்டிக் காட்டிக் கொண்டே மோகன் கூறினான்.

“அதோ அது என்ன?. மனிதன் ஒருவன் மேற்சட்டை அணிந்து கொண்டிருப்பது போலத் தெரிகிறது. அது என்ன?” என்று தூரத்திலே தெரிந்தவோர் உருவத்தை மலர்விழி சுட்டிக் காட்டியவாறு கேட்டாள். “அதுவா? அது ஒரு வெருளி. மிருகங்களையும் குறிப்பாகப் பறவைகளையும் பயமுறுத்துவதற்காகவே இந்த வெருளிகளைச் செய்து வைக்கிறோம்” என்று வசந்தி பதிலளித்தாள். “அட! கையில் ஒரு தடியும் இருக்கிறது” என்று கூறிக்கொண்டு மலர்விழி வெருளியை நோக்கி ஓடினாள். வெருளியின் கையிலிருந்த தடியைத் தடவிப் பார்த்தாள் மலர்விழி; மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தாள்.

“சரி, நாங்கள் இந்த நடைபாதை வழியாகச் செல்வோம். நான் வழியிலுள்ள சிறு செடிகளை வெட்டி விடுகிறேன். இல்லாவிட்டால், உங்கள் கால்களில் முள் குத்திவிடும்” என்று சுந்தரம் கூறினார். ஏனையோர் அவரைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். காட்டு மரங்களின் இலை குழைகளின் பலவண்ண நிறங்களில் மலர்விழி புதியதோர் அழகைக் கண்டாள். பலவண்ணப் பறவைகளைப் பார்த்துப் பரவசமடைந்தாள். “அதோ, அந்தச் செடிகளிலே கிளிகள் இருப்பது எவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றது. அதோ, அந்த அணில்களைப் பாருங்கள்” என்று மலர்விழி கூறினாள். இதோ இரண்டு விளாம் பழங்கள் இருக்கின்றன” என்று மீரா கூறினாள்; கூறிக் கொண்டே ஒரு மரத்தினடியிற் கிடந்த விளாம்பழங்களை எடுத்து மலர்விழியிடம் கொடுத்தாள். “மிக்க நன்றி” என்று கூறியவாறே மலர்விழி பழங்களை எடுத்தாள். மீராவின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள். ரதி, மலர்விழியின் கையைப் பற்றிக் கொண்டே நடந்து சென்றாள்.

“உங்களுக்கு மரம் ஏறத்தெரியுமா?” என்று மணிவண்ணன் வசந்தியிடம் கேட்டான்.

“எங்கள் எல்லோருக்கும் மரம் ஏறத் தெரியும். இங்கே பெண் பிள்ளைகள் மரம் ஏறுவதைக் கண்டால் நீங்கள் ஆச்சரியப்படுவீர்கள். காட்டு மிருகங்களிடமிருந்து நம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கு நாம் மரம் ஏறிப் பழக வேண்டும். இனி, பலவகையான பழங்களைப் பறிப்பதற்கும் நாங்கள்

மரமேற வேண்டும். இங்கு, தேன் கூடுகளும் பெருமளவில் உண்டு. தேன்கூடுகளிலிருந்து தேனை எடுப்பதற்கும் நாம் மரமேற வேண்டும்” என்று வசந்தி கூறினாள். “பெண்பிள்ளைகள் மரம் ஏற மாட்டார்கள் என்று நான் நினைத்தேன்” என்று மலர்விழி கூறினாள்.

“பெண்கள் ஆண்களுக்குச் சளைத்தர்வகள் அல்லர். பல்வேறு கருமங்களைச் செய்வதிற் பெண்கள் ஆண்களுக்குச் சளைத்தவர்கள் அல்லர் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது” என்று மணிவண்ணன் கூறினாள்.

“இங்கு வந்த பின்னரே அவ்வுண்மை தெட்டத் தெளிவாகியுள்ளது” என்று ஆசிரியை சாந்தி கூறினாள்.

ஏறக்குறைய முந்நூறு மீற்றர் தூரம் நடந்தார்கள். அப்போது சுந்தரத்தின் சேனை தெரிந்தது. “அதோ, எங்கள் சேனை தெரிகிறது. அந்தப் பக்கத்திலே நெல் வயல் இருக்கிறது. அதற்கு அப்பால் தான் சோளம் பயிரிடப்படுகிறது. எள்ளும் பயிரிடப்படுகிறது. இது களை பிடுங்கும் காலம். களை பிடுங்கினாற் பயிர்கள் செழிப்பாக வளரும்” என்று மோகன், மணிவண்ணனுக்கும் மலர்விழிக்கும் விளங்கப்படுத்தினான்.

“அந்தப் பாகற் கொடியில் தேனீக்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. எவ்வளவு வடிவாயிருக்கிறது” என்று பாகற் கொடியைப் பார்த்துக்கொண்டு மணிவண்ணன் கூறினான். அவை தேனீக்கள் அல்ல. அவை பாகற் பூக்கள்” என்று வசந்தி கூறினாள். “இந்த அவரைக் கொடியில் ஈக்கள் மொய்க்கின்றன. இந்த மாதிரிப் பூச்சிகளினால் விளைச்சல் குறைகிறது. இவற்றைக் கொல்வதற்காக கிருமிநாசினிகள் விசிறப்படுகின்றன” என்று மோகன் கூறினான்.

சேனையிலே இங்குமங்குமாகக் காணப்பட்ட காய்கறித் தோட்டங்கள் இடையிடையே கண்ணுக்கு விருந்தளித்தன. சோளப் பொத்திகள் காற்று வீசும்போது அசைந்தாடின. நெல் வயல்கள் பச்சைக் கம்பளம் விரித்தாற் போலக் காட்சியளித்தன. எல்லாவிடமும் பசுமையாக இருந்தது.

மலர்விழியும் மணிவண்ணனும் ஆசிரியை சாந்தியும் ஒரு சேனையைக் காண்பது இதுவே முதன் முறை. இயற்கை

அன்னையின் எழிலை அவர்கள் இதற்கு முன்னர் பார்த்து நயக்கவில்லை. இயற்கைச் சூழலின் அழகைப் பற்றியே அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். “அண்ணா, நாங்கள் அறியாத அழகு மிக்க பொருள்கள் எவ்வளவு உண்டு. எவ்வளவு அழகு! நமது நாட்டைப் போன்றதோர் அழகுவாய்ந்த நாடு இவ்வுலகில் உண்டா?” என்று மலர்விழி மணிவண்ணனிடம் கூறினான். இவர்கள் நடந்து செல்லும்போது மீரா மலர்விழியின் கையை விடவில்லை; மலர்விழியின் கையைப் பற்றிக்கொண்டே நடந்து சென்றான். ரதி மலர்விழியையும் மணிவண்ணனையும் கடைக்கண்ணாற் பார்த்தாள். அவர்கள் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்திருந்தார்கள் என்பதை அறிந்தாள். “உண்மை தான். இந்த நாட்டில் எந்தப் பயிரும் செழிப்பாக வளரும். வேறு நாடுகளிலே மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத்தான் விவசாயிகள் பயிர்களைப் பயிரிடுகிறார்கள்” என்று மோகன் கூறினான். “நம்நாட்டு மக்கள் அதிர்ஷ்டசாலிகளே. சோம்பலின்றிக் கஷ்டப்பட்டு உழைத்தார்களேயானால் நல்ல விளச்சலைப் பெறலாம்” என்றான் மணிவண்ணன். “ஆமாம்; அரசாங்கம் வழங்கும் அறிவுறுத்தல்களுக்கு ஏற்றவாறு செயற்பட்டால் நல்ல விளைச்சலைப் பெறலாம். அரசாங்கம் பல வழிகளில் விவசாயிகளுக்கு உதவி செய்கிறது” என்று மோகனின் தந்தையார் கூறினார்.

“அண்ணா, அதோ. அந்த மரத்திலுள்ள குடிலைப் பார்த்தாயா? அது மிகச் சிறியதாக இருக்கின்றதல்லவா?” என்று மலர்விழி மணிவண்ணனிடம் கூறினான். “அது ஒரு பரண். அதிலிருந்துகொண்டு தான் இரவிலே சேனையைக் காவல் செய்வார்கள்” என்றான் வசந்தி. “நாங்களும் அந்தப் பரணுட் செல்ல முடியாதா?” என்று மணிவண்ணன் வினவினான். “ஏன் முடியாது? அதற்குள் நன்றாகப் போகலாம். இந்த ஏணி வழியாகத்தான் பரணை அடையலாம். ஆனால், எங்கள் எல்லோருக்கும் ஒரே சமயத்தில் அந்தப் பரணில் இருப்பதற்குப் போதிய இடமிராது” என்று மோகன் தெளிவுபடுத்தினான். எனவே, முதலில் மோகன் ஏணி வழியாக ஏறிப் பரணை அடைந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து மலர்விழியும் மணிவண்ணனும் சுந்தரமும் காவற்பரணை அடைந்தார்கள்.

“ஆகா! இந்த காவற்பரணில் இருக்கும்போது என்ன அற்புதமான உணர்வு ஏற்படுகின்றது. உலகம் முழுவதும் நம் காலடியில் இருப்பது போன்ற உணர்ச்சி உண்டாகிறது” என்று மணிவண்ணன் கூறி முடித்தான். “இதிலிருந்துகொண்டு தூரத்தில் வரும் மிருகங்களை அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. அதனால் அம்மிருகங்களை எங்களால் விரட்டிவிடக்கூடியதாக இருக்கிறது” என்றான் மோகன். “அதோ, அந்தக் குரங்குளைப் பார் மணிவண்ணா” என்றான் மலர்விழி. மணிவண்ணன் குரங்குகளின் சேட்டைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கும்போது “அண்ணா, அண்ணா, இந்தப் பக்கம் பார். கிளிகள் வாழைப்பழங்களைக் கொத்தித் தின்பதைப் பார்” என்று மலர்விழி பரபரப்புடன் கூறினான்.

“இந்தக் காவற் பரணில் ஓர் இரவு தங்க முடியுமானால்” என்று மணிவண்ணன் வசனத்தை முடிப்பதற்குள், “தாராளமாகத் தங்கலாம். இன்றிரவு நீங்கள் இந்தப் பரணிலிருந்து எங்களுடன் சேனையைக் காவல் செய்யலாம்” என்று மோகனின் தந்தை சுந்தரம் கூறினார். “காட்டு மிருகங்களைப் பார்ப்பதற்கு மிகவும் ஆசையாக இருக்கிறது. நாங்கள் இன்றிரவு இங்கேயே தங்குகிறோம்” என்று மணிவண்ணன் கூறினான். மோகனும் அதற்கு இணங்கினான்.

கொழும்பிலிருந்து வந்தவர்கள் சேனையிற் காவல் செய்யப் போகிறார்கள் என்ற செய்தி காட்டுத் தீ போலப் பரவியது. அந்தக் கிராமத்திலே பத்திரிகைகள் இல்லை. குடியானவர்களே செய்தியைப் பரப்பினார்கள்.

அங்குள்ள கிராமத்திலே ஒரு கடை இருந்தது. ஒரு குடிசையே கடையாக மாற்றப்பட்டிருந்தது. அந்தக் குடிசையில் ஓர் அறையும் ஒரு விருந்தையையும் இருந்தன. ஏறக்குறைய அரை மீற்றர் உயரமான திண்ணை விருந்தையில் களிமண்ணினால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. கடையில் விசக்கோத்து, வாழைப்பழம் ஆதியன இருந்தன. ஒரு புறத்தில் அவரையும் பூசினியும் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. மற்றொரு புறத்தில் சோளம் குவிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தக் கடை, சேனைக்கு அருகில் இருந்தது. கிராமத்து மக்கள் கடையிற் கூடி பல்வேறு விடயங்களைப்பற்றிப் பேசுவது வழக்கம். அன்று கடையிற் கூடியிருந்தவர்கள் சேனையைக் காவல் செய்யப்போகும் பிள்ளைகளைப்பற்றிய செய்தியை அறிதற்கு ஆவலுடையவராயிருந்தார்கள். கடையிற் கூடுவோர் பொதுவாகத் தத்தம் சுகநலத்தை விசாரித்துக் கொள்வார்கள். செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்வார்கள். “இன்றிரவு யானைகள் வந்தால் பெரும் பிரச்சினையாகிவிடும் என்று ஓர் இளைஞன் கூறினான். யானைகள் வந்தால் என்ன? யானைகள் வரும்போது மந்திரங்களைச் செபித்தால் யானைகள் போய்விடும்” என்று கடை முதலாளி கூறினான். “என்ன விசர்க்கதை பேசுகிறீர்கள். துப்பாக்கி ரவைதான் மந்திரமாகும். துப்பாக்கிச் சூடு ஒன்று ஆயிரம் மந்திரங்களுக்குச் சமமாகும்” என்று மற்றுமோர் இளைஞன் கூறினான்.

அன்றிரவு, ஏறத்தாழ எட்டு மணிக்கு மோகனும் மணிவண்ணனும் சேனைக்குச் சென்றார்கள். காவல் புரிவதற்காக பரணில் ஏறியிருந்தார்கள். உணவும் நீரும் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். மணிவண்ணன் ஓர் ஒளிப்படக் கருவியையும் இருவிழித் தொலைகாட்டியும் வைத்திருந்தான். மோகன்கையில் மின்குள் ஒன்றிருந்தது.

மலர்விழியும் ஆசிரியை சாந்தியும் காவல் செய்வதற்குப் போகவில்லை. அவர்கள் இருவரும் பெற்றோருடனும் சகோ

தரிகளுடனும் சேனைக்கு அருகிலிருந்த கடையிலிருந்தார்கள். மோகனுடன் மணிவண்ணன் காவல் புரியப் போவதை அறிந்த கிராமத்தவர், அன்றிரவு, தாழும் தத்தமது சேனைகளைக்

காவல் செய்யப் புறப்பட்டனர். மோகன் பரணிலிருந்து உரத்துப் பாடினான்.

நானும் எங்கள் அப்பாவும்

நடந்தோம் சேனை வயலுக்கே

கூனற் கொம்புக் குழுமாடு

குத்த எம்மைத் துரத்தியதே.

மோகன் பாடுவதை மணிவண்ணன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்; ஆர்வத்துடன் இங்குமங்கும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அன்று பௌர்ணமி தினம். வெண்ணிலா தனது பொற்கதிர்களைப் பரப்பிக்கொண்டிருந்தது. அது வானிலே பொன் தட்டுப்போல ஒளி பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. இருந்தாற் போல மோகன் பாடுவதை நிறுத்தினான். “உஷ் உஷ்... சத்தம் செய்ய வேண்டாம். அதோ, அந்த மிருகங்கள்தான் காட்டுப்பன்றிகள். அந்தப் பன்றிகள் சேனையை எவ்வாறு நாசமாக்குகின்றன என்று பார். ஒரு கிழங்கையேனும் இக் காட்டுப் பன்றிகள் விட்டு வைக்கா” என்று மோகன் கூறினான். “நான் சுடவா?” என்று மணிவண்ணன் கேட்டான். “வேண்டாம், வேண்டாம். இப்போது சுட்டால் மற்ற மிருகங்களைப் பார்க்க முடியாமற் போய்விடும்” என்று மோகன் எச்சரிக்கை செய்தான். எனவே, இருவரும் அமைதியாக இருந்தார்கள். சற்று நேரத்திற்குப் பிறகு மோகன், “இப்போது நாம் அவற்றை விரட்டுவோம்” என்று கூறிவிட்டு பலமாகச் சத்தமிடத் தொடங்கினான். காட்டுப் பன்றிகள் எட்டுத் திசைகளிலும் ஓடின. பன்றிகள் எல்லாப் பக்கமும் ஓடுவதைக் கண்ட மணிவண்ணன் ஆனந்தமடைந்தான். அதற்குப் பிறகு இருவருக் உணவருந்தினார்கள்.

“இன்றைக்கு யானைகள் நிச்சயமாக வரும்” என்று மோகன் சாப்பிட்டுக்கொண்டே கூறினான்.

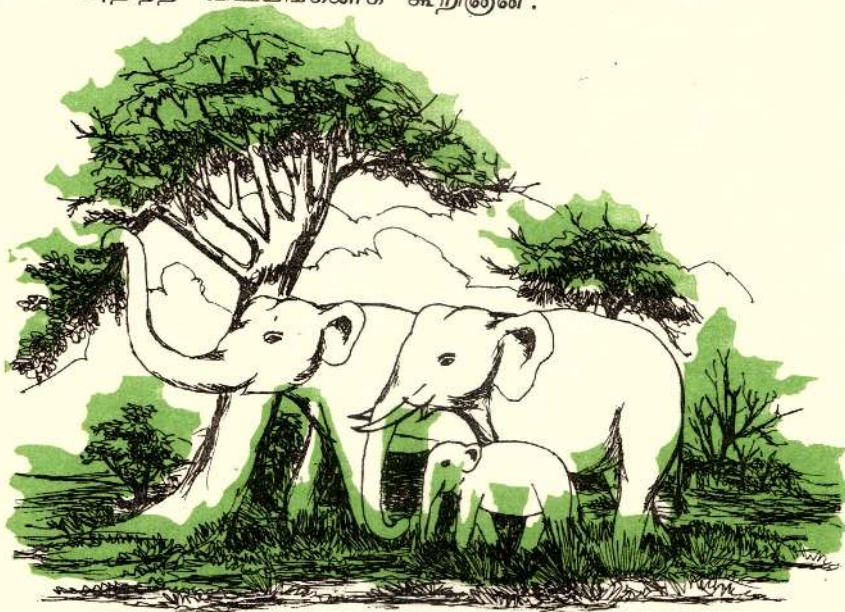
“எப்படித் தெரியும்?” என்றான் மணிவண்ணன்.

“இன்றைக்கு நிலா வெளிச்சம் இருக்கிறது. அத்துடன், நேற்றிரவு மழையும் பெய்தது. அதனாலே, இன்று யானைகள் கட்டாயமாக வரும்” என்று மணிவண்ணன் பதிலளித்தான்.

இந்தச் சமயத்தில் மற்றச் சேனைகளிற் காவல் புரிந்து கொண்டிருந்தவர்கள் பாடத் தொடங்கினார்கள். இரவின்

அமைதி கலைந்தது. திடீரென எல்லோரும் பாடுவதை நிறுத்தினார்கள். அப்பொழுது மற்றொரு சேனையிலே தீ வைக்கப்பட்டது. மோகனும் மணிவண்ணனும் தீயொளி கிளம்பிய திக்கைப் பார்த்தார்கள். தூரத்திலே கரு முகில்கள் அசைவது போல ஏதோ நகர்வது தெரிந்தது. “மணிவண்ணா, நன்றாகக் கவனி. இது மூன்று யானைகளைக் கொண்ட ஒரு கூட்டம். ஆண் யானை (தகப்பன்) பெண் யானை (தாய்) குட்டியானை (குழந்தை) ஆகிய மூன்றுமே இக்கூட்டத்தில் இடம் பெறும். இவை மிகப் பயங்கரமானவை. யாரும் தப்பித்தவறி அகப்பட்டால் இவை விட்டுவிடா. உயிருக்கு ஆபத்து” என்று மோகன் விளங்கப்படுத்தினான்.

“ஆமாம்; நானும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். குட்டியானைக்கு ஆபத்து நேரிடலாம் என்று பெரிய யானைகள் எந்நேரமும் நினைக்கின்றன. ஆகவே, எப்போதும் தாக்குவதற்கு ஆயத்தமாகவே இருக்கின்றன” என்று மணிவண்ணன், தான் அறிந்த விடயங்களைக் கூறினான்.

“குட்டி யானை ஓடி விளையாடுவதைக் காணப் பெரிய யானைகள் விரும்புகின்றன. அதனால், குட்டியானையை எங்கும்

போக விடுகின்றன” என்றான் மோகன். மோகனுக்குக் கொஞ்சம் பயமாகவே இருந்தது. யானைகள் தாங்கள் இருந்த சேனையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தமையே இதற்குக் காரணம்.

நெருப்பைக் கண்ட யானைகள் இரண்டும் குட்டி யானையைக் காட்டுப் பக்கம் அழைத்துச் செல்லமுயன்றன. பெண் யானை கன்றைத் தனது தும்பிக்கையால் தடவிவிட்டது. ஆனால், கன்று, பெரிய யானைகள் விடுத்த எச்சரிக்கையைக் கவனியாமல் முன்னேறியது. அது சோளக் கதிர்களையும் இலை குழைகளையும் முறித்துச் சாப்பிட்டது. “ஐயோ. நாங்கள் வளர்த்த சோளப் பயிர்” என்று மோகன் தன்னையறியாமலே கூறினான். அப்போது குட்டியானை ஓடத் தொடங்கியது. களிறும் பிடியும் அதனைத் தொடர்ந்து பிளிறிக்கொண்டே ஓடின.

யானைகளின் பிளிறல் அந்தப் பகுதியில் இருந்தவர்கள் எல்லோருக்கும் கேட்டது. கடையிலே கூடியிருந்தவர்களுக்கும் கேட்டது. மலர்விழிக்கும் கேட்டது. கடையிலிருந்தவர்கள் கலவரமடைந்தார்கள்; யோசிக்கலானார்கள். “யானைகள் ஏன் இப்படிச் சத்தமிட்டுப் பிளிறுகின்றன? யாராவது வெடிவைத்து விட்டார்களா?” என்று ஓர் இளைஞன் கேட்டான். இரண்டொருவர் அருகிலிருந்த மரங்களில் ஏறிப் பார்த்தார்கள். “மூன்று யானைகள் அடங்கிய கூட்டம் ஒன்று வந்திருக்கிறது. பெரிய யானைகளால் கன்றைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. சேனையில் யானைகள் பயிர்களை மிதித்துக்கொண்டு இங்குமங்கும் ஓடுகின்றன. பயிர்கள் எல்லாம் நாசம்” என்று மரத்திலிருந்தவாறே ஓர் இளைஞன் கூறினான். அப்போது, எல்லோரும் கூச்சலிட ஆரம்பித்தார்கள். ஒரு சிறுவன் பேச்சு மூச்சின்றி எல்லாவற்றையும் அவதர்னித்துக் கொண்டிருந்தான். “நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும்? யானைகள் இங்கேயும் வருமா?” என்று மலர்விழி அடுக்கடுக்காகக் கேள்விகளைக் கேட்டான். “நாங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து சத்தம் போடுவோம். அப்போது யானைகள் ஓடிவிடும்.” என்று சுந்தரம் கூறினார். எனவே, எல்லோரும் சத்தமிட ஆரம்பித்தார்கள்.

காவற் பரணிலிருந்த மணிவண்ணனுக்கு விளங்கவில்லை. “அவர்கள் எல்லோரும் ஏன் சத்தமிடுகிறார்கள்? அவர்கள் பயந்துவிட்டார்களா?” என்று தனக்குத் துணையாகவிருந்த மோகனிடம் கேட்டான். “இல்லை இல்லை. அவர்கள் பயத்தினாற் கத்தவில்லை. சத்தத்தைக் கேட்டு யானைகள் ஓடிவிடும் என்பதனாலேயே அவர்கள் கத்துகிறார்கள். சரி, இப்போது என் பாட்டா சொல்லித்தந்த மந்திரமொன்றை ஓதப்போகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு மந்திரத்தைச் செபித்தான் மோகன்.

“நாங்கள் யானைகளுக்குப் பயப்படுவதில்லை. யானைகள் ஒரு போதும் எங்களுக்குத் தீங்கு விளைவிப்பதில்லை. யானை விவேகமுடையது. அதற்கு நல்ல ஞாபக சக்தி உண்டு.” என்று மந்திரம் ஓதிய பிறகு மோகன் கூறினான். இப்போது மற்றைய சேனைகளிற் காவல் செய்துகொண்டிருந்தவர்களும் “ஊ” என்று கூச்சலிட ஆரம்பித்தார்கள். குட்டியானை யானது ஒன்றுமறியாத குழந்தையைப் போலத் தும்பிக்கையை ஆட்டிக்கொண்டு, சேனையில் இங்குமங்கும் ஓடியது. மணிவண்ணன் இருவிழித் தொலைகாட்டி ஊடாக யானைகளைப் பார்த்தான். மோகனிடம் அதைக் கொடுத்தான். மோகனும் அதனுடாக யானைகளைப் பார்வையிட்டான். “அம்மாடி! அவ்வளவு கிட்ட வந்துவிட்டனவா?” என்று ஆச்சரியத் துடன் கூறினான்.

“இல்லை. இந்த இருவிழித் தொலைகாட்டி ஊடாகப் பார்த்தால் எதுவும் மிக அண்மையிலுள்ளதுபோலத் தெரியும்” என்றான் மணிவண்ணன்.

“ஆச்சரியமாக இருக்கின்றதே. கடையிலுள்ளவர்களையும் இதனுடாகப் பார்க்கலாம். மலர்விழியையும் அப்பா அம்மா எல்லோரையும் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது” என்று மோகன் பரபரப்புடன் கூறினான்.

மலர்விழியும் தான் வைத்திருந்த இருவிழித்தொலைகாட்டி ஊடாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். யானைகள் சோளக் கதிர்களை முறிப்பதையும் சோளத்தைச் சாப்பிடுவதையும் கண்டாள். யானைகள் தமது தும்பிக்கைகளில் இலை குழைகளைக் கொண்டு செல்வதையும் கண்டாள். அதன் பின் யானைகள் காட்டிற்குட் சென்றன.

அங்கே அமைதி நிலவியது.

காவற் பரணிலிருந்த மணிவண்ணன் வேறு மிருகங்களைக் காண ஆவலுடையவனாக இருந்தான். எனவே, கவனமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். நிலாவெளிச்சத்தில் ஏதோ அவனுக்குத் தெரிந்தது. “அதோ! இடையிடையே நீலப் பாறைத் துண்டுகள் போல நிலாவொளியிற் பிரகாசிக்கின்றனவே, அவை என்ன? என்று மணிவண்ணன் மோகனின் கையைப் பற்றியவாறு கேட்டான்.

“அவை முயல்கள். நிலாவெளிச்சத்தில் அவை அப்படித் தான் தோன்றுகின்றன. அவை, தம் விருப்பப்படி எங்கும் உலாவுகின்றன” என்றான் மோகன்.

“என்ன அழகான காட்சி” என்று மணிவண்ணன் வியந்தான். அப்போது ஒரு பயங்கர ஒலி கேட்டது. மணிவண்ணன் பயந்துவிட்டான். “அந்தப் பயங்கரமான சத்தம் என்ன?” என்று மணிவண்ணன் கேட்டான்.

“ஆட்காட்டிப் பறவை போட்டுச் சத்தந்தான் அது. அதனைச் சுடலைக்குருவி என்றும் அழைப்பர். அந்த ஒலி பயங்கரமானது. எல்லோரும் அப்பறவையிட்டுச் சத்தத்தைக் கேட்டுப் பயப்படுவார்கள். அந்தப் பறவை சத்தமிட்டால் ஏதோ தீங்கு நிகழும் என்று இங்குள்ள மக்கள் நம்புகிறார்கள்” என்றான் மணிவண்ணன். “அதோ! ஆகாயத்தில் பறக்கிறதே ஒரு பறவை . . அது தான் ஆந்தை” என்றான் மோகன். ஆந்தை ஆகாயத்தில் வட்டமிட்டு நிலத்தை நோக்கி வந்தது. ஓர் எலியைப் பற்றிக் கொண்டு உயரப்பறந்தது.

“ஆகா! என் தங்கை இவற்றைப் பார்த்தால் எவ்வளவு சந்தோசமடைவாள். நல்ல வேளை நான் ஒளிப்படக் கருவியைக் (கமராவைக்) கொண்டு வந்தேன். எல்லாவற்றையும் படமெடுத்து விட்டேன். நான் கண்டவற்றை மலர்விழியும் கண்டு களிக்கலாம். எனது பெற்றோரும் பார்த்துச் சந்தோசப்படுவார்கள்” என்று மணிவண்ணன் மோகனிடம் கூறினான்.

நிலா வெளிச்சத்திலே தென்பட்ட காட்சிகளைக் கண்டு மணிவண்ணன் வியந்தான்.

“இயற்கை எழிலை, உள்ளபடியே கண்டு களிக்கும் வாய்ப்பை நீங்கள் பெற்றிருக்கிறீர்கள். உண்மையிலேயே நீங்கள் எல்லோரும் கொடுத்து வைத்தவர்கள். இந்தப் பிரதேசம் நிலாவொளியில் எவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றது. இவற்றையெல்லாம் பார்த்து அனுபவிக்கும் நீங்கள் அதிட்ட சாலிகள் என்பதற் சந்தேகமே இல்லை” என்று தன் உள்ளத்தில் எழுந்த கருத்துகளை மணிவண்ணன் வெளியிட்டான்.

“நாங்கள் அதிட்டசாலிகளா? அது எப்படி? எங்களிடம் பணம் இல்லையே ” என்றான் மோகன்.

“நீங்கள் இங்கு அனுபவிக்கும் இன்பத்தைப் பணத்துடன் ஒப்பிடமுடியாது” என்று மோகன் சுருக்கமாகப் பதிலளித்தான்.

“நாங்கள் இந்த நிலைக்கு எப்படி வந்தோம் என்று உனக்குத் தெரியாது. எங்களது விடாமுயற்சியாலும் அயராத உழைப்பாலும் நாங்கள் இந்த நிலையை அடைந்தோம். எங்கள் பாட்டன் காலத்தில் இங்கெல்லாம் அடர்ந்த காடுகள் இருந்தன. வனவிலங்குகள் ஏராளமாக இருந்தன. காட்டு மிருகங்கள் வாழும் பயங்கரமான சூழலிலே நமது முன்னோர் வாழ்ந்தார்கள். பல ஆபத்துகளை எல்லாம் துணிவுடன் எதிர்த்து வெற்றிகண்டார்கள். பெருந்தொகையான நுளம்புகள் இருந்தன. நுளம்புகள் நோய்களைப் பரப்பின. வீதிகளோ, பாதைகளோ இருக்கவில்லை. இத்தகைய சூழலில் எங்கள் முன்னோர்கள் பாடுபட்டு உழைத்தார்கள். அவர்கள் மனந்தளரவில்லை. அதுவே, நாம் இந்நிலைக்கு முன்னேறுவதற்குக் காரணம்” என்று மோகன் விளங்கப் படுத்தினான்.

மோகன் கூறியவற்றை மணிவண்ணன் கவனமாகக் கேட்டான். ‘அப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் மிகக் கஷ்டப்பட்டிருப்பார்கள் என்றுதான் நினைத்தான் மணிவண்ணன். அவன் தான் வைத்திருந்த பையிலிருந்த விசுக்கோத்துப் பெட்டியை மோகனிடம் நீட்டினான். குடித்தற்கு ஒரு குவளையிலே தோடப்பழச்சாறு கொடுத்தான். விசுக்கோத்தைச் சாப்பிட்டுவிட்டு, தோடப்பழச் சாற்றைக் குடித்துக்கொண்டு மோகன் தொடர்ந்து பேசினான்.

“நாங்கள் எல்லோரும் உற்சாகத்துடன் உழைக்க வேண்டும் விவசாயம் சம்பந்தமாக அரசு ஆலோசனைகள் வழங்குவதற்கு. அந்த ஆலோசனைகளை நாம் பின்பற்ற வேண்டும். மகாவலி அபிவிருத்தித் திட்டம் முடிவுற்ற பின்னர் எங்களுக்குப் போதிய அளவு நீர் கிடைக்கும். அப்போது அதிக உற்சாகத்துடன் விவசாய முயற்சிகளில் ஈடுபடலாம்” என்று மோகன் கூறி முடித்தான். மோகன் கூறிய விடயங்களைக் கேட்டு மணிவண்ணன் வியப்படைந்தான்.

“மோகன், உனக்குப் பலவிடயங்கள் விளங்குகின்றன. நீ எந்த வகுப்பிற் படிக்கிறாய்” என்று மணிவண்ணன் விசாரித்தான்.

“நான் நான்காம் வகுப்புப் பரீட்சையிலே தேர்ச்சி பெற்று விட்டேன். அப்பாவுக்கு உதவி செய்வதற்காகப் பள்ளிக்கூடம் செல்லாமல் இருந்துவிட்டேன். எனக்குத் தம்பி தங்கைகள் ஆறுபேர் இருக்கின்றார்கள். அவர்களையும் நான் கவனிக்க வேண்டும். அதனாலே, படிப்பிலே முழுக் கவனத்தையுஞ் செலுத்த முடியாமலிருக்கிறது. ஆனால், படித்து முன்னேற வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன். நான் எப்படியாவது எனது கல்வியைத் தொடர்வேன். என்னைப் போன்றவர்கள் கல்வியைத் தொடர்வதற்கு அரசாங்கமும் வசதிகள் செய்கிறது என்று கேள்விப்பட்டேன்” என்று மோகன் கூறினான்.

“உனக்குள்ள அறிவைக்கொண்டு நெற்செய்கை போன்ற விடயங்கள் சம்பந்தமானவற்றை வாசித்து விளங்கிக் கொள்வாயா?” என்று மணிவண்ணன் கேட்டான். “ஆம். நான் வாசித்து அப்பாவுக்கு விளங்கப்படுத்துவேன். அப்பாவும் அம்மாவும் நான் விளக்கிக் கூறுவதைக் கவனமாகக் கேட்பார்கள். அதன்படி காரியங்களைச் செய்வார்கள்” என்று மோகன் சொன்னான்.

மோகனும் மணிவண்ணனும் சேனையைப் பார்த்தார்கள். எங்கும் நிலா வெளிச்சம் பரந்திருந்தது. ஒரு சத்தமும் கேட்கவில்லை. இருவரும் இங்குமங்கும் பார்த்தார்கள். அவர்கள் ஒன்றையுங் காணவில்லை. சில நிமிடங்கள் கழிந்தன.

“இனி மிருகங்கள் வரமாட்டா. காட்டு மிருகங்கள் நித்திரை செய்யும் நேரம் இது. இன்னுங் கொஞ்ச நேரத்திலே

தீங்கு விளைவிக்காத பட்சிகளைக் காணலாம். காட்டுக்கோழியையும் மயிலையும் நாங்கள் பார்க்கலாம். அவை வருவதற்கு முன்னர் நாங்கள் கொஞ்ச நேரம் படுப்போம்”. என்றுன்.

“எனக்கு நித்திரை வரவில்லை. இதைப்போன்ற அழகான குழலை நான் கண்டதேயில்லை. அதோ மலர்விழி வசந்தி எல்லோரும் இருக்கிறார்கள்.” என்று இருவிழித் தொலை காட்டி ஊடாகப் பார்த்தவாறு மணிவண்ணன் சொன்னான்.

“அறுவடைக் காலம் மிகக் குதூகலமானதாக இருக்கு மல்லவா?” என்று மணிவண்ணன் தொடர்ந்தான்.

“ஆமாம். அறுவடைக்காலம் எங்கள் எல்லோருக்கும் மிகச் சந்தோசமானதாக இருக்கும். கிராமத்தவர்கள் எங்களுக்கு உதவி செய்வார்கள். நாங்களும் அவர்களுக்கு உதவி செய்வோம். எள்ளுச் செடிகளை வெட்டிக் கட்டுகளாகச் கட்டுவோம். அந்தக் கட்டுகளை வீட்டுக்குக் கொண்டு போவோம். கொஞ்ச நாள்களுக்குப் பிறகு அந்த எள்ளுச் செடிகளைச் சாக்குகளிலிடுவோம். அந்தச் சாக்குகளைத் தடியால் அடிப்போம். அப்போது எள் விதைகள் வேறுக்கப்படும். இது கடினமான வேலைதான். ஆனால், எல்லோரும் ஒத்துழைப்பதால் எங்களுக்குக் கஷ்டம் தெரிவதில்லை. அதிக நேரமுஞ் செல்லாது” என்று மோகன் கூறினான்.

“ஏனைய பகுதிகளில் நெல் பயிர்செய்வது போலவா இங்கேயும் நெல் பயிர் செய்கிறீர்கள்” என்று மணிவண்ணன் கேட்டான்.

“ஆம்”

“சோளத்தை எப்படி பெறுகிறீர்கள்?” என்று மணிவண்ணன் கேட்டான்.

“நாங்கள் சோளப் பொத்திகளைப் பிடுங்குவோம். தடிகளாலான ஒரு பரண் செய்வோம். இந்தப் பரணைச் சேனையிலேயே அமைப்போம். உடைக்கப்பட்ட சோளப் பொத்திகளை அந்தப் பரணில் போடுவோம். பரணுக்குக் கீழே நெருப்பு கொளுத்துவோம். பிறகு சோளத்தைச் சாக்குகளிற் போட்டு வீட்டுக்குக் கொண்டுபோவோம். எங்களுக்குத் தேவையான அளவு சோளத்தை வைத்துக்கொண்டு மீதியைச் சந்தையில் விற்போம். சில சமயங்களில் வியாபாரிகளே, சோளத்தை

வாங்க எங்கள் வீட்டு வாசலுக்கே வந்துவிடுவார்கள். அப்போது எங்களுக்கு நிறையக் காசு கிடைக்கும். அப்போது கூட நாங்கள் எல்லாச் சோளத்தையும் விற்பதில்லை. தேவையானவற்றை வைத்துக்கொண்டு மீதியைத்தான் விற்போம். வியாபாரிகள் பயறு வகைகளையும் எங்களிடமிருந்து வாங்கிச் செல்வார்கள். நாங்கள் தயிர் கடைவதும் உண்டு. எங்கள் தோட்டத்திலே பசுக்கள் நிற்பதை நீ கவனித்திருப்பாய். அவற்றிலிருந்து கறந்தெடுக்கும் பாலைக்கொண்டே தயிர் தயாரிக்கிறோம்.” என்று விளக்கமாகக் கூறினான். “அதுசரி. உங்களுக்குத் தேவையான இறைச்சியையும் மீனையும் எப்படிப் பெறுகிறீர்கள்?” என்று மணிவண்ணன் மற்றொரு கேள்வியைக் கேட்டான்.

“நாம் வேட்டையாடிக் கொல்கின்ற மிருகங்களிலிருந்தே எங்களுக்குத் தேவையான இறைச்சியைப் பெறுகிறோம். சேனைகளுக்குத் வரும் காட்டுப் பன்றிகளைக் கொல்வோம். அதன் இறைச்சியை எல்லோரும் பகிர்ந்துகொள்வோம். புது மீன் எங்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. ஆகவே, சந்தையிற் கருவாடு வாங்குவோம்.”.

“அப்படியானால், தேவையானவை எல்லாம் உங்களுக்குக் கிடைக்கின்றன. பல வகையான பழ வகைகளைப் பெறக் கூடியதாக இருக்கின்றது. மாம்பழம், விளாம்பழம், பப்பாசி, சம்புநாவல் முதலானவற்றை இங்கு தாராளமாகப் பெறலாம்” என்று மணிவண்ணன் சொன்னான்.

‘ஆமாம். இங்கு பழங்கள் உண்டு. இங்கு புளியங்காயை விரும்பிச் சாப்பிடுவார்கள். எனது தம்பி தங்கைகளுக்குப் புளியங்காய் என்றால் உயிர். நாங்கள் சேனைகளைக் காவல் செய்யும்போது புளியங்காய் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தால், தாமாகவே பாட்டுகள் வாயில்வரும்.”

இவர்கள் இருவரும் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது பொழுது விடிந்துவிட்டது. அப்பிரதேசத்திலே அபூர்வ ஒளியொன்று பரவலாயிற்று. இரவு முழுவதும் கண் விழித்த ஒருவருக்குக் காலைப்பொழுதைப் போல ஆனந்தந் தரக் கூடியது வேறொன்றுமில்லை. கிழக்கு வானிலே சூரியன் திடீரெனத் தோன்றியது. வானம் முழுவதும் செந்நிறமாக மாறியது.

“எவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றது. அதோ! மரத்திலிருந்து மயில் ஒன்று பறந்து வருகிறது. இன்று தான் என் வாழ்க்கையில், முதன் முதலாக ஒரு மயில் பறப்பதைக் கண்டிருக்கிறேன். மயில் ஏறத்தாழ நூறு மீற்றர் பறந்து விட்டது. நிலத்தை அடைந்துவிட்டது. அதோ ஆடுகிறது” என்று மணிவண்ணன் இருவிழித் தொலைகாட்டி ஊடாகப் பார்த்துக்கொண்டு நிகழ்ந்தனவற்றை விவரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“மயில் சூரியோதயத்தின்போது ஆடுகிறது. மழை பெய்யப்போகும்போதும் மயில்கள் ஆடுவதுண்டு” என்றான் மோகன். இப்போது சூரியக்கதிர்கள் எங்கும் பரவிவிட்டன.

“வீட்டுக்குப் போக நேரமாகிவிட்டது. காவற் பரணிலிருந்து இறங்குவோம்..... யாரோ எங்களைத் தேடி வருகிறார்கள்” என்று மோகன் கூறினான். “கொஞ்சம் இரு மோகன். இந்தப் பறவைகளைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்” என்றான் மணிவண்ணன்; ஒளிப்படங்கள் பலவற்றையும் எடுத்தான்.

பிறகு இருவரும் காவற்பரணிலிருந்து கீழே இறங்கினார்கள். மலர்விழியும் மற்றச் சிறுவர்களும் அவர்களை நோக்கி ஓடி வந்தார்கள். மணிவண்ணன் மலர்விழியின் கையைப் பற்றினான். “தங்கச்சி, எங்கள் பயணத்தின் முக்கியமான பகுதி இதுவே. சேனை வாழ்க்கை என் மனதைக் கவர்ந்தது விட்டது. இங்கே கழித்த தினத்தை ஒரு நாளும் மறக்கமுடியாது” என்றான் மணிவண்ணன். “ஆம் அண்ணா. நான் வேறு எப்போதாவது இவ்வளவு சந்தோசமடையவில்லை. பற்பல புதிய விடயங்களை அறிந்துகொண்டேன்” என்றான் மலர்விழி. அதைக்கேட்டு அவர்களோடு வந்த ஆசிரியை சந்தோசப்பட்டார். பிறகு மணிவண்ணன் கடைக்குச் சென்று, எல்லோருக்கும் வாழைப்பழம் வாங்கிக் கொடுத்தான். சிறுவர்கள் சிலர் சாப்பிட வெட்கப்பட்டார்கள். சிலர் வாழைப் பழத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவே மறுத்துவிட்டார்கள். “எவ்வளவு உருசியான வாழைப்பழங்கள். நீங்கள் சாப்பிடாவிட்டால் நான் சாப்பிடுகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு மலர்விழி ஐந்தாறு பழங்களைச் சாப்பிட்டான். சிறுவர்கள் மலர்விழியைப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள். பிறகு எல்லோரும்

ஜீப் வண்டியில் ஏறி மோகனின் வீட்டுக்குச் சென்றார்கள். அங்கே மணிவண்ணனும் மலர்விழியும் ஆசிரியையும் மோகனுக்கும் அவன் பெற்றோருக்கும் நன்றி கூறிவிட்டுக் கொழும்புக்குப் புறப்பட்டார்கள். ஜீப் வண்டி மறையும் வரை சிறுவர்கள் மணிவண்ணனுக்கும், மலர்விழிக்கும் பிரியாவிடையாகக் கையசைத்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

பயிற்சி

பின்வரும் வினா ஒவ்வொன்றின் கீழ்க் கொடுக்கப்பட்டுள்ள விடைகளுள் மிகப் பொருத்தமான விடையைத் தெரிவு செய்து அதன் கீழ்க் கோடிடுக.

1. மோகன் அன்றிரவை எங்கே கழித்தான்?

- i. சேனையில்
- ii. மரத்திலமைக்கப்பட்ட காவற்பரணில்
- iii. மர உச்சியில்
- iv. வீட்டில்

2. சேனையிற் காவல் செய்தபோது மோகன்,

- i. நித்திரை செய்தான்
- ii. வனவிலங்குகளை வேட்டையாடினான்
- iii. வாழ்க்கையில் அவன் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்கு உதவும் அனுபவங்களைப் பெற்றான்
- iv. தனது தந்தையின் சேனையிலுள்ள பயிர்களைப் பாதுகாத்தான்

3. மோகனைப்பற்றிய மிகப் பொருத்தமான கூற்று எது?

- i. புராதன கிராமமொன்றில் வாழ்கின்ற ஓர் ஆடவன்
- ii. நவீன குடியிருப்பு ஒன்றில் வாழ்கின்ற ஓர் ஆடவன்
- iii. கிராமத்தில் வாழ்கின்ற பையன்
- iv. நகரத்தில் வாழ்கின்ற வாலிபன்

4. ஒரு சேனை இயற்கை அழகுமிக்க இடமாகக் கருதப்படுவதற்குக் காரணம்:

- i. சேனை எழில்மிக்க இடமாக இருக்கின்றமை
- ii. தாவரங்கள், வனவிலங்குகள், தரைத்தோற்ற இயல்புகள் முதலான இயற்கையின் கொடைகள் அங்கு பேணப்பட்டுள்ளமை

iii. மரங்களில் காவற்பரண்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளமை

iv. காவற்பரண்களிலிருந்து சுற்றாடலை அவதானிக்கக் கூடியமை

5. இந்தக் கிராமத்தில் வசிக்கும் மக்கள் செய்திகள் பெறுவது

i. வாடுனாவி மூலம்

ii. பத்திரிகைகள் மூலம்

iii. பிற இடங்களிலிருந்து, சேனையையும் வன விலங்குகளையும் பார்க்க வருவோர் மூலம்

iv. பாதையோரத்திலுள்ள கடையில் மக்கள் உரையாடல்களைக் கேட்பதன் மூலம்

6. சேனையிற் பயிர்செய்யப்படும் சோளம்,

i. முழுவதும் கிராம மக்களுக்குச் சமமாகப் பகிர்ந்து கொடுக்கப்படுகின்றது.

ii. முழுவதும் வீட்டுத் தேவைக்காகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

iii. முழுவதும் விற்கப்படுகிறது.

iv. முழுவதும் விற்கப்படுவதில்லை.

பின்வரும் வினாக்களுக்குப் பூரணமான விடை தருக.

7. (i) காவற்பரணிலிருந்து காவல்செய்வது குறித்து மோகன் கொண்டிருந்த கருத்து என்ன?

(ii) சேனையிலே வேலைசெய்வோர் பற்றி ஐந்து வசனங்கள் எழுதுக.

(iii) தானே அவதானித்துப் பற்பல விடயங்களை அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும் என்று ஏன் ஆசிரியை மலர் விழிக்கு ஆலோசனை கூறினார்?

8. காவற்பரணிலிருந்து காவல்செய்யும்போது மோகன் கண்டவற்றைப் படம் வரைந்து காட்டுக.

9. அந்தக் கிராமத்து மக்கள் எந்தெந்த விடயங்கள்பற்றி உரையாடுவார்கள் எனக் கற்பனை செய்க. நடித்துக் காட்டுக.

10. (i) சேனையிற் காணப்படுவனவற்றை வரைந்து பெயரிடுக.

(ii) அவற்றின் உபயோகங்களை விவரிக்க.

(iii) ஆசிரியரின் துணையுடன் அவற்றின் போசனைச் சத்து எவை என அறிந்து அவற்றை எழுதிக் கொள்க.

11. பின்வருவனவற்றின் மாதிரிகைகளைச் செய்க.

(i) மரத்திலுள்ள காவற் பரண்

(ii) மோகனின் வீடு

(iii) வெருளி

(iv) சேனைக்கு வரும் விலங்குகள்

12. அரசாங்கத்தின் நீர்ப்பாசன முயற்சிகள் மூலம் மோகன் எவ்வாறு பயன் பெற்றிருப்பான் எனக் கற்பனை செய்க. அதைப்பற்றி மோகன் மணிவண்ணனுக்கு எழுதியது போல, நீங்கள் ஒரு கடிதம் எழுதுங்கள்.

13. பின்வரும் சொற்களுக்கு இணையான கருத்துடைய சொற்களை அடைப்புக் குறிகளுக்குள்ளே உள்ள சொற்களிலிருந்து தெரிவு செய்து அவற்றின் கீழ்க் கோடிடுக.

(அ) சவால் (போட்டி, எதிர்ப்பு, அறைகூவல், துணிவு)

(ஆ) கதிரவன் (சந்திரன், தாரகை, சூரியன், திங்கள்)

(இ) ஆச்சரியம் (வியப்பு, சந்தேகம், சோகம், மகிழ்ச்சி)

(ஈ) சடங்கு (வைபவம், நிகழ்ச்சி, விழா, சம்பவம்)

(உ) குழுமாடு (காட்டெருமை, கன்று, எருது, பிடி)

14. பின்வரும் சொற்களுக்கு எதிர்க் கருத்துள்ள சொற்களை அடைப்புக் குறிகளுக்குள் உள்ள சொற்களிலிருந்து தெரிவுசெய்து அவற்றின் கீழ்க் கோடிடுக.

(அ) உற்சாகம் - (சோம்பல், சுறுசுறுப்பு, முயற்சி, ஆர்வம்)

(ஆ) அதிட்டம் - (செல்வம், துரதிட்டம், வாய்ப்பு, பாவம்)

(இ) முன்னேற்றமடைந்த - (அபிவிருத்தியடைந்த, வளம்பெற்ற, அழகான, பின்தங்கிய)

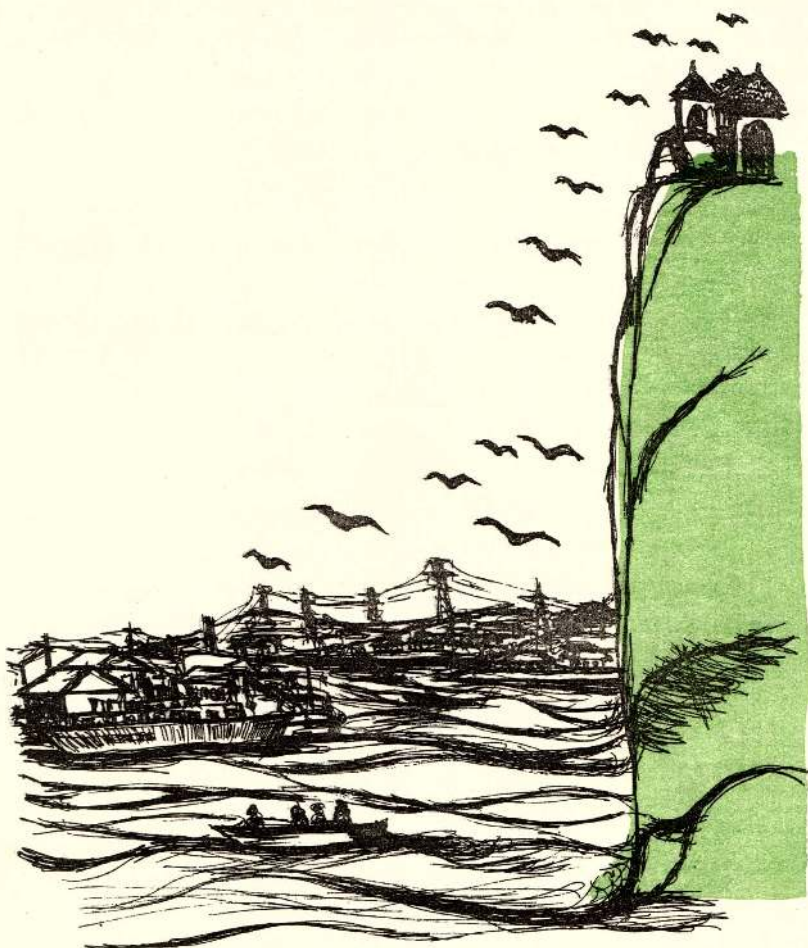
(ஈ) பெளர்ணமி - (போயா, பூரணை, அமாவாசை, வெள்ளி)

(உ) மகிழ்ச்சி - (இன்பம், துயரம், சந்தோசம், களிப்பு)

5. மூதூரில் வாழும் பாத்தும்மாவும் பாருக்கும்

மலர்விழியும் மணிவண்ணனும் கம்பளையிலிருந்து மட்டக் களப்பு வழியாகப் பொலனறுவைக்குச் சென்றார்கள். அங்கிருந்து அவர்கள் திருகோணமலைக்குப் புறப்பட்டார்கள். அவர்கள் அதிகாலையில் 5 மணிக்குப் புறப்பட்டு காலை 7.30 மணியளவில் திருக்கோணமலையை அடைந்தனர். அவர்கள், ஜீப் வண்டியைத் திருகோணமலையிலிருந்து மூதூருக்குக் கொண்டுவரும்படி இராசனிடம் கூறிவிட்டு, திருகோணமலைத் துறைமுகத்தினூடாக மூதூருக்குப் படகிற் பயணமாகிப் போயினர். படகின்மூலம் மூதூருக்குப் போகமுடியும். தான் படகில் பயணஞ்செய்வது மலர்விழிக்குப் பெருமகிழ்ச்சியளித்தது.

காலை 8.30 மணிக்குப் படகு புறப்படுவதாக இருந்தது. புறப்படுவதற்கு அரைமணிநேரத்திற்கு முன்னதாகவே பயணிகள் படகில் ஏற்றப்பட்டனர். மலர்விழியும் மணிவண்ணனும் திருகோணமலைத் துறைமுகத்திற் படகேறினர். அப்படகில் ஏறத்தாழ நாற்பது பேர் இருந்தனர். படகின் உட்புறம் இருமருங்கிலும் பயணிகள் உட்காருவதற்காகப் பலகைகள் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. படகோட்டிகள் பகுதி தனியாக இருந்தது. அங்கே ஆள்கள் உட்காருவதற்கு இடமிருக்கவில்லை. படகு குறிக்கப்பட்ட நேரத்திற் புறப்பட்டது. அரைமணிநேரத்தில் துறைமுகத்தின் நடுப்பகுதியைப் படகு வந்தடைந்தது. அப்பகுதியில் அங்குமிங்கும் கப்பல்கள் காணப்பட்டன. இக்கப்பல்களைத் துறைமுகத்திற்கு வெளியிலிருந்து பார்க்கமுடியாது. திருகோணமலை ஓர் இயற்கைத் துறை

முகம். இதிலே கப்பல்களை மறைத்து வைத்திருக்க முடியும் என்பதாலேயே இது முக்கியமான ஒரு துறைமுகமாகக் கருதப்படுகின்றது. போர்க் காலத்தில் கப்பல்கள் இத்துறை முகத்தின் நுழைவாயிலில் பத்திரமாக பாதுகாக்கப்பட்டன வென்று சொல்லப்படுகிறது. இயற்கையான குன்றுகள் இக் கப்பல்களுக்குப் பாதுகாப்பளிக்கின்றன. துறைமுகத்தின் மத்தியிலுள்ள பகுதி மிக ஆழமானது.

படகு நடுக்கடலைக் கடந்து கரைநோக்கித் திரும்பும்போது கடல்அலை கடுமையாக வீசியது. அப்போது படகு அலைகளினால்

அலைக்கழிக்கப்பட்டது. கடலலைகளிலிருந்து சிதறிய நீர், பயணிகள் அனைவரினதும் சீருடைகளே நனைத்தது. இப்போது கரை தூரத்தில் தெரிந்தது. தொலைவிலிருந்த நிலம் ஆள் நடமாற்றமற்றுக் காணப்பட்டது. கரையோரமாக ஒரு தொகையான சிறு குடிசைகள் தென்பட்டன.

“அதுதான் மூதூர்” என்று கரையைச் சுட்டிக்காட்டி மணிவண்ணன் மலர்விழிக்குக் கூறினான். அங்கே வெயில் அதிகமாகவிருக்குமா என்று மலர்விழி கேட்டான். ஆமாம். இங்கிருந்து பார்த்தால் அங்கே மரம் எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் ஓரளவு காட்டார்ந்த பகுதியாகத் தோற்றமளிக்கிறது. மாலை ஐந்துமணிக்குமேல் நீ அப்பக்கம் போகமுடியாது. காட்டு மிருகங்கள் இருக்கக்கூடும்” என்று மணிவண்ணன் கூறினான்.

இதற்குள் படகு மூதூரை அடைந்தது. மாவலிகங்கை மூதூருக்கு அருகிலே கடலில் விழுகின்றது. மூதூர் முப்பக்கத்திலும் நீரால் சூழப்பட்டுள்ளது. படகானது படகுத்துறையை நெருங்கியபோது அப்பகுதியில் நீர் ஆழமாக இல்லாததால் படகின் அடித்தளம் மணலிற் பதிந்தது. சில குழந்தைகள் கடலினுள் இறங்கி, படகுத்துறைக்குப் படகு வந்துசேர உதவினர். இதன்பொருட்டு அவர்கள் ஒரு நீண்ட தடியைப் பயன்படுத்தினர்.

மலர்விழியும் மணிவண்ணனும் மூதூரிற் சிறிதுநேரம் தங்கினர். ஜீப்வண்டி இன்னும் வந்துசேரவில்லை. அவர்கள் ஓய் வெடுப்பதற்காக அண்மையிலிருந்த கடைக்குட் சென்றனர். அந்தக் கடையின் கூரை கிடுகுகளால் வேயப்பட்டிருந்தது. அங்கே, உட்காருவதற்குச் சில வாங்குகள் போடப்பட்டிருந்தன. கடுமையாக வெயில் எறித்தது. மணல் தீயாகச் சுட்டது. அங்குமிங்கும் வளர்ந்திருந்த புளியமரங்களும் வேப்பமரங்களும் ஓரளவுக்குக் குளுமையளித்தன.

ஒருமணி நேரங்கழித்து இராசன் அவ்விடத்திற்கு ஜீப் வண்டியைக் கொண்டுவந்தான். “இராசன், நாங்கள் நெடு நேரமாகக் காத்திருக்கிறோம். வெயில் தாங்கமுடியவில்லை” என்று மலர்விழி கூறினான்.

“உள்ளே ஏறுங்கள்; விரைவில் நாங்கள் கிராமத்திற்குப் போய்விடுவோம்” என்று இராசன் கூற, அவர்கள் அனைவருமே மகிழ்ச்சியோடு வண்டியில் ஏறிக் கொண்டனர். மணற் பாதை வழியே இராசன் ஜீப்வண்டியை ஓட்டினான். சிறிது தூரஞ் சென்றதும் தார்போட்ட வீதி வந்தது. “நான் இப்போது ஒரு வேப்பமரத்தைக் காட்டுகிறேன். அது நொக்ஸ் கரையிலி றங்கிய இடத்தைக் குறிப்பதற்காக நாட்டப்பட்டதாகும்” என்று மணிவண்ணன் கூறினான். “அது சமீபத்திலா இருக்கிறது? எங்கே இருக்கிறது?” என்று மலர்விழி பரபரப்புடன் கேட்டாள். “அதோ தெரியுது பார்! அந்த மரந்தான்” என்று மணிவண்ணன் கூறினான். மூதூரில் முஸ்லிம்களே பெரும்பாலும் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் அன்போடு பழகிப் பிறருக்கு உதவி செய்வர். இவர்கள் கிராமத்தை வந்தடைந்தபோது அதிசயமொன்றைக் கண்டனர். ஒவ்வொரு பெரிய மரத்திலும் தேன்கூடு காணப்பட்டது. மரங்களில் மலர்கள் நிறைந்திருப்பதால் தேனைக் குடிப்பதற்காக வரும் தேனீக்கள் தங்கள் கூடுகளைக் கட்டுகின்றன என்று மணிவண்ணன் விளக்கினான்.

“இப்பருவத்தில் மாமரத்துப் பூக்களிலே பெரும்பாலும் தேன் நிறைய உண்டு. அதன் சுவை மாம்பழத்தின் சுவையை யொத்தது. அதன் நிறமோ பெரிதும் மஞ்சள் நிறமானது” என்று இராசன் கூறினான். “இத் தேன் கூடுகளிலுள்ள தேனீக்கள் ஆள்களைக் கொட்டிவிடுமா?” என்று கேட்டாள் மலர்விழி. “இல்லை; அவை யாருக்கும் தீங்கு செய்யா. இங்குள்ள ஆள்களுக்குத் தேன் எவ்வாறு எடுப்பது என்பது தெரியும். அஃது அவர்களுக்கு ஒரு விளையாட்டைப் போன்றது. அவர்கள் மரத்தின் ஒரு கிளையை ஒடித்துத் தடியிற் கட்டி, இலைகளால் தேன்கூட்டில் அடிப்பார்கள். அப்போது தேன்கூட்டைவிட்டுத் தேனீக்கள் பறந்தோடும். பின்னர் தேனை எடுப்பார்கள். ஒரு போத்தல் தேனை ஏறக்குறைய பத்து ரூபாவுக்கு வாங்கமுடியும்” என்று இராசன் கூறினான்.

“அங்கேயுள்ள கூடுகளைப் பார்! அவை பறவைகளாற் பின்னப்பட்டவை” என்று மணிவண்ணன் பறவைக் கூடுகளைக் காட்டினான். “அக்கூடுகளுள் ஒன்று எனக்குக் கிடைத்

தால் எப்படியிருக்கும்.” என்று மலர்விழி வியந்தாள். “அஃது அவ்வளவு கடினமான காரியமல்ல. ஒன்றல்ல, உனக்குப் பத்துக் கூடுகளை நான் தரமுடியும். நூற்றுக்கணக்கான கூடுகள் இங்கு இருக்கின்றனவே” என்று இராசன் கூறினான். அடர்ந்து வளர்ந்த மரங்களில் இக்கூடுகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. இஃது ஓர் அபூர்வமான பிரதேசமே. இங்கே இயற்கை நன்கு பாது காக்கப்பட்டிருக்கிறது. சதுப்பு நிலங்களுங்கூட இங்கு காணப்படுகின்றன” என்று கூறி மலர்விழி வியந்தாள். “ஆம்; கடும் வெப்பநிலை இங்குண்டு. அவ்வாறான சூழ்நிலையில் மரங்கள் செழித்து வளருவதில்லை. இங்கு வளரும் மரங்கள் வெப்பத்தை

எதிர்த்து நிற்பவை மட்டுமன்றிச் சதுப்பு நிலங்களில் வளரக் கூடியவையுமாகும். அம்மரங்களை அங்கே பார்” என்று மணி வண்ணன் சுட்டிக்காட்டினான்” அவை கிடைச்சி மரங்கள்; அவற்றின் உள்ளீடுகளை எடுத்துப் பிழிந்து, பானந் தயாரிக்கலாம்” என்று இராசன் சொன்னான்.

அவர்கள் சென்ற பாதையில் மக்கள் செறிந்துவாழும் பகுதிகளைக் காணவில்லை. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக சில ஓலைக் குடிசைகள் தென்பட்டன. இரண்டு மூன்று கிலோ மீற்றர் இடைவிட்டு ஆங்காங்கே சில வீடுகளும் ஒரு கடையும் அமைந்திருந்தன. நன்றாகக் கட்டப்பட்ட கல்வீடுகளும் சில விருந்தன.

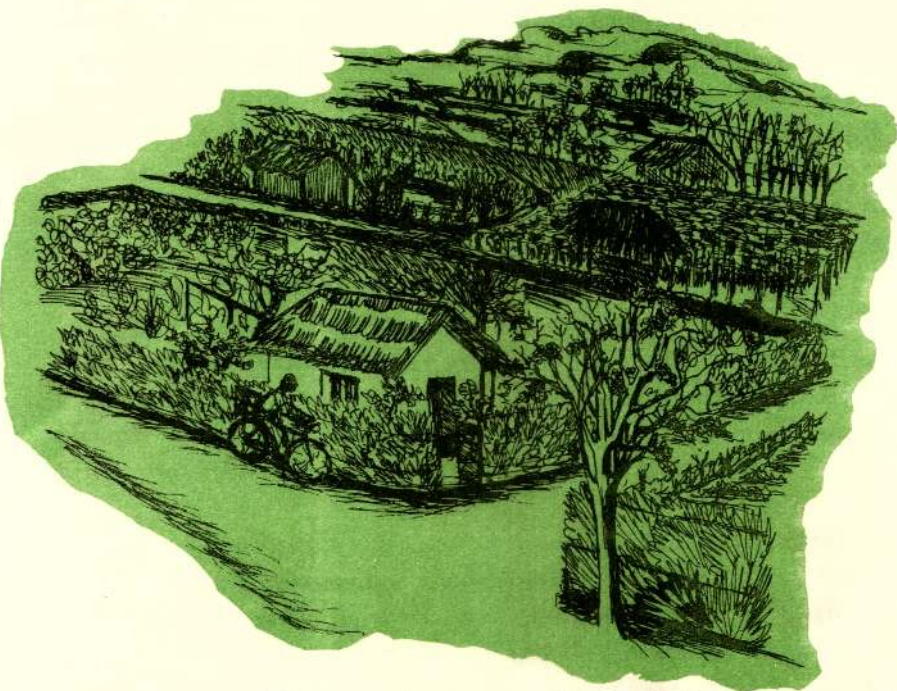
“அங்கே ஒரு பாடசாலை தெரிகிறது. அதனால், பக்கத்திலே கிராமம் ஒன்று இருக்கவேண்டும்” என்றான் மலர்விழி. “ஆம், நாம் அந்தக் கிராமத்திற்குத்தான் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம். முஸ்லிம் மக்கள் அங்கு வசிக்கிறார்கள். அப் பாடசாலைத் தலைமையாசிரியரை எனக்கு நன்கு தெரியும். அவர் நம்மை அக்கிராமத்திற்குக் கூட்டிச்செல்வார்” என்று கூறினான் மணி வண்ணன்.

பாடசாலை ஒரு நீளமான கட்டடத்தைக் கொண்டு அமைந்திருந்தது. அக்கட்டடத்திற்குள் தலைமையாசிரியரின் குடிமனையும் இருந்தது. அவர் ஒரு சாரமும் கோட்டும் அணிந்திருந்தார். தலைக்குத் தொப்பியும் அணிந்திருந்தார். “நாம் இப்பொழுதே புறப்படுவோமா?” என்று கேட்டான் ‘மணி வண்ணன்’.

“உள்ளே வாருங்கள். கொஞ்சம் தயிர் சாப்பிடுவோம்” என்று கூறி, தலைமையாசிரியர் ஒரு சட்டித் தயிரையும் ஒரு போத்தல் தேனையும் எடுத்து வைத்தார். “நாங்கள் தேனோடு தான் தயிர் சாப்பிடுவோம்” என்று அவர் சொன்னார். “ஆச்சரியப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது. உலகிலே நீண்ட காலம் வாழ்வோர் தயிரும் தேனும் சாப்பிடுவோரே” என்று மேலும் கூறினார் ஆசிரியர்.

“இந்தத்தேன் மிகவும் சுவையானதுதானே. நான் கொஞ்சம் தேன் குடிக்கவேண்டும்” என்று கேட்டான் மலர்விழி. “அதிகமாகக் குடித்துவிடாதே, மயக்கம் வந்துவிடும்” என்று

தலைமையாசிரியர் எச்சரித்தார். “தயிரோடு தேனை எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் சாப்பிடு. அப்போது எதுவும் நேரிடாது” என்று அவர் விளக்கினார்.

தலைமையாசிரியரும் ஜீப் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு, மலர் விழியையும் மணிவண்ணையும் குச்சொழுங்கைகளுக்கூடாகக் கூட்டிச் சென்றார். கடலுக்கருகே தோப்பூர் என்ற ஒரு சிற்றூர் இருந்தது. கிடுகுகளால் வேயப்பட்ட வீடுகள் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து இணைக்கப்பட்டிருந்தன. முழு வீடுமே கிடுகுகளால் மூடப்பட்டிருந்தது. நுழைவாயில் ஒன்று தான் இருந்தது. சமையல் செய்த பாளை சட்டிகள் கழுவப் பட்டு, மணலிற் காயவைக்கப்பட்டிருந்தன. முற்றத்திலே பெண்கள் தங்கள் குழந்தைகளை விளையாடவிட்டு, பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அக்குழந்தைகளோ நிர்வாணமாக ஓடித்திரிந்தனர். ஐந்து வயதுக் குழந்தைகள் சட்டைகளை அல்லது மேலங்கிகளை மட்டுமே அணிந்து அரைநிர்வாணமாகக் காட்சியளித்தனர். அவர்களுடைய வீடுகளையும் உடை

களையும் மலர்விழி ஆச்சரியத்தோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“இதுதான் கிராமம். இக்குழந்தைகள் எந்த விடயமானாலும் அதுபற்றி உன்னிடம் பேசுவார்கள்” என்று தலைமையாசிரியர் சொன்னார். மலர்விழி ஜீப் வண்டியில் ஏறி, சமீபத்திலிருந்த வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள். பாத்தும்மாவும் பாருக்கும் அவளை வியப்போடு நோக்கினார்கள். பாத்தும்மாதளர்ந்த காற்சட்டை போன்ற ஒன்றை உடுத்திருந்தாள். அதற்குமேல் ஒரு கோட்டை அணிந்திருந்தாள். கழுத்தைச் சுற்றி ஒரு சால்வை போட்டிருந்தாள். பாருக் ஒரு கட்டைக் காற்சட்டையும் மேற்சட்டையும் உடுத்திருந்தான். பாத்தும்மா வெட்கப்பட்டு ஓடிவிடுவதற்கு முயன்றாள். மலர்விழி அவள் பக்கத்திற்சென்று, “உனது உடுப்பு மிக அழகாக இருக்கின்றது. இதனை உடுத்துக்கொண்டு வேலைசெய்வது மிகவும் எளிதாக இருக்கவேண்டும், இல்லையா?” என்று கேட்டாள். பாத்தும்மா பதில் எதுவும் கூறாமல் சிரித்தாள்.

“நீ பாடசாலைக்குப் போகிறாயா? எந்த வகுப்புப் படிக்கிறாய்” என்று மலர்விழி வினவ, “நான் ஐந்தாந்தரம் படிக்கிறேன்” என்று பாத்தும்மா பதிலளித்தாள்.

“இப்பெண்கள் மிக வெட்கப்படுகிறவர்கள். அதனாற்றான் உனது கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கிறார்களில்லை. இங்குள்ள பெண்கள் உயர்கல்விக்குச் செல்வதில்லை. அவ்வாறான பழக்கம் இங்கு இல்லை” என்று தலைமையாசிரியர் கூறினார்.

“ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்குமிடையே என்ன வேறுபாடு இருக்கிறது? படித்து முன்னேறுவதன்மூலமே நாம் நாட்டுக்குச் சேவை செய்ய முடியும்” என்று கூறினாள் மலர்விழி.

“பாத்தும்மா மேற்படிப்புக்குப்போக விரும்புகிறாள்” என்று பாருக் சொன்னான். பாத்தும்மா அவன் தங்கை. அவளே ஒரு புத்திசாலி. முஸ்லிம் இனத்தின்மீது ஆழ்ந்த பற்றுள்ளவன். பெண்கள் படிப்பதால் குடும்பம் முன்னேறும் என்ற கருத்துடையவன். அவனுடைய கருத்துக்கள் அவன் தங்கையிடம் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. அவனுடைய ஆழமான கருத்துக்கள் அவன் தாய் தங்கையின் கருத்துக்களையுமே மாற்றியமைக்கத்தக்கனவாய் செல்வாக்குச் செலுத்தின.

தலைமையாசிரியரும் பிறரும், பாருக் ஒரு நாளைக்கு ஒரு தலை வளாக விளங்குவான் என உணர்ந்தனர். பிறர் இவ்வாறு புகழ்வதைக் கேட்டபோது, தான் நன்றாகப் படிக்கவேண்டும் என்று அவன் உறுதி பூண்டான். பாத்தும்மாவும் அவ்வாறான எண்ணங்களைக் கொண்டவளே. ஆயினும், அச்சமுகத்திலுள்ள பெண்களுக்கு இயல்பாக அமைந்துள்ள நாணம் அவளையும் எளிதாக விட்டுவிடவில்லை. அவள் எவ்வளவுதான் முயன்ற போதிலும், அவ்வாறான இயற்கைக் குணங்கள் அவளிடம் குடிபுகுந்திருந்தன. அவள் பாருக்கின் அறிவுரைகளுக்குப் பெரிதும் மதிப்பளித்தாள்.

பாருக் தனது சுற்றாடலைச் சுத்தமாக வைத்திருப்பதன் அவசியத்தையும், சத்தான உணவு உட்கொள்ளுவதன் முக்கியத்துவத்தையும் நன்றாக அறிந்திருந்தான். அவன் கல்விப் பொதுத் தராதரச் (சா. த.) சான்றிதழ் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் தன்னுடைய பாடப் புத்தகங்களை நன்கு படிப்பதுமட்டுமன்றி, தான் படித்தவற்றைச் செயற்படுத்தியும் வந்தான்.

மலர்விழி, மணிவண்ணன், பாத்தும்மா, பாருக் ஆகியோர் தலைமையாசிரியருடன் கிராமத்தினுடாகப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். கிராமவாசிகள் மிகவும் ஏழைகள் என்பதை அவர்கள் அனைவரும் உணர்ந்தனர். குழந்தைகள் நல்ல உடை உடுப்பது அபூர்வம். நிலத்திற் பயிரிட்டு அக்கிராமத்தவர் சீவியம் நடத்தினர்.

கிராமத்திற்குப் புறத்தில் விவசாயிகள் உழுது கொண்டிருந்ததை அவர்கள் பார்த்தார்கள். அங்கே தமிழ்க் குடும்பங்களும் இருந்தன. அவர்கள் பெரும்பாலும் விவசாயம் செய்வோராக இருந்தாலும், சிலவேளைகளில் மீன்பிடித்தொழிலிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

அவர்கள் உழுவதற்கு எருதுகளைப் பயன்படுத்தினர். அங்கு மிங்கும் கால்நடைகள் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. பெருந்தொகையான ஆடுகள் மனம்போனபடி மேய்ந்துகொண்டிருந்ததைக் கண்ட மலர்விழி, “இந்த ஆடுகள் யாவும் இங்கு என்ன செய்கின்றன?” என்று கேட்டாள். “ஆடுகளை வளர்ப்பதற்குப் பெரிதாக செலவுசெய்ய வேண்டியதில்லை. அவை எதனை

யும் தின்னும். அதுமட்டுமன்று, அவை தங்களுக்கு வேண்டிய உணவைத் தாங்களே தேடிக்கொள்ளுகின்றன” என்று பாத்தும்மா பதிலளித்தாள்.

“இவ்வாடுகளை வாங்குவதற்குக் கொழும்பிலிருந்து ஆள்கள் வருவார்கள். ஆடுகளை விற்பதன்மூலமே கிராமத்தவர் பணஞ் சம்பாதிக்கிறார்கள்” என்று பாருக் கூறினான்.

“புது வருடத்தை நீங்கள் கொண்டாடுவதில்லையா? அவ்வாறான கொண்டாட்டம் இங்கு நடைபெறுவதற்கான அறிகுறிகள் எவற்றையும் காணோமே!” என்று மலர்விழி கேட்டாள்.

“நாங்கள் புதுவருடம் கொண்டாடுவதில்லை. நாங்கள் இஸ்லாம் சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். எங்களுக்கென வேறு பெருநாட்கள் உண்டு. றம்மான் பண்டிகையை நாங்கள் சிறப்பாகக் கொண்டாடுகிறோம். றம்மான் மாதத்தில் நாங்கள் நோன்பு இருப்போம்” என்று பாருக் சொன்னான்.

பாருக் இதனைச் சொல்லி முடிப்பதற்குள் மலர்விழி குறுக்கிட்டு, “அது என்ன?” என்று கேட்டாள்.

“நோன்பு இருக்கும் காலத்தில் பகற்பொழுதில் நாங்கள் எதுவும் சாப்பிடுவதில்லை. வாயில் ஊறும் எச்சிலைக்கூட விழுங்குவதில்லை” என்று பாருக் பதிலளித்தான்.

“உங்களுக்குப் பசிக்காதா?” என்று மீண்டும் கேட்டாள் மலர்விழி.

“முதல் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குப் பசியிருக்குந்தான். அதன்பின் எங்களுக்கு அது பழக்கப்பட்டுவிடும். இரவில் நாங்கள் சாப்பிடுவோம். நோன்புகாத்த பின்னர் உடனடியாக நிறையச் சாப்பிடுவது நல்லதல்ல. நல்ல சுவையான கஞ்சி காய்ச்சி, அதனோடு ஆட்டிறைச்சியையோ கோழியிறைச்சியையோ சேர்த்துக்கொள்வோம். அஃது உருசியாக இருப்பதுமட்டுமன்றி எளிதில் சீரணிக்கவுஞ் செய்யும். அதன்பின் சத்தான உணவை உட்கொள்வோம். அதிகாலை மூன்றுமணியளவில் எழுந்து சாப்பிடுவோம். அதனையடுத்துப் பகற்பொழுதில் நோன்பு பிடிப்போம். சிறு குழந்தைகள் நோன்பு காப்பதில்லை” என்று பாருக் அனைத்தையும் விவரமாகக் கூறினான்.

“அடுத்துவரும் அமாவாசை நாளன்று நாங்கள் நோன்பை முடிப்போம். அந்நாளிலே நாங்கள் றம்ழான் பண்டிகையைக் கொண்டாடுவோம். உருசியான உணவைச் சமைத்து, அக்களிப்புடன் உண்போம். புரியாணி, வட்டிலப்பம் என்பன போன்ற பலவகை உருசியான உணவுகளைத் தயாரித்து, பண்டிகையைக் கொண்டாடி மகிழ்வோம். முழுக்கோழியைப் பொரித்து, பிற கறிவகைகளையும் சமைத்து உணவு பரிமாறுவோம்” என்று கூறி, பாத்தும்மா மேலும் விளக்கமளித்தாள். “நாங்கள் உணவு வகைகளை தட்டுக்களில் வைத்து எங்கள் சிங்கள தமிழ் நண்பர்களின் வீடுகளுக்கு அனுப்பி வைப்போம். பல்வேறு இனிப்புப் பண்டங்களையும் தயாரிப்போம். அவற்றை நெய்யில் வறுத்தெடுப்போம். லட்டு, பூந்தி, மில்க்டொபி போன்றவற்றை நெய்கலந்து தயாரிப்போம். அதுபோன்ற மகிழ்ச்சியான நாள் எங்களுக்கு வேறு எதுவுமில்லை. உறவினர் வீடுகளுக்குச் சென்று வருவோம். அதுபோல அவர்களும் எங்கள் வீடுகளுக்கு வருவார்கள். நன்றாகச் சாப்பிட்டு, அலங்காரமாகப் புத்தாடை அணிந்து அந்நாளைக் கழிப்போம்” என்று பாத்தும்மா அடுக்கிக்கொண்டேபோனாள்.

“அஃது எத்துணை அருமையான பண்டிகையாக இருக்க வேண்டும்!” என்று கூறி வியந்தாள் மலர்விழி.

“எங்களுக்கு இப்பொழுது விடுமுறையில்லை. நோன்புக்காக ஒருமாத விடுமுறை எங்களுக்குக் கொடுப்பார்கள். இதனால், இப்பொழுது எங்களுக்குப் பாடசாலை நடைபெறுகிறது. புத்தாண்டுக் காலத்தில் முஸ்லிம் பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குச் செல்வார்கள்” என்று பாருக் விளக்கினான். “நாங்கள் சமயத்தை நன்றாகக் கடைப்பிடிக்கிறோம். ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் நாங்கள் மகுதிக்குப் போகிறோம். வெள்ளிக்கிழமைகளில் எங்களுடைய பாடசாலைகளை நேரத்தோடே மூடி விடுவார்கள்” என்று மேலும் பாருக் கூறினான்.

“பெண்களாகிய நாங்கள் மகுதிக்குச் செல்வதில்லை. நாங்கள் வீட்டில் தங்கியிருந்து தாயுடன் சேர்ந்து குர்ஆனை ஒதுவோம். நாங்கள் வீட்டில் சமயத்தைப் படித்து அதன்வழி ஒழுகுவோம். எங்கள் பாடசாலைகளில் சமயத்தைப் படிப்பிப்பதற்குத் தனியாக ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களை

மௌலவிகள் என அழைப்போம். அவர்கள் நன்றாகச் சமயம் கற்பிப்பார்கள்” என்று சொன்னான் பாத்தும்மா.

“ஆம் உங்களுடைய பழக்கங்கள் ஏனைய இனங்களைச் சேர்ந்த குழந்தைகளுடைய பழக்கங்களிலிருந்தும் வேறுபட்டவையென மணிவண்ணன் சொன்னான். உங்களுடைய விவாகங்கள் இரவில் நடைபெறுமாம், அப்படித்தானே” என்று கேட்டான் மலர்விழி.

“ஆம், எங்களுடைய பழக்க வழக்கங்கள் முற்றாக மாறுபட்டவை. பண்டிகைக் காலத்தில் ஒரே தட்டிலிருந்தே நாங்கள் உணவை எடுத்து உண்போம். அஃது எங்களுடைய சகோதரத்துவத்தைக் காட்டும் அறிகுறியாகும். எங்களுடைய சமயம் இந்தச் சகோதரத்துவத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது” என்று கூறினான் பாருக்.

“இப்போது எனக்கு விளங்குகிறது. இவை நல்ல பழக்கங்களே. ஒவ்வோர் இனத்துக்கும் சிறந்த பழக்கங்கள் சில உண்டு. அவற்றை நாம் தெரிந்துகொண்டு அவற்றுக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டும்” என்று மலர்விழி சொன்னான்.

“நாங்கள் முகம்மது நபிநாயகம் அவர்களின் பிறந்த நாளையும் கொண்டாடுகிறோம். அன்று இறைச்சியும் மீனும் சாப்பிடுவோம். ஏராளமாகப் பாலை அருந்துவோம். அதனோடு தயிரில் தேனைவிட்டுப் பருகுவோம்” என்று பாத்தும்மா சொன்னான்.

“தேனை விற்று நீங்கள் நிறையப் பணஞ் சம்பாதிக்கிறீர்களாக்கும்” என்று கேட்டான் மலர்விழி. “நாங்கள் ஒரு போத்தல் தேனைப் பத்து ரூபாவுக்குக் கூட விற்க முடியாது” என்று பதிலளித்தான் பாத்தும்மா.

“ஏன்? கொழும்பில் கலப்பில்லாத சுத்தத்தேன் ஒரு போத்தல் அறுபது ரூபாவுக்கு விற்கிறதே. அப்படியிருந்தும், இங்குக் கிடைப்பது போல சுத்தமான தேனை அங்கு வாங்க முடியாதே” என்று மலர்விழி கூறினான்.

“இலங்கையில் ஏராளமான உணவு வகைகள் கிடைக்கின்றன. நூறு முருங்கைக் காய்களைக் கொண்ட ஒரு கட்டை ஒரு ரூபாவுக்கு வாங்கலாம். பீர்க்கங்காய் இருத்தலொன்று 50 சதம். வெண்டைக்காயும் புடோலங்காயும் மிக மலிவு.

இங்கு நிறையத்தேன் கிடைக்கிறது. உலகத்தில் இலங்கையிற் கிடைப்பது போன்று மலிவுப் பொருள்களை வேறெங்குமே காணமுடியாது. ஆனால், பொருள்களைப் பங்கிடு செய்யும் முறை ஒழுங்காகச் செயற்படாததால், தந்திரம் படைத்த வியாபாரிகள் கொள்ளையாகச் சம்பாதிக்கிறார்கள்” என்று குட்டிப் பிரசங்கம் செய்தான் மணிவண்ணன். “இதனாற்றான் நாம் அனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து வியாபாரிகள் கொள்ளை இலாப மடிப்பதைத் தடுப்பதற்கு ஏதாவது செய்யவேண்டும்” என்று அவன் மேலும் கூறினான்.

இவர்கள் இவ்வாறு உரையாடிக்கொண்டு சென்றதும், குழந்தைகள் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து பவனியாகப் போனார்கள். அப்போது ஏறத்தாழ மாலை ஐந்து மணி. சூரியன் மெல்ல மெல்ல மேற்கிலே சாய்ந்து கொண்டிருந்தான். “மலர்விழி, நாம் திரும்பிப் போவதற்கு நேரமாகி விட்டது. இரவில் அந்த வழியாகத் திரும்புவது ஆபத்தானது. அப்பக்கம் வனவிலங்குகள் இருக்கின்றன. மாலைவேளைகளில் படகுகள் வேலை செய்யாவென்பதால், நாம் ஜீப் வண்டி

மூலமே பயணஞ் செய்ய வேண்டிய அவசியமிருக்கும்” என்று மணிவண்ணன் கூறினான். “நாம் இன்னும் சிறிதுநேரம் இங்கு தங்கியிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்!” என்று சொன்னான் மலர்விழி. “அதற்கென்ன, இன்னும் சிறிது நேரம் தங்கிப் போங்கள்” என்று மற்றவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால், அவர்கள் அரைகுறை மனத்துடனேயே அவ்விடத்திலிருந்து புறப்பட்டு, தலைமையாசிரியருக்கு நன்றிகூறிவிட்டு, பிறரிடமும் பிரியாவிடை பெற்றுச் சென்றார்கள்.

“குழந்தைகளுடைய வாழ்க்கையின் மிக்க இன்பகரமான அமிசத்தை இன்னும் நாம் காணவில்லை” என்று மணிவண்ணன் கூறினான். “மணிவண்ணா, அவ்வாறாயின், உண்மையான நிலைமைகளை நீ எனக்கு இன்னும் காண்பிக்கவில்லையா?” என்று கேட்டாள் மலர்விழி. “அவ்வாறான விடயங்களைப் பற்றி நீ பிறரிடமிருந்து கேட்பதைக் காட்டிலும் அவற்றை உன் கண்களாலேயே நேரிற் கண்டறிவது சிறப்பு” என்று மணிவண்ணன் பதிலளித்தான். இப்போது மணி ஆறைக் கடந்துவிட்டது. மணிவண்ணனும் இராசனும் இப்பயணம் ஓரளவு ஆபத்தானது என்பதை நன்கு அறிவார்கள். ஆனால் மணிவண்ணன் துணிகரச் செயல்களை விரும்புவான். மலர் விழியும், தைரியமானவள்தான். அவள் வீரதீரச் செயல்களை விரும்புகிறவள் என்பது மணிவண்ணனுக்குத் தெரியும். அப்போது ஜீப் வண்டியை வேகமாக அவர்கள் ஓட்டிச் சென்றனர்.

“அதோ யானைக்கூட்டம்! இருபது யானைகளாவது இருக்கும். யானைக்குட்டிகள் வீதியோரத்தில் தூங்குகின்றன” என்று சத்தமிட்டாள் மலர்விழி.

“உஷ், உஷ் சத்தமிடாதே” என்று சொல்லி இராசன் தனது கையால் மலர்விழியின் வாயைப் பொத்தினான். “பயப்படாதே. எனக்கு மந்திரம் தெரியும்” என்று அவன் சொல்லி, பிறர் காதிற் கேட்காதமுறையில் ஏதோ முணுமுணுத்தான். இராசன் மெதுவாக ஜீப் வண்டியை நிறுத்தி, முகப்பு விளக்கை அணைத்தான். “தயவுசெய்து மந்திரத்தை இப்பொழுது முணுமுணுக்காதே. நான் அந்த யானைக்கூட்டத்தை நன்றாகப் பார்க்கவிடு” என்று வேண்டினான் மலர்விழி. தொலைநோக்குக் கண்ணாடியொன்றை மலர்விழியிடம் கொடுத்து, அவற்றின் உதவியால் யானைகளைப் பார்க்குமாறு கூறினான்

மணிவண்ணன். அவன் வாய்திறந்து பேசாது, சைகையால் மலர்விழிக்குச் சிலவற்றை விளக்கிக் காட்டினான். “அவையாரையும் துன்புறுத்த மாட்டா. இவ்விடத்திலிருந்து அவை விலகிப் போகும் வரையில் நாம் இங்கு காத்திருப்போம்” என்று மணிவண்ணன் கூறினான்.

அவர்கள் மூவரும் சத்தமிடாமல் யானைக்கூட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். மலர்விழி தொலைநோக்கிக் கண்ணாடியை அணிந்திருந்தாள். “பெண்யானை தனது சூட்டியைத் தனது துதிக்கையால் மெல்ல வருடுகிறது. இப்போது அது சில கிளைகளை முறிக்கின்றது. அவை அங்குமிங்கும் பார்க்கிறன. அவை இந்தப் பக்கம் வந்துவிடுமோ? எங்களைக் கண்டுவிடுமோ? அதோ அந்த யானை தாளத்திற்கேற்பத் துதிக்கையை அசைக்கின்றது” என்று மலர்விழி சொன்னாள். “நாங்கள் நாளை வரைக்கும் இங்குத் தான் தாமதிக்க வேண்டியிருக்குமோ” என்று அங்கலாய்த்தான் மணிவண்ணன். “இல்லை. அவை இன்னும் இரண்டு மணிநேரத்தில் இங்கிருந்து போய்விடும். அவைகளை இப்பொழுதே இங்கிருந்து என்னால் விரட்ட முடியும்” என்று தைரியங் கூறினான். இராசன். “தயவுசெய்து விரட்டாதே. விடியற்காலம் வரைக்கும் நாம் அவைகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கலாம். எனக்குப் பயமில்லை” என்று மலர்விழி கேட்டுக்கொண்டாள்.

யானைகளை மலர்விழி மிக்க களிப்போடு பார்த்தாள். இவ்வாறு பார்த்துக்கொண்டு அவர்கள் ஒரு மணிநேரம் வரைக்கும் ஜீப் வண்டியில் இருந்தனர். பாலை மரத்தில் பழங்கள் பழுத்துக் குலுங்குவதையும் அவர்கள் கண்டார்கள். பாலைப் பழத்தின் மணம் எல்லாவிடமும் பரவியிருந்தது. மலர்விழி மாம்பழ இரசத்தைப் போத்தலிலிருந்து வாயினுள் ஊற்றிக் கொண்டாள். கொஞ்சம் விசுக்கோத்தையும் அவள் சாப்பிட்டாள். “நான் இந்த இரவை இங்கு கழிக்கப் போகிறேன். விடியும் வரைக்கும் இங்கே இருப்பதற்கு எனக்கு விருப்பமாக இருக்கின்றது” என்று மலர்விழி சொன்னாள்.

“இப்பாலை மரங்களைப் பார். கரடிகள் பாலைப் பழத்தைத் தின்பதற்காக இங்கு வந்துபோகின்றன. அவற்றிலிருந்து தப்புவதற்கு கைக்கோடரி வைத்திருக்க வேண்டும். கரடிகளால் மரமேற முடியும்” என்று இராசன் கூறினான். “அவை

இப்போது வருமா?" என்று அச்சத்துடன் கேட்டாள் மலர் விழி. "இல்லை; அவை வரமாட்டா" என்று மலர்விழிக்கு ஆறுதலளிக்கும் வகையில் இராசன் பதிலளித்தான்.

சிறிது நேரத்தில் யானைகளுக்கிடையே சிறிது சலசலப்பு உண்டானது. பெரிய யானையொன்று உரத்துப் பிளிறியது. அந்தப் பிளிறலால் மலர்விழியின் காது அதிர்ந்தது. உடனடியாக ஜீப் வண்டியை ஓட்டிச் செல்வதற்கு இராசன் ஆயத்தமானான். பிளிறிய யானை காட்டுக்குள் சென்றது. அது சென்றபோது புதர்க்காடுகள் முறிந்து விழும் அரவம் கேட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து மற்ற யானைகளும் பின் சென்றன. யானைக்குட்டிகள் வீதியோரத்திலிருந்து மெதுவாக எழுந்து, தாய் யானையைப் பின்பற்றிச் சென்றன. அவை தாள் லயத்திற்கேற்ப நடைபயின்றது போன்று நடந்து சென்றன. மலர்விழி மிக்க மகிழ்ச்சியோடு அதனைக் கண்டாள். அவள் தொலைநோக்குக் கண்ணாடியை அங்குமிங்கும் திருப்பி, யானைக் கூட்டம் காட்டினாள் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். "நான் இந்த யானைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது முழு உலகமுமே மறந்துபோனது" என்று கூறி மலர்விழி பெருமூச்சுவிட்டாள். "இன்னும் சிறிது நேரம் தாமதித்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும்" என்று மணிவண்ணன் கூறிக்கொண்டான்.

"இப்பகுதியிலுள்ள குழந்தைகளின் வாழ்க்கையில் மற்றுமோர் அமிசமும் உண்டு. அவர்கள் இரவு நேரங்களில் வீட்டை விட்டு வெளியே போவதில்லை. "அதோ, தூரத்தில் தெரியும் நெருப்பைக் கவனி. அந்த இடத்திற்குச் சமீபமாக வீடொன்று இருக்கவேண்டும். இவர்கள் தீயை மூட்டி, யானைகளை விரட்டி அவ்வாறான முறையில் சீவிக்கிறார்கள். அபாயத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக இப்பிள்ளைகள் கூட்டமாகச் சேர்ந்து பாடசாலைக்குச் செல்கிறார்கள். மனித சத்தத்திற்கு யானைகள் பயப்படும். இதனாற்றான் அவர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து போகிறார்கள்" என்று இராசன் கூறினான்.

"இப்பகுதியிலும் பாடசாலைகள் இருக்கின்றனவா?" என்று மலர்விழி வினவ, "ஆம். சிறிய பாடசாலைகள் இங்கு உண்டு. இப்பாடசாலைகளில் முதலாந் தரம் முதல் ஐந்தாந்

தரம் வரைக்குமே வகுப்புகள் இருக்கின்றன. முழுப் பாடசாலைக்கும் ஆசிரியர் ஒருவர் மட்டுமே இருக்கிறார்” என்று இராசன் பதிலளித்தான்.

“முப்பது நாற்பது பிள்ளைகளே இங்குப் படிக்கிறார்கள். அரசாங்கம் இப்பாடசாலைக்கு உதவியளிக்கின்றது” என்று மேலும் இராசன் கூறினான்.

“பிறருக்குத் துன்பந் தராத மிருகங்களைக் கண்டு ஒருவர் ஏன் பயங்கொள்ள வேண்டும்? அவ்வாறான மிருகங்களைக் காணும்போது உண்மையிலே அவற்றின்மீது விருப்பம் உண்டாகிறது அல்லவா!” என்று பெருமைப்பட்டுக் கொண்டான் மலர்விழி.

“இம்மிருகங்களுக்கிடையே குழந்தைகள் சிலர் தங்கள் சீவியம் முழுவதையும் கழிப்பார்களாயின், நாம் ஏன் இரு நாள்கள் அவற்றிடையே செலவிடக்கூடாது? அடுத்த தடவை நாம் நேராக மூதூருக்கு வந்து, பாத்தும்மாவுடனும் பாருக்குடனும் ஒரு கிழமையைக் கழிக்க வேண்டும்” என்று மலர்விழி மேலும் கூறினான்.

“ஏன் ஏனைய நண்பர்களைக் கூட்டிவர மாட்டாயோ. இராணி, ரமேஷ், மோகன் ஆகியவர்கள் உன்னுடன் வருவதற்கு விரும்புவார்களே!” என்று மணிவண்ணன் கேட்டான்.

“அவர்கள் பெற்றோர் அவர்களுக்கு அனுமதியளிப்பார்கள் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அவ்வாறு அனுமதி கிடைத்தால் அவர்களையும் நான் கூட்டிவர விருப்பமே” என்று மலர்விழி பதிலளித்தான்.

இவ்வாறாக அவர்கள் உரையாடிக்கொண்டே சேருவிலை தங்கு விடுதியை இரவு 10 மணியளவில் அடைந்தனர்.

“மலர்விழி! நாம் பழைமை வாய்ந்த ஒரு கோயிலைப் பார்க்கப் போகிறோம். அதனால், இன்று நன்றாக உறங்கி, அதிகாலையிலே எழுந்துவிடு” என்று இராசன் கூறினான்.

5. பயிற்சி

பின்வரும் வினாக்களுக்கு மிகப் பொருத்தமான விடைகளை அடைப்புக்குறிக்குள்ளிருந்து தெரிந்து, அவற்றின் கீழ்க் கோடிடுக :

(1) எவ்விடத்திலிருந்து மலர்விழியும் அவளைச் சேர்ந்தவர்களும் மூதாருக்குப் புறப்பட்டனர்? எந்த நேரத்தில்?

- i. அதிகாலையில் படகின்மூலம்
- ii. நகரிலிருந்து காலை 10 மணியளவில்
- iii. திருக்கோணமலை துறைமுகத்திலிருந்து காலை 9.30 மணிக்கு
- iv. மோட்டார் வாகனத்தின் மூலம் இரவு நேரத்தில்

(2) திருக்கோணமலைத் துறைமுகம் எவ்வகையான துறைமுகம்?

- i. இயற்கைத் துறைமுகம்
- ii. மனிதர் கட்டியெழுப்பிய துறைமுகம்
- iii. மிகப்பெரிய துறைமுகம்
- iv. படகுகளை மட்டுமே பயன்படுத்தத்தக்க துறைமுகம்.

(3) திருக்கோணமலைத் துறைமுகம் ஒரு முக்கியமான துறைமுகம் என்பதற்கான காரணம் என்ன?

- i. அது மிக ஆழமானது
- ii. கப்பல்களை மறைத்து உள்வைக்கத்தக்கது
- iii. போர்க்காலத்தில் ஏராளமான கப்பல்களை வைத் திருக்க முடியும்
- iv. துறைமுகத்தின் மத்திய பகுதி மிக ஆழமானது.

(4) திருக்கோணமலையில் அமைந்துள்ள முக்கியமான சைவ சமய தலம் எது?

- i. சேருவிலை
- ii. சுடுநீர்க் கிணறுகள்
- iii. இந்துக்கோயில்
- iv. கோணேஸ்வரர் கோயில்

(5) மூதூருக்குச் சமீபத்திலுள்ள இடம் எது?

- i. மிக வறண்ட பிரதேசம்
- ii. காட்டார்ந்த பகுதி
- iii. மாவலிகங்கை கடலில் வீழும் இடம்
- iv. வெயில் அதிகமிருக்கும் இடம்.

(6) நொக்ஸின் ஞாபகார்த்தமாக நாட்டப்பட்ட மரம் எங்கே காணப்படுகிறது?

- i. திருகோணமலை
- ii. மூதூர்
- iii. தோப்பூர்
- iv. கடலுக்கருகில்

(7) மூதூரில் அதிகமாக வாழும் இனத்தவர் யார்?

- i. முஸ்லிம்கள்
- ii. தமிழர்கள்
- iii. சிங்களவர்கள்
- iv. அந்நியர்

(8) கரடியிலிருந்து தப்புவதற்கு வழி யாது?

- i. கத்தி வைத்திருத்தல்
- ii. அரிவாள் வைத்திருத்தல்
- iii. கைக்கோடரி வைத்திருத்தல்
- iv. பெருந்தடி வைத்திருத்தல்

(9) பின்வரும் வினாக்களுக்குப் பூரணமான விடை தருக.

(அ) பாருக் எத்தகையவன்?

(ஆ) இந்தக் கதையின்படி, ஒரு மனிதனுக்கு இருக்க வேண்டிய குணங்கள் எவை?

(இ) கிராமப் பாடசாலைத் தலைமையாசிரியர் எவ்வாறு தோற்றமளித்தார்?

(ஈ) தோப்பூரில் இருந்த குழந்தைகள் எவ்வாறு காணப்பட்டனர்?

(உ) தலைமையாசிரியர் மலர்விழிக்குக் கூறிய எச்சரிக்கை யாது?

(10) கோடிட்ட சொற்களையொத்த சொற்களை அடைப்புக் குறிக்குள் இருக்கும் சொற்களிலிருந்து தெரிந்து அவற்றின் கீழ்க் கோடிடுக.

(அ) மலர்விழி வீரதீரச் செயல்களை விரும்புவள்.

(கோரமான, அருவருப்பான, துணிகரமான, வேடிக் கையான)

(ஆ) மணிவண்ணன் மதிநுட்பம் உடையவன்.

(செல்வாக்கு, முன்னேற்றமான கருத்து, புத்திக் கூர்மை, கெட்டித்தனம்)

(இ) மலர்விழி எதிர்காலத்தில் நாட்டுக்குச் சேவை செய்ய உறுதியூண்டாள்.

(நினைத்தாள், சம்மதித்தாள், முன்வந்தாள், சங்கற்பம் செய்தாள்)

(ஈ) பண்டிகைக்கு சுவையான உணவுகளைத் தயாரிப்போம்.

(வாங்குவோம், உண்போம், சமைப்போம், வழங்குவோம்)

(உ) பொருள்களைப் பங்கீடு செய்யும் முறை ஒழுங்காகச் செயற்படவில்லை.

(வாங்கும்முறை, வினியோகிக்கும்முறை, உற்பத்தி செய்யும் முறை, நிறுத்துக் கொடுக்கும் முறை)

(ஊ) பாத்தும்மா மலர்விழியை வியப்போடு நோக்கினாள்.

(சந்தேகத்தோடு, சந்தோசத்தோடு, ஆச்சரியத்தோடு, ஆவலோடு)

(11) பின்வரும் சொற்களுக்குரிய எதிர்ப்பதங்கள் அடைப்புக் குறிக்குள் இருக்கின்றன. அவற்றைக் கோடிடுக.

புகழ்ச்சி: (வெட்கம், அவமானம், இழிவு, இகழ்ச்சி)

போர்: (சண்டை, அமைதி, கிளர்ச்சி, இரக்கம்)

மாலை: (முற்பகல், பிற்பகல், காலை, இரவு)

அண்மை: (சமீபம், தூரம், அருகாமை, சேய்மை)

(12) நீர் மூதூரிலுள்ள பாடசாலையொன்றிற்குப் போய் வருவதாகக் கருதிக்கொண்டு, அப்பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கு நாள்தோறும் ஏற்படக்கூடிய அனுபவங்களை விளக்குவீராக.

- (13) மூதூர் வீதியில் யானைக்கூட்டம் எவ்வாறு காணப்படும் என்பதனைக் கற்பனை செய்து படமொன்று வரைக.
- (14) திருகோணமலை பற்றி மேலும் பல தகவல்களைத் திரட்டுக. அவற்றை விளக்குமுகமாகப் படங்களையும் வரைக.
- (15) நீர் உம்மை மலர்விழியாகக் கருதிக்கொண்டு, பாத் தும்மாவுடன் காட்டில் ஒரு கிழமையைக் கழிப்பதாக வைத்துக்கொள்ளும். அப்போது உமக்கு ஏற்படக்கூடிய அனுபவங்களை விவரித்து உமது பெற்றோருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதுக.

6. யாழ்ப்பாணத்து நண்பர் — சாந்தியும் குமாரும்

மலர்விழியும் மணிவண்ணனும் அநுராதபுர நகரிலிருந்து பல மைல் தூரம் பிரயாணம் செய்துவிட்டனர். அவர்கள் சென்ற வழி இன்னும் நீண்டுகொண்டேயிருந்தது. வளைந்தும் நெளிந்தும் சில இடங்களில் நேராகவும் கிடந்த அத்தெரு நீண்ட கரிய நாடாத்துணி போலக் காட்சியளித்தது. அத் தெருவழியாக இராசன் மோட்டார் வண்டியை ஓட்டினான். வண்டியின் வேகத்திலே தெருவோரத்திலிருந்த மரங்களும் வீடுகளும் கடைகளும் எதிர்த்திசையில் ஓடுவனபோலக் காட்சியளித்தன. “இலங்கையின் பல பாகங்களையும் ஒரு கிழமை யாகச் சுற்றிவருகிறோம். இச்சுற்றுலாவில் இந்நாட்டுக் குழந்தைகளைப் பற்றியெல்லாம் பலவற்றை அறிந்திருக்கிறோம். அப்படியல்லவா?” என்று கூறினான் இராசன்.

“ஆமாம்; நீ சொல்வதில் உண்மை இருக்கிறது. இது தான் எனது வாழ்க்கையிலே மிகச் சந்தோசமான காலமென்று சொல்வேன். தம்பி, நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? இந்த நாட்டின் பல பாகங்களிலும் வாழும் சனங்களின் வாழ்க்கை முறை மிகவும் சுவையானது; அவர்களெல்லாம் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக வாழ்கிறார்களென நான் நினைக்கிறேன்” என்று மலர்விழி கூறினான். “மொறட்டுவையில் மீன் பிடிக்கிறார்கள். தச்சவேலை செய்கிறார்கள். கற்றன் பகுதிகளிலே தேயிலை இறப்பர் பயிரிடுகிறார்கள். இறப்பர் மரங்களிலிருந்து பால் எடுக்கிறார்கள். மாத்தறையிலே தென்னை பயிரிடுகிறார்கள்; இவ்வாறு பல பகுதிகளிலும் பல தொழில்கள் நடை

பெறுகின்றன. இடத்துக்கிடம் தொழில்களும் வேறுபடுகின்றன. வாழ்க்கை முறைகளும் வேறுபடுகின்றன” என்றான் மணிவண்ணன்.

“இப்போது எனக்கு நண்பர்கள் பலர் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். மேலும், அவர்களின் நட்பு மலைபோல் வளர்ந்திருக்கிறது; அவர்களுக்கெல்லாம் அடிக்கடி கடிதம் எழுதுவதும் அவசியமாகிறது. அதனால், அவர்கள் தொடர்பு வளருமென்பது எனது கருத்தாகும். எனக்கு வசதியான வேளைகளில் நண்பர்களைச் சந்திப்பேன். எனது வீட்டிற்கும் அவர்களை அழைக்க விரும்புகிறேன். அவர்கள் என்னோடு ஒரு கிழமைக்கேனும் தங்கிச் சென்றால் எவ்வளவு இன்பம்! எவ்வளவு கொண்டாட்டம்.”

“இப்போது, பாருக், மீரா, மோகன், இராணி, வேலு எல்லாருமே எனது நண்பர்கள். அந்த மொறட்டுவை மீன் பிடிக்கிராமத்திலும் அருமையான நண்பன் ஒருவனைச் சந்தித்தோமே! அவனது பெயர்தான் ஞாபகத்திற்கு வரவில்லை. மணிவண்ணா, உனக்கு ஞாபகமா?” என்று மலர்விழிகேட்டாள். தங்கச்சி, இந்தச் சிறுவர்களிடம் நீ கவனித்த விசேட குணங்கள் ஏதும் உண்டா? சொல்லு பார்ப்போம்?” என்றான் மணிவண்ணன். “தங்கமான சிறுவர்கள் அண்ணா. அவர்கள் எல்லாம் கள்ளங் கபடமற்ற சிறுவர்கள். அவர்களிடம் தீய எண்ணங்கள் இல்லை; அவர்கள் மற்றவர்களுடன் நேசமாகப் பழகுகிறார்கள்; பிறருக்கு உதவி செய்ய விரும்புகிறார்கள்.”

“சரியாகச் சொன்னாய், மலர்விழி. அவர்கள் மிகவும் நம்பிக்கையானவர்கள்; அவர்களுக்கெல்லாம் தங்கமான மனசு” “இயற்கையிலே நல்ல குழந்தைகளென்றாலே அப்படித்தான் பளிங்குக் கண்ணாடிபோல இருப்பார்கள்.” “நல்லது? நீ இதனைக் கண்டுகொண்டாய். இச்சிறுவர்களெல்லாம் ஐந்தாம் தரத்திலே கற்கிறார்கள். அவர்களும் உன்னோடு ஒத்த வயதினர். உனக்கும் அவர்களுக்கும் பொதுவான பல தன்மைகள் இருக்கின்றன. அவர்களுக்கும் இன்னும் பத்து வயதாகவில்லை. நட்பை வளர்ப்பதற்கும் நண்பர்களை ஆக்கிக் கொள்வதற்கும் இது நல்ல பருவம் அல்லவா? நண்பர்

களுடன் கருத்துக்களைப் பரிமாறலாம். எதிர்காலத்திலும் எவ்வளவோ நன்மையான கருமங்களையெல்லாம் செய்யலாம்.

“இந்தச் சிறுவர்களுக்குமிடையில் வேறுபாடுகள் எதுவும் இருப்பதாக எனக்கும் தெரியவில்லை. இவர்கள் என்றும் எனது நண்பர்களாகவிருக்க வேண்டுமென்பதே எனது விருப்பம்.”

“நாங்கள் எல்லோரும் ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகள் போலவிருக்கிறோம் என்றே நான் உணருகிறேன். அந்த நண்பர் இருவரையும் எனது நண்பர் கூட்டத்தில் சேர்த்துக் கொண்டால் எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும்.”

“யார் அந்த இரண்டு நண்பர்கள்? கண்டியிலுள்ள உனது நண்பர்களையா குறிப்பிட்டீர்கள்? நல்ல யோசனைதான். இன்றே அவர்களுக்கு இக்கடிதத்தை எழுதுகிறேன்” என்றாள் மலர்விழி.

“மலர்விழிக்கு இங்கேயே ஒன்பது நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். யாழ்ப்பாணத்திற்குச் செல்லும்போது இன்னும் இரண்டு நண்பர்கள் கூடிவிடுவார்கள்” என்றாள் இராசன். “இராசனின் கிராமத்தைப் பார்க்க ஆவலாக இருக்கிறோம். அக் கிராமத்தையடையும்வரை எனக்குப் பொறுமையே இல்லை. எப்போது போய்ச் சேருவோம் என்ற ஒரே ஆவல்” என்றாள் மலர்விழி.

“மலர்விழி ஓர் ஆச்சரியப்பிறவி. அவள் குழந்தைகளிடம் மிகவும் அன்பும் இரக்கமும் உடையவள். ஒருநாள் அவள் வெள்ளவத்தைக் கால்வாய் அருகில் வசிக்கும் மூன்று சேரிப் புறக்குழந்தைகளை வீட்டுக்குக் கூட்டிவந்தாள்; அவர்களுக்கு விருந்து கொடுத்து மகிழ்வித்தாள் அல்லவா? உனக்கு இது நினைவில் இருக்கிறதா?” என்று கேட்டாள் மணிவண்ணன்.

“இன்றும் அவர்கள் எங்கள் வீட்டுக்கு வருகிறார்கள். மலர்விழியும் அவர்களது வீட்டிற்குச் செல்கிறாள்; அங்கே இது வழக்கமான செயலாகிவிட்டது” என்றாள் இராசன்.

“அவர்களையும் எங்களுடன் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும்.” “எனக்கும் அதே எண்ணம் இருந்தது; ஆனால், அவர்களுடைய பெற்றோர் அதனை விரும்பமாட்டார்கள். முதலில் அவர்களுடன் நட்புக் கொள்ளல் வேண்டும். அதன் பிறகு, அவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு நாட்டைப் பார்க்கச்

சுற்றுலாவிற் செல்லலாம்” என்றுள் மலர்விழி. “அது சரியான யோசனைதான் மலர்விழி. அப்படித்தான் செய்தல் வேண்டும். நானும் உனக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்கிறேன் என்றுன் மணிவண்ணன். “அம்மா அப்பாவுக்கும் இப்படியான வேலைகள் விருப்பமானவை. அதனால், இதனைச் செய்வதில் ஓர் இடைஞ்சலும் இல்லையல்லவா? நானும் உதவி செய்கிறேன்” என்றுன் இராசன்.

அவர்கள் கொழும்பிலிருந்து சுற்றுலாவிலே புறப்பட்டு இரண்டு கிழமைகள் கழிந்தன. காலி, மாத்தறை, கதிர்காமம், இரத்தினபுரி, கண்டி, பேராதனை, மாத்தளை, அநுராதபுரம், மாகோ, வவுனியா, மட்டக்களப்பு, திருக்கோணமலை ஆகிய இடங்களையெல்லாம் கண்டு மகிழ்ந்த அவர்கள் ஆனையிறவை அடைந்தார்கள். அங்கே உப்புக் கொட்டில்களையும், உப்பளங்களையும் கண்டு களித்தார்கள். “அம்பாந்தோட்டையிலும் இப்படியான உப்பளங்கள் இருக்கின்றனவல்லவா?” இனி, இந்த இடத்திற்கு அப்பால் இருப்பது தான் யாழ்ப்பாணம் என்றுன் இராசன். இத்தெருவில் இருபக்கங்களிலும் கடல். உண்மையிலே கடலுக்குக் குறுக்கே தெருவை வைத்த மாதிரியல்லவா இருக்கிறது. மெல்லமாக மோட்டாக்காரை ஓட்டுவோமே. ‘ஜில்’ என்று குளிர்காற்றும் வீசுகிறது அண்ணா”

“நாங்கள் நல்ல நேரத்திற்குள் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்திருக்கிறோம். இது குழந்தைகளுக்கெல்லாம் குதூகலமான காலம். ஏன் தெரியுமா? தமிழ்ப் புதுவருடப்பிறப்புக் கிட்டுகிறது” என்றுன் இராசன்.

மலர்விழிக்கு ஒரே குதூகலம்; அவள் பரபரப்புடன் அங்கும் இங்கும் கழுத்தைத் திருப்பிக் கொண்டிருந்தாள். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். இராசன் சொன்னவைகளைக்கூட காதில் வாங்கியதாகத் தெரியவில்லை. அவள் அங்குள்ள இயற்கைக் காட்சியிற்றான் மனத்தைப் பதித்திருந்தாள். சில இடங்களிலே பனைமரங்கள் வரிசையாக நின்றன. சில இடங்களிலே அவை வீட்டு வேலிபோல் வரிசையாக நிமிர்ந்து நின்றன. சில வீடுகளுக்கு முள்ளுக்கம்பி வேலிகள் போடப்பட்டிருந்தன. முட்கிளுவைகளும் பாற்கிளுவைகளும் வேலிகளை அணி செய்தன. தோட்டங்களிலும் வயல்களிலும் பயிர்

கள் தலையசைத்து வரவேற்பதுபோற் காட்சியளித்தன. மலர் விழிக்குத் தோட்டங்களிலே இருந்த கிணறும் துலாவும் விநோதமாக இருந்தன. இரண்டு வரிசை மரங்களிடையே ஓர் அச்சில் மேலுங் கீழுமாக நெம்புக்கோல்போல் அசையும் துலாவைக் கண்டாள். உடனே அவள் இராசனைப் பார்த்து, “அதோ ஒரு பெரிய படுமரம். தண்ணீர் குடிக்கப் போகிற நாரையின் சொண்டுபோல அசைகிறதே. அது என்ன?” என்று வினவினாள். “இல்லை, இல்லை அது ஒரு ‘பாரந்தூக்கி’ மாதிரி இருக்கிறதல்லவா?” என்றான் மணிவண்ணன்.

“அதுதான் துலா. ஒரு பனைமரத்தை வெட்டிப்பிளந்து, பின் பிணைத்துச் செய்திருக்கிறார்கள். சில இடங்களில் தென்னை மரத் தண்டிலும் செய்வார்கள். தண்ணீர் மொள்ள வசதியாக நுனியிலே துலாக்கொடி கட்டியிருக்கிறார்கள்” துலாக்கொடியிலே வாளி அல்லது ஓலைப்பட்டையைக் கட்டி, தண்ணீர் எடுப்பார்கள்; தோட்டங்களுக்கும் வயல்களுக்கும் நீர் இறைப் பார்கள்.”

“தண்ணீர் எங்கேயிருக்கிறது?” இங்கு நிலத்தில் ஆழமாகத்தான் தண்ணீர் இருக்கிறது. அதனால், நிலத்தைத் தோண்டி அழகாகக் கட்டியிருக்கிறார்கள். அதைக் கிணறு என்று அழைக்கிறார்கள். அந்தக் கிணற்றிலிருந்து இந்தத் துலா மூலம் தண்ணீரை எடுக்கிறார்கள்.”

“இராசன், கிட்டப் போய்ப் பார்ப்போமா?”

“அப்பாடா. பார்க்கவே தலைசுற்றுகிறது. இவ்வளவு ஆழத் திலிருந்து நீர் எடுக்கிறார்கள்; ஓர் ஆறு இருந்தால் எவ்வளவு நல்லது?”

“அதுதானே மலர்விழி, யாழ்ப்பாணத்தில் மலைநாடுபோல் ஆறு இல்லை. என்றாலும் இக்கிணறுகளிலிருந்துதான் நல்ல நீர் கிடைக்கின்றது. சில இடங்களில் இப்படித்தானும் நீர் கிடையாது அல்லவா? யாழ்ப்பாணத்திலே பெரும்பாலானோர் கமக்காரர். இங்கே வெங்காயம், மிளகாய், உருளைக்கிழங்கு என்பன நன்றாக விளைகின்றன” என்று கூறினான் இராசன்.

“இந்த மண்ணைப் பார்த்தாயா இராசன், இது புது விதமான செம்மண்ணாக விருக்கிறதே” என்றாள் மலர்விழி.

“இந்த மண் மிகவும் வளமுள்ளது. இந்த மண்ணிலே பயிர்கள் செழித்து வளரும். வேலிக்கரையில் பூவரசம் இலைகள் பலா விலைகள் பழுத்துச் சொரிகின்றன. தெருவின் கரைகளிலும் அவைகள் விழுகின்றன. அவற்றையெல்லாம் சிறுவர்கள் எவ்வாறு பொறுக்கி எடுக்கிறார்களென்று பார்த்தாயா? கையிலே வைத்திருக்கிற குத்துசியால் நிலத்தில் விழுந்து கிடக்கும் இலைகளை ஒவ்வொன்றாகக் குத்திப் பொறுக்குகிறார்கள். பொறுக்கிய இலைகளைத் தமது தோட்டங்களுக்கும் வயல்களுக்கும் பசனையாக்குகிறார்கள். பலாப்பழுத்தல் இலைகளை ஆடுமாடுகளுக்கும் தீனியாகப் போடுகிறார்கள். இவ்வாறு சிறுவர்கள் பெற்றோர் செய்யும் கமத்திற்கும் பெரிதும் உதவுகிறார்கள். அவர்கள் சோம்பி இருப்பதில்லை; என்றும் சுறுசுறுப்பாக இருப்பார்கள்” என்று பெருமையுடன் கூறினான் இராசன்.

“எல்லாரும் அப்படியா இருப்பார்கள்? நீ உங்கள் நாட்டவரைப் பற்றிக் கூடாமல் சொல்லமாட்டாய் தானே! “என்றான் மலர்விழி.

“ஒரு விடயம் உண்மை, அதை மட்டும் நிச்சயமாகச் சொல்வேன். இங்குள்ள சிறுவர்கள் மற்றைய பகுதிகளில் வாழும் சிறுவர்களிலும் வித்தியாசமானவர்கள். அவர்கள் சுறுசுறுப்பானவர்கள், கடின உழைப்பாளிகள். அவர்கள் தங்களது பெற்றோர்களுக்கும் மூத்தோர்களுக்கும் உதவி செய்கிறார்கள். கோவிலுக்குத் தவறாது செல்கிறார்கள். தங்கள் பாரம்பரியத்தைக் கைப்பிடிக்கிறார்கள்” என்றான் மணிவண்ணன்.

“ஆமாம். அவர்களது உடையே வித்தியாமானது. அவர்களுடைய வாகனங்களும் வித்தியாசமானவை. கொழும்பிலே காணப்படுகிறமாதிரிப் புத்தம் புதிய மோட்டார் வண்டிகள் பல இங்கே இல்லை. பழைய ‘ஒஸ்டின்’ மாதிரியான கார்களே அதிகம். மோட்டார்ச் சயிக்கிள் வண்டிகளும் அதிகம் குறைவு. இங்குள்ள மக்கள் நடந்து செல்கிறார்கள். அல்லது சயிக்கிள் வண்டியிலே செல்கிறார்கள். ஆண்களின் பெரும்பாலானோர் வேட்டி உடுக்கிறார்கள். அப்படியல்லவா இராசன்” என்று மலர்விழி கேட்டான். “இது அவர்களுடைய பண்பாடு. சிலர் வைத்தியர். சிலர் எஞ்சினியர். வேறு சிலர் பல்கலைக்

கழகப் பேராசிரியர்கள். அவர்கள் எல்லோரும் ஒரேமாதிரி வேட்டியையே உடுக்கிறார்கள். சட்டையும் அணிகிறார்கள். இதுதான் அவர்களுடைய தேசிய உடை. எல்லோரும் எளிய வாழ்க்கையில் விருப்பங் கொள்கிறார்கள்” என்றான் மணி வண்ணன். “அப்படித்தான் வாழ வேண்டும். ‘கந்தையாளு லும் கசக்கிக்கட்டு, கூழாநாலும் குளித்துக் குடி’ என்பதற் கேற்பச் சிக்கனமாக வாழ வேண்டும்; எனக்கும் இப்படியான எளிய உடைதான் பிடிக்கும். மேலும், இந்த உடை அழ காகவும் இருக்கிறது. தேசசுவாத்தியத்திற்கு ஏற்றதாகவும் இருக்கிறது” என்று வியந்தாள் மலர்விழி.

“இராசன், நாளைக்கு யாழ்ப்பாணத்திற்கேயுரித்தான ஒரு விவசாயப் பண்ணையைப் பார்க்க வேண்டும். பெரேரா மாமா கச்சேரியில் வேலைசெய்கிறார். அவரிடம் கேட்டால், அவர் தமது ‘ஜீப்’ வண்டியைத் தந்துதவுவார்” என்றுள் மலர்விழி, இராசன் பெரேரா மாமாவைச் சந்தித்து ஏற் பாடுகளைச் செய்தான். எல்லோரும் கச்சேரிக்குப் பக்கத்தி லுள்ள உணவு விடுதியொன்றிலே தங்கினர்.

மறுநாள், அதிகாலையிலேயே மலர்விழி எழுந்திருந்தாள். சேவல்கள் கூவின; குருவிகள் கத்தின; காகங்கள் ‘கா கா’ என்று பறந்து உணவைத் தேடப் புறப்பட்டன. எங்கும் பரந்திருந்த இருள் மெல்ல விலகினது; ஆகாயம் வெளுத்தது; நீலமுகில்கள் படிப்படியாகச் செந்நிறம் பாய்ந்து தோன்றின; கிழக்கிலே செந்நிறம் பரந்தது. ஆதவனின் கதிர்கள் அலை கடலின் மேலாக எழுந்தன. தென்றற் காற்று மெல்லென்று வீசியது. மாமரங்கள், வேப்பமரங்கள் என்பனவற்றில் இலை கள் தென்றற் காற்றில் அசைந்தாடின. பனைமரத்தின் ஓலைகள் சலசலத்தன. அழகான பனந்தோப்பிலே நீண்டயர்ந்த பனை மரங்களுடாகக் காற்று வீசியது. யாழ்ப்பாணத்தின் கற்பக தருக்கள் இயற்கையின் எழிலைப் பறைசாற்றி நின்றன.

இங்குள்ள வீதிகள் ஒடுக்கமானவை; அதிகாலையிலிருந்தே லொறி வண்டிகள் பொருள்களை ஏற்றிக்கொண்டு, இவ் வீதிகளிற் செல்லும். அவை வண்டிகளின் பவனியை நினை வூட்டும். அவ்வண்டிகள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக் குப் பண்டங்களை ஏற்றிச் செல்லும். பெரும் வீதிகளிலிருந்து

1 கிளைவிட்டுச் செல்லும் சிறு தெருக்களையும் காணலாம். கிளைத் தெருக்களெல்லாம் ஒற்றையடிப் பாதைகள். சில இடங்களில் இப்பாதைகள் மணல் நிறைந்தும் காணப்படும். இப்பாதைகளில் மக்கள் கால்நடையாகவே செல்வர்.

இவற்றையெல்லாம் கண்டு கொண்டே அவர்கள் பிரயாணம் தொடர்ந்தது. சிறிது தூரம் சென்றதும் இராசன் ஜீப் வண்டியை நிறுத்தினான். அப்பொழுது மணிக்கூடு காலை 6.15 மணியைக் காட்டியது. இராசன் வண்டியிலிருந்து இறங்கிச் சென்று அங்கேயிருந்த கடப்பைக் கடந்து ஒரு வீட்டினுள் நுழைந்தான். மலர்விழியும் மற்றையோரும் அவன் பின்னாற் சென்றனர்.

அப்பொழுதுதான் அவ்வீட்டிலுள்ள சிறுவர்கள் காலை உணவை அருந்தினார்கள். பின்னர், அவர்களது தாய் சமைத்த பிட்டைப் பொதியாகக் கட்டிக்கொண்டு வெளியே புறப் பட்டுவிட்டார்கள். வீட்டிலே சின்னஞ்சிறுமியுடன் தாய்மட்டும் தங்கி நின்றாள். தாய் அழகான சேலையை முன்றலையிட்டு அலங்காரமாக உடுத்திருந்தாள். நெற்றியிலே சிவப்புத் திலகம் இட்டிருந்தாள். கழுத்திலே தாலிக்கொடி எனும் மங்கல நாணையும் அணிந்திருந்தாள். அவளது காதிலே இரு வைரத் தோடுகள் பளிச்சிட்டுக் கொண்டிருந்தன. தமிழ்ப் பெண்களிலே சுமங்கலிகளின் தனிப்பண்பாடாக இவ்வாடை அணிகள் விளங்குகின்றன என்பதை மலர்விழி அறிந்துகொண்டாள்.

“அவர்கள் வீட்டில் இல்லை; வெளியே சென்றுவிட்டார்கள்” என்று இராசன் கூறினான். “அதோ. பாருங்கள். அங்கே போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்று மலர்விழி கூறினாள். அப்பொழுது சாந்தியும் குமாரும் தூரத்திலே விளாம்பழங்களைப் பொறுக்கிக் கொண்டும் பூக்களைப் பறித்துக் கொண்டுமிருந்தார்கள். அவர்கள் நின்ற திசையில் மலர்விழி ஓடிச்சென்றாள். விளாம்பழங்களைப் பொறுக்கிக்கொண்டிருந்த குமார் நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தான். பூக்களைப் பறித்துக் கொண்டிருந்த சாந்தியும், அதனை நிறுத்திவிட்டு மலர்விழியைப் பார்த்தாள். அவர்கள் ஆச்சரியத்தோடு ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர். குமாரின் தமை

யனும் தமக்கையும் சிறிது தூரத்திற்கு அப்பால் நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் வயலிலே வேலை செய்துகொண்டிருந்த தந்தைக்குக் காலையுணவை எடுத்துச் சென்றனர்.

அவர்கள் வயலுக்குப் போகும் வழியின் இருமருங்கிலும் பலவண்ணப் பூக்கள் நிறைந்திருந்தன. அவர்கள் தமக்கு விருப்பமான பூக்களைப் பறித்தனர். வயல் வேலையிலே தந்தையாருக்கும் உதவி செய்தனர். வேலைசெய்யும்போது களைப்பைப் போக்க, பாட்டுக்களையும் பாடி மகிழ்ந்தனர். சாந்தியுடன் மூத்த சகோதரர்களும் வயலில் வேலை செய்தார்கள். எல்லோரும் வயல் வேலையிற் தந்தைக்கு உதவிசெய்யும்போது ஆடிப்பாடி வேலை செய்தார்கள்.

வயல்களிலே புகையிலைக் கன்றுகள் செழித்து வளர்ந்திருந்தன. எங்கும் பயிர்கள் பச்சைக் கம்பளம்போல் பரந்து கிடந்தன. வயலின் பசுமை கண்களைக் கவர்ந்தது. சித்திரை மாத முற்பகுதியிற் புகையிலை வெட்டு நிகழ்வது வழக்கம். மலர்விழி முன்னரெப்போதாகிலும் புகையிலைத் தோட்டத்தைக் கண்டதில்லை. அவளுக்குப் புகையிலைத் தோட்டம் புதுமையாகவிருந்தது. “அங்கே வளர்ந்திருக்கும் பயிர் என்ன?” என அவள் ஆச்சரியப் பார்வையோடு வினாவினாள். “என்ன! உனக்குத் தெரியாதா? இவைதான் புகையிலைக் கன்றுகள்; இந்த இலைகளைக் கொண்டுதான் சுருட்டுக் செய்கிறார்கள்; வெள்ளைச் சுருட்டும் செய்கிறார்கள்; இந்தப் புகையிலையைப் பார்ப்பதற்காகவே உங்களை இங்கு அழைத்து வந்தேன். இப்புகையிலைக்கன்றுகள் யாழ்ப்பாணத்திலேதான் நன்றாகச் செழித்து வளருகின்றன” என்றான் இராசன்.

“மிகவும் நல்லது, இராசன், நான் கற்றுக்கொள்ளுவதற்கு இன்னும் பல விடயங்கள் இருக்கின்றன.” என்று குதித்து மகிழ்ந்தாள் மலர்விழி. அன்று, புகையிலை வெட்டும்நாள். சிறுவர்கள் வயலில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தார்கள். குமார், புகையிலை எப்படித் தயாரிக்கப்படுகிறது? தயவுசெய்து அதைச் சற்று விளக்கிக் கூறுங்கள்” என்று கேட்டாள் மலர்விழி.

“புகையிலைக் கன்றுகளிலுள்ள இலைகளை வெட்டும் மாதிரியை அதோ பாருங்கள் எனது அண்ணன், அக்கா எல்லோரும் புகையிலை வெட்டுவதிலே தந்தைக்கு உதவுகிறார்கள். அப்பா, வெட்டிய புகையிலைகளை இரண்டு மணித்தியாலம் வரை வெயிலிலே காயப்போடுவார். அதன் பின்னர் அவைகளை எடுத்து நிழலில் உலரவிடுவார். அவர் கிடுகுக் கொட்டில் நிழலிலேதான் உலரவிடுவார். எங்கள் வீட்டுக்குப் பின்னே அமைத்திருக்கும் கிடுகுக் கொட்டில்களைக் பார்த்தீர்களா?” என்று குமார் விளக்கினான். “பிறகு என்ன செய்வீர்கள் சாந்தி?” என்று வியப்போடு கேட்டாள் மலர்விழி. “வாடி உலர்ந்த புகையிலைகளைக் குழியிற் புதைப்போம்” என்றாள் சாந்தி. மலர்விழி, என்னோடு இங்கே வா; அந்தக் குழியைக் காட்டுகிறேன். இதோ: இந்தக்குழி, ஏறத்தாழ ஒன்றரை மீற்றர் ஆழமும் ஒரு மீற்றர் குறுக்கு வெட்டுநீளமும் உள்ளது. இந்தக் குழிக்குள்ளேதான் புகையிலைகளை அடுக்கிப் பனையோலையால் மூடி அவற்றிற்கு மேலே பாரமும் வைப்போம். மூன்று நாள்களின் பின் திரும்பவும் புரட்டி அடுக்கி வைப்போம். மலர்விழி வியப்போடு எல்லாவற்றையும் அவதானித்தாள். மணிவண்ணனும் இராசனும் அக்குழிக்குக்கிட்ட வந்து பார்த்தார்கள். ஆறுநாள்களின் பின் குழியில் அவிந்த புகையிலைகளை வெளியில் எடுத்துத் தரம் பிரிப்போம். ‘தெரிவு, சீவல், இடைத்தரம், பழுத்தல்’ என்ற பிரிவுகளாகத் தரம்

பிரிப்போம். பின்னர், ஐவைந்து புகையிலைகளைக் கொண்ட முடிச்சுகள் கட்டுவோம். அந்த முடிச்சுகளை எடுத்துச் சென்று புகைக் குடிலில் உலர்த்துவோம். இந்தப் புகையிலைக்குடில், விசேடமான முறையிலே அமைக்கப்பட்ட புகை அறையாகும். இவ்வறையிலே புகையிலைக்குப் புகையூட்டுவோம்” என்றாள் சாந்தி.

“நன்றாகக் கவனித்துப்பார், மலர்விழி; இது பாண் போறணைபோல இருக்கிறதல்லவா?” என்று கேட்டான் இராசன்.

“புகையூட்டிய இவ்விலைகளை எடுத்து மீண்டும் பாடமாக அடுக்கிவைப்போம். பின்னர், அவற்றை எடுத்துக் கொடித் தூக்கலாக நிழலிற் தூக்கி உலர்த்துவோம்; இவையெல்லாம் முடிந்த பின் முடிச்சுகளைக் கட்டுக்களாக்கி விற்போம் என்று குமார் விளக்கினான்.

“நானும், குமாரும் எனது சின்னத் தம்பியும் இவ்வேலை களைச் செய்வோம். எனது அண்ணன்மார் வயலில் நடக்கும் வேலைகளைச் செய்வார்கள். இவ்வாறு நாங்கள் எமது தந்தையாருக்கு உதவி செய்கிறோம்.” என்றாள் சாந்தி.

“நாங்கள் இவ்வாறு வேலை செய்வதற்குத் தந்தையார் கைச்செலவுக்கெனச் சிறு தொகை பணந்தருவார். நாங்கள் அப்பணத்திற்குப் புத்தகங்களும் உடைகளும் வாங்குவோம்” என்றாள் சாந்தி. “மாதத்தில் ஓரிருமுறை திரைப்படம் பார்க்கவும் போவோம்”. என்றான் குமார். மலர்விழி புகையிலையை வெட்டிப் பதனிடும் முறையை மிகவும் ஆர்வத்தோடு கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். மற்றச் சிறுவர்களுக்கு இது பழக்கமான விடயம். அவர்களுக்கு அது புதினமன்று. எனவே, அவர்கள் விளையாடுவதற்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் ‘சடுகுடு’ விளையாட்டை விளையாடத் தொடங்கினார்கள். அயலிலுள்ள சிறுவர்களெல்லாம் வந்துகூடினார்கள். புதியவர்கள் சிலரும் விளையாட்டிற் கலந்துகொண்டமை அவர்களெல்லாருக்கும் மகிழ்ச்சியளித்தது. சிலர் கிளித்தட்டு விளையாட்டை விளையாடினார்கள்.

“இது அருமையான விளையாட்டு; நானும் சேர்ந்து விளையாடலாமா? என்னையும் சேர்த்துக்கொண்டு விளையாடுங்கள்”

என்று மலர்விழி வேண்டினாள். எல்லோரும் சேர்ந்து கிளித் தட்டு விளையாட்டைப் பத்து நிமிட நேரம்வரை விளையாடினார்கள். மலர்விழி விளையாட்டில் வெற்றியும் பெற்றாள். ‘ஆஹா. இது நல்ல விளையாட்டு. கிளித்தட்டுப்பாய எனக்கு நல்ல ஆசை’ என்று மலர்விழி கைகளைத் தட்டிக்கொண்டே குமாரும் சாந்தியும் நின்ற இடத்தை நோக்கி ஓடிச் சென்றாள்.

மீண்டும் புகையிலையின் வரலாறு தொடர்ந்தது. பெரேரா மாமா ஒரு சுருட்டைப் பற்றவைத்துப் புகைத்துக்கொண்டிருந்தார்; சுருட்டிலிருந்து சுருள் சுருளாகப் புகை வெளிவந்துகொண்டிருந்தது. அதனைப் பார்த்து, பெரேரா மாமாவும் சுவைத்துக்கொண்டிருந்தார். மலர்விழி, அந்தப் புகையைக் கைகளாலே பிடிக்க முயன்றுகொண்டிருந்தாள். மலர்விழி தரம்பிரிக்கப்பட்ட புகையிலையைப் பார்த்தாய் அல்லவா? இவைகளைச் சந்தைக்குக் கொண்டுபோய் விற்பார்கள். நான் குடிக்கும் சுருட்டெல்லாம் இங்கே தான் செய்யப்படுகின்றன என்றார் பெரேரா மாமா. “நேரங்கிடைக்கும் வேளைகளில் இந்தச் சுருட்டுக் கொட்டில்களிலேதான் நானும் வேலை செய்கிறேன். சுருட்டுக்களைச் சுருட்டிக் கொடுத்தால் பணமும் கிடைக்கும். இங்கே சுருட்டுத் தொழில் குடிசைத் தொழிலாக நடைபெறுகிறது. சுருட்டைச் சுருட்டுதல், கோடாப்போடுதல், சுட்டுதல், சுட்டுக்கட்டாக்குதல், பெட்டியில் அவற்றை அடைத்தல் ஆகிய வேலைகள் நடைபெறுகின்றன. நான் இங்கே வேலை செய்தால் ஒரு ரூபா கிடைக்கும். அதை நான் கொண்டுபோய் எனது அம்மாவிடம் கொடுப்பேன்” என்று அங்கே நின்ற சிவபாலன் கூறினான். அதைக் கேட்ட மணி வண்ணன் சிவபாலனது முதுகிலே தட்டி அவனை உற்சாகப் படுத்தினான்.

இவர்கள் உரையாடிக்கொண்டிருக்கும் போதே குமாரின் மூத்த தமையன்மார் இருவரும் புகையிலை வெட்டை முடித்தார்கள். அவர்கள் உடம்பைச் சுத்தஞ் செய்வதற்காகக் கிணற்றடிக்கு வந்தார்கள். சிறிது நேரம் இளைப்பாறிய பின் உடம்பைச் சுத்தஞ் செய்தார்கள். துலாமூலம் கிணற்றிலிருந்து நீரை எடுத்து உடம்பைக் கழுவினார்கள். “நாங்கள் வழியில் வரும்போதும் இவ்வாறான கிணறுகளைப் பார்த்

தோம் அல்லவா? யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் இவ்வாறான கிணறுகளையே எங்கும் பார்க்கிறோம். வயல்களுக்கும் கிணறுகளிலிருந்தே நீர்ப்பாய்ச்சுகிறார்கள்” என்று வியந்தாள் மலர்விழி. “வயல்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சும் வேளையிலும் பெற்றோருக்கு உதவி செய்கிறோம்” என்றனர் சிறுவர்கள். வயல்களிலும் ஒரு குடும்பத்தவர் அனைவரும் ஒன்றுபட்டுழைக்கின்றனர்; ஒருவருக்கொருவர் ஒத்தாசை செய்கின்றனர். இங்கே இவர்களது கூட்டுறவு மனப்பான்மை எனது மனத்தைக் கவருகிறது. இப்படியல்லவா ஒன்றாகக் கூடி வாழ வேண்டும்? ஒன்றாகக் கூடி வேலை செய்யவேண்டும்?” என்று மலர்விழி அங்கலாய்ப்புக் கொண்டாள்.

“இச்சிறுவர்கள் மிகவும் கடின உழைப்பாளிகள்; சுறுசுறுப்பானவர்கள். அவர்களுக்கு வாழ்க்கையில் நல்ல ஒரு குறிக் கோள் உண்டு” எப்போதும் ஏதோ தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பார்கள். அவர்கள் படிப்பிலும் கெட்டிக்காரர். படிப்பதுடன் நின்றுவிடாமற் பல வேலைகளையும் செய்வார்கள். அவர்கள் தமது தோட்டங்களிலும் வயல்களிலும் பண்ணைகளிலும் வேலைசெய்வதில் விருப்பங்கொள்வார்கள். ஓய்வு நேரங்களையும் உபயோகமாகக் கழிக்கக் கற்றுக்கொள்வார்கள். நன்றாகக் கல்வி கற்றவர்களும் வேண்டாத மேலை நாட்டுப் பண்பாடுகளைப் பின்பற்றாது தமது பண்பாட்டையே போற்றுவார்கள் என்று மேலும் மணிவண்ணன் கூறினான்.

“இனி, வெங்காயத் தோட்டத்திற்குச் செல்வோமா? இதுதான் வெங்காயம் பயிரிடும் பருவம்; அங்குச் சென்றால் வெங்காயம் பயிரிடுவதைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ளலாம்” என்றான் இராசன்.

“வெங்காயம் பயிரிடுவதற்கும் நாங்கள் எங்கள் தந்தை யாருக்குக் கைகொடுத்துதவுகிறோம்; பயிரிடும் தரையைப் பதப்படுத்தும் வேளையிலும் உழும் வேளையிலும் களைபிடுங்கும் வேளையிலும் எம்மாலியன்றளவு உதவிசெய்கிறோம்.”

“அவை மட்டுமா? வெங்காய நாற்று நடுகையிலும் உதவி செய்கிறோம்” என்றாள் சாந்தி.

“சரி, சரி, வாருங்கள் போவோம்”

எல்லோரும் மலர்விழியின் பின்னே சென்றனர். வெங்காயம் நடும்தரை செவ்விதாகப் பதப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. குமாரின் தந்தையார் பக்குவமாகப் பாத்திகளையும் ஆக்கிக்கொண்டிருந்தார். அவர் கமத்தொழிலில் ஒரு தனி இன்பங்கொண்டிருந்தார். “விதை வெங்காயங்களும் வயலுக்கு வந்துசேர்ந்து விட்டன. இனி, வெங்காய நடுகையைத் தொடங்க வேண்டியதுதான். நட்டுச் சில நாட்களில் வெங்காயம் முளைத்துத் தண்டுவிடத் தொடங்கும். வெங்காயத்துடன் களைகளும் முளைக்கத் தொடங்கும். அவை பயிர்களுக்குரிய உணவை உண்டு கேட்டை விளைவிக்கும்ல்லவா? ஆதலின், இரண்டு கிழமையின்பின் களைபிடுங்குதல் வேண்டும். இக்களை பிடுங்கும் வேலையிலே தந்தையாருக்கு நாங்கள் எல்லோரும் உதவிசெய்வோம்”. என்று குமாரும் சாந்தியும் சேர்ந்து கூறினார்கள். “வெங்காயப் பயிருக்கு நீர் இறைக்க வேண்டும். அந்த வேலைக்கும் நாங்கள் உதவிசெய்கிறோம்”.

இச்சிறுவர்களெல்லாரும் மாலைநேரத்திலே கோவிலுக்குச் செல்வார்கள். அங்கே தேவார, திருவாசகங்களை ஒதி வழிபாடு செய்வார்கள். வெள்ளிக்கிழமைகளில் “பஜனை” செய்து கூட்டு வழிபாடு செய்வார்கள். கோவிலில் பூஜையின்பின் அவர்களுக்குத் திருநீறு, சந்தனம், குங்குமம், தீர்த்தம் என்பன வழங்கப்படுகின்றன. புற்கை, வடை, மோதகம், கடலை ஆகிய பிரசாதமும் வழங்கப்படுகிறது. கோவிற் பூசகர் இவற்றை வழங்குவார். சிறுவர்களுக்கு இவை மிகவும் பிரியமானவை. ஆதலின், அவர்கள் கோவிலுக்கும் ஒழுங்காகச் செல்லப் பழகிக் கொள்கின்றனர்; சமயாசாரப்படி நடக்கவும் பயின்று கொள்கின்றனர்.

“சித்திரைப் புதுவருடத்திற்கு இன்னும் சில நாட்கள் இருக்கின்றன. எனவே, இந்நாட்களில் சிறுவர்கள் புதுவருடத்திற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்வர். நாங்களும் புதுவருடக் கொண்டாட்டத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்” என்றான் இராசன்.

“சாந்தி, நீங்கள் புதுவருடத்திற்காக என்னென்ன செய்கிறீர்கள்? புதுவருடத்தை எப்படிக் கொண்டாடுவீர்கள் என்பதைச் சொல்லுங்கள்” என்று மலர்விழி சாந்தியின் கையைப் பிடித்தவாறே கேட்டாள்.

புதுவருடம் பிறந்தால் எங்களுக்கு ஒரே கொண்டாட்டம் பட்டாசு, மத்தாப்பு என்பன கொளுத்துவோம். சிறுவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து விளையாடுவோம்; வேப்பமரத்தில் ஊஞ்சல் கட்டி ஆடுவோம்; புதுவருடத்தன்று அதிகாலையில் எழுந்திருப்போம். நீராடுவோம்; புத்தாடை அணிவோம். கோவில் களுக்குப் போவோம்; புதுப்பாணையிற் பொங்கல் பொங்குவோம். எல்லோரும் கூடி உண்டு மகிழ்வோம். இனத்தவர் வீடுகளுக்குச் செல்வோம். இதனால் புதுவருடம் எப்போது வரும் என்று ஆவலுடனிருக்கிறோம்” என்று எல்லோரும் இரைந்தார்கள்.

“ஆஹா. எங்கள் புதுவருடக் கொண்டாட்டம் புதுமையானது. இந்தப் பகுதி மக்களின் பண்பாட்டிற்கு அமைவாக இக்கொண்டாட்டம் இருக்கிறது” என்றான் இராசன்.

மலர்விழி, நீண்ட உரையாடலின்பின், சாந்தியையும் குமாரையும் விட்டுப் பிரிந்தாள். “எனது அருமையான நண்பர் இருவர் அல்லவா இவர்கள்; இவர்களையெல்லாம் விட்டுப் பிரிவது மனத்திற்குத் துன்பமாயிருக்கிறதே.” என்று மலர்விழி கண்கலங்கினாள். உனக்கு நண்பர்கள் பலர் கிடைத்திருக்கிறார்கள். அது ஒரு நற்பேறு அல்லவா? இப்போது உன் நண்பர்கள் எத்தனைபேர்? எண்ணிப் பார்?” என்று கூறினான் மணிவண்ணன். ஆமாம். நண்பர்கள் பலர் கிடைத்திருப்பது உண்மைதான். நான் அவர்கள் எல்லாரிடமும் அன்பு பாராட்டுகிறேன். ஒரு முறை அவர்கள் எல்லாரையும் எனது வீட்டுக்கு அழைக்கத்தான் போகிறேன். அவர்கள் என்னுடன் ஒரு கிழமை தங்கிநிற்கலாம். அப்போது அவர்களுடன் கூடியாடி விளையாடலாம். ஒருவரையொருவர் நன்றாக அறிந்தும் கொள்ளலாம். நாம் கூடிப் பழகும்போது உண்மை அன்பு பெருகும்; எமது நட்பும் வளருமல்லவா?” என்றாள் மலர்விழி.

6. பயிற்சி

(1) “நாங்கள் எல்லோரும் ஒரு தாய் வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளைகள் போல” என்று. கூறியவர் யார்?

(அ) ஆசிரியை

(ஆ) மணிவண்ணன்

(இ) மலர்விழி

(ஈ) இராசன்

(2) யாழ்ப்பாணத்திலே பெருமளவில் வளரும் பயிர் :

(அ) வெங்காயம், புகையிலை

(ஆ) தேயிலை, மிளகு

(இ) தென்னை, கொக்கோ

(ஈ) நெல், சோளம்

(3) யாழ்ப்பாணத்திலுள்ளவர் எத்தகைய மோட்டார் வண்டிகளைப் போக்குவரத்திற்கு உபயோகிப்பர்?

(அ) பழைய மாதிரிக்கார் வண்டி

(ஆ) நவீன கார் வண்டி

(இ) மோட்டார்ச் சயிக்கிள்

(ஈ) புகைவண்டி

(4) யாழ்ப்பாணத்தில் வசிப்பவர்களிடம் காணப்படும் விசேட குணவியல்புகள் :

(அ) பாரம்பரிய பழக்க வழக்கங்களைப் பேணலும் தேசியப் பற்றும்

(ஆ) அந்நிய நாகரிகத்தைப் பின்பற்றல்.

(இ) பிற இடங்களுக்குக் கல்வி கற்கச் செல்லல்.

(ஈ) சிறு குழந்தைகள் போல் நடத்தல்.

(5) யாழ்ப்பாணக் குழந்தைகளிடம் காணப்படும் விசேட குணவியல்புகள் :

(அ) விவசாய வேலையிலே பெற்றோர்களுக்கு உதவி செய்தல்

(ஆ) விளையாடுதல்

(இ) புகையிலைச் சுருட்டுச் சுருட்டுதல்

(ஈ) பூப்பறித்துப் பாட்டுப் பாடுதல்

(6) கீழ்வரும் சொற்களுக்கு (அடைப்புக்குறிக்குள் உள்ள வற்றில்) எதிர்க் கருத்துள்ள சொற்களின் கீழ்க் கீறிடுக.

(அ) பொறுமை (விருப்பம், வெறுப்பு, மகிழ்ச்சி, அவசரம், கோபம்)

(ஆ) முடிவு (விடிவு, தொடக்கம், நடு அந்தம் அழிவு)

(இ) தெளிவாக (இருட்டாக, விளக்கமாக, கருகலாக, சுருக்கமாக, சுவையாக)

(ஈ) அனுகூலம் (பிரதிகூலம், கருவூலம், வியாகூலம், தாம்பூலம், கர்ப்பூரம்)

(உ) அழகான (விருப்பமான, அருவருப்பான, அவ லட்சணமான, கறுப்பான, அருமையான)

பின்வரும் வினாக்களுக்குப் பூரண வாக்கியங்களில் விடைதருக.

- (7) இக்கதையிலுள்ளபடி மலர்விழி எத்தகைய குழந்தையென நீர் கருதுகிறீர்? அவனைச் பற்றிச் சிறப்பாகக் கூறும் ஐந்து வாக்கியங்கள் எழுதுக.
- (8) மலர்விழியின் வயதென்ன?
- (9) மலர்விழியின் இரக்கத்தைக் காட்டுவதற்குக் கதையில் வரும் நிகழ்ச்சி என்ன?
- (10) யாழ்ப்பாணம் மற்றைய பிரதேசங்களிலும் பார்க்க எந்த வகையில் வேறுபட்டுள்ளது?
- (11) யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சிறப்பான கோவில்களின் பெயரைக் குறிப்பிடுக.
(அ) யாழ்ப்பாணச் சிறுவர்களின் விசேட குணவியல்புகளைப் பற்றி 5 வாக்கியங்கள் எழுதுக.
(ஆ) பூசாரி என்பவர் யார்?
- (12) இக்கதையை வாசித்து யாழ்ப்பாணச் சிறுவர்களைப் பற்றி 5 வாக்கியங்கள் எழுதுக.
- (13) யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கல்வி கற்றவர்களிடம் காணப்படும் விசேட குணவியல்புகளைக் குறிப்பிடுக.
- (14) யாழ்ப்பாணத்தவரது விவசாயம் பற்றி ஒரு பந்தி எழுதுக.
- (15) துலாவுள்ள கிணற்றின் உபயோகத்தை விளக்கும் சித்திரமொன்றை வரைக.
- (16) புகையிலை பதனிடும் பல்வேறு நிலைகளைக் காட்டும் படங்களை வரைந்து அவற்றின் பெயர்களைக் குறிக்க.
- (17) யாழ்ப்பாணத்தில் மலர்விழியும் மணிவண்ணனும் பொழுது போக்கிய விதத்தை நாடகமாக்குக.
- (18) “எமது நாட்டில் வாழும் பல்வேறு இனத்தவர்களும் ஒற்றுமையாக ஒன்றுபட்டு இன்பமாக வாழ வேண்டும்” என்பதைப்பற்றிய உமது கருத்தை ஒரு கதையாக எழுதுக.

- (19) அநுராதபுரத்திலுள்ள பிரதான புனித தலங்களை விபரித்து ஒரு சிறு கட்டுரை வரைக.
- (20) நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோவில், யாழ்ப்பாணக் கோட்டை, மடுத்தேவாலயம், முஸ்லிம் பள்ளிவாசல், மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோவில் ஆகியவற்றின் படங்களை வரைக.

State Printing Corporation